Haziran-Temmuz 88 Sayı: 84 2 DM

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TKP—ML
Merkezi Yayın Organı

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Türkiye İşçi Sınıfı Yeni 15-16 Haziranlara Gebedir!

12 Eylül Cuntası'nın yoğun baskı ve katliamlarla susturmaya çalıştığı işçi sınıfı, bugün yavaş yavaş sesini yükseltmektedir. Ülkede ekonomik ve siyasi krizin artarak derinleşmesi, sınıf mücadelesinin boyutuna önemli ivmeler kazandırırken egemen sınıflar arasındaki çelişkiyi de artırıyor. Bu ivmenin önümüzdeki kısa ve orta vade de daha da yükseleceği bugünden görülmektedir. →

BAŞ YAZI

Daha da İleri!

Halk muhalefetindeki ilerleyişin daha büyük dalgalar biçiminde yükselişini sürdüreceğini daha önceden de vurgulamıştık. Derinleşen ekonomik siyasi buhranın, bırakalım aşılmasını, daha kötü çıkmazlara sürüklenmeye yol aldığına işaret etmiş, toplumdaki başlıca çelişmelerin iyice keskinleşip, kızışacağını söylemiştik. Bütün bunları, 1984'lerde toplumda görülen adım adım canlanışın iktisadi ve siyasi sebeplerinin analizinde saptamış, durumun nereye meyilli olduğunu gayet isabetli →

6 Metris Zindanını Delen Özgürlük Savaşçılarından Dokuz Yoldaşımızın Yakalanması ile İlgili Basın Açıklaması!

8 Ulusal Baskı ve Ulusal Hareketler Konusunun Bazı yönleri Üzerine!

19 Merkezi Görev: Gerilla Savaşı!

22 Gerilla Savaşında Merkezi Komuta Sisteminin Esas Alınması Ölümdür!

BAŞ YAZI

ortaya koymuştuk. Hayat tesbitlerimizi doğruladı, doğruluyor.

Türk ekonomisinin açmazlarını; iflas eden 24 ocak kararlarının bir dönemler en yaman savunucularının dahi "bazı kötü sonuçlar"ı kabul etmelerinden, yerine alternatif olarak 4 Şubat kararları denilen, kamburu daha da ağırlaştıracak modelleri önermelerinden çarpıcı olarak izliyoruz. Enflasyon, zamlar, ücretlerin sürekli düşük tutuluşu, taban fiatlarının hali gibi sonuçlara ateş püsküren, püskürene! En geri kesimin dahi tepki gösterdiği bu sonuçlar üzerinde durmayacağız. Diyeceğimiz şu ki, sözkonusu sonuçlar Türk ekonomisinin zorunlu ürünleridirler. Bu ekonomi bu türden ürünlere, daha, çok analık yapacaktır. Devletin siyasi hali de harap! 12 Eylül'lerin TC'yi kurtaramayacağını söylememişmiydik? 12 Eylül'ün sözde sağladığı istikrarın ne kadar dayandığını gördük. Çıkışsızlığa çare olarak denenen demokrasi oyununun kısa süre içinde açığa çıkan foyasıyla, derman olmayacağı görüldü. Referandum aldatmacaları tutmadı. Ömrüne seneler biçilen Ozal Hükümeti ilk 3-4 ay içinde gümledi. Istikrar TC için hayal. İşçi öğrenci hareketi, gerilla savaşı, Kürdistan sorunu TC için tehlike çanları çalıyor. Daha şimdiden egemenler çaresiz.

Evet geçtiğimiz aylarda, öğrenci gençliğin, Filistin, 16 Mart katliamı, 1 Mayıs özerk üniversite vesilesiyle barikatları daha kararlı yıkıp geçen eylemlerine tanık olduk. Polis copları, tanklar, YÖK'ler başkaldırı karşısında çaresiz! Burjuva liberallerin "aman provakasyona gelmeyin", "talepleriniz haklı ama meşru zeminden çıkmayın" feryatlarına aldıran çok kişi yok. Durduramayınca bu sefer de egemenler babacanlık rolleri oynamaya çalışıyor, yine sökmüyor. 1968 Dünya şahlanışının geleneği ne kadar da güzel yaşatılıyor. 68 ruhunu 20. yılında daha yükseltmek için İLERİ! İşçi sınıfımızın yükselen kavgasının bağrında taşıdığı potansiyel tehlike egemenleri ürkütüyor. Daha ileri, büyük mücadelelerin önlenmesi için, küçük çaplı işlerle sendika ağaları, burjuva muhalefet tehlikeyi savuşturmaya çalışıyorlar. Olmuyor! Olmuyor!... Ara rejim tehditleri sökmüyor! 12 Eylül öncesi tehditleri toplumu korkutmaya yetmiyor. Bazılarının iddia ettiği gibi toplum otoriteye boyun eğen uysallar sürüsü değil. Dipten gelen güçlü bir dalga var. Mayası da iyi. Önemli olan proleter devrimci müdahele ile yolu daha iyi açmak. Yolu açma görevi gündemimizin konusu olmalıdır. Olağanüstü önlemler, psikolojik saldırılar, demagojiler artık emekçileri zincire vuramıyor. Ayağa kalkış var. 1 Mayıs'ta Taksim'de, 77 şehitlerinin mezarı başında, okullarda, yurtlarda, işyerlerinde yüselen sese kulak verelim. 15-16 Haziran'da kendiliğindenci de olsa görkemli bir dille konuşanların, bugün yine onu anarcasına siyasal arenada ileriye atılmalarını dikkate alalım.

Durum devrimci atılıma gebe. Türkiye'deki genel kriz bütün toplumsal tabakaları etkiliyor. Her tabakadan ses var. Bugün görünürde sessiz olan köylülük homurtularını dile getiriyor.

Yükselen sesler bir parlayıp söner cinsten değil. Öğrenci gençliğin "Özerk Üniversite" şiarı basit değil, aksine gayet bilinçli bir şiardır. Bu şiar doğrultusunda harekete geçen potansiyel, güçlü bir anti-faşist, anti-emperyalist ruhla donanmıştır. Türk Faşist Devleti'nin gençlik mücadelesi üzerine gayet tiz gidişinin sebeplerinden biri budur. Öğrenci gençlik hareketinin mevcut tehlikesi değil, bağrında taşıdığı potansiyel tehlikeden korkuyorlar.

Bu tehlikeyi, proletarya sancağı altına çekmenin önemi ortada değil mi? Doğrudan iktidara yönelmeye meyilli bir hareketi, iktidar mücadelesi veren bir gücün önemsememesi mümkün değildir. 1 Mayıs eylemlerinde gençlik tayinedici rol oynadı. Bunu görmeli, bu alana gerekli önemi vermeliyiz. Gençliğe söyleyeceğimiz önemli bir sözümüz var. Devrimci gençlik üretici yığınların kitlesel hareketine doğrudan katılmak, yön vermek, bilinç taşımak görevini kavramalıdır.

Dikkatini salt bir noktada değil, toplumun tüm kesimlerinde cerayan eden olaylara yöneltmek devrimci gençliğinde görevidir. Salt gençliğe özgü sorunlarda değil, emekçi katmanların bütünü üzerindeki haksızlıklara karşı tavır almak gençliğinde vazgeçmemesi gereken bir işidir.

Akademik-demokratik mücadeleye, proleter dünya görüşüyle müdahale eden gençlik bunun önemini kolayca kavrayabilecektir.

İşçi sınıfı, öğrenci gençlik, aydınlar, kısacası emekçi yığınların mücadelesinin tutarlı bir rotaya çekilmesi, hedefe götürülmesinin yolu köylü gerilla savaşından geçiyor. Bu savaş bütün alanları daha cesur, atak konuşturabilecek anahtardır.

Tüm ezilenler, kurtuluş için mücadelenin bugünkü şekli gerilla savaşına omuz vermeli, destek olmalı, katılmalıdırlar.

Türkiye İşçi Sınıfı Yeni 15-16 Haziranlara Gebedir!.. *Baştarafı 1. Sf'da*

• Türk hakim sınıfları, işçi sınıfı ve diğer halk katmanları üzerindeki baskıları devam ettirmelerine rağmen, başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi yığınlar 12 Eylül sürecinde gaspedilen tüm haklarını yeniden geri almanın zorlu mücadelesini vermeye kararlı gözükmektedir. Son iki yıllık süreçte grev sayısının 1978 rakamlarına ulaşması hatta onu aşması, önümüzdeki günlerde zorlu ve dişe diş bir mücadelenin ufuktaki ilk işaretleridir.

Bundan 18 yıl önce hışımla ayağa kalkan işçi sınıfımızın, yeni 15-16 Haziranlar yaratması için bugün çok nedenler vardır. Siyasi ve ekonomik krizin derinleşmesi, egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin giderek artması, halk muhalefetinin ivmesinin yükselmesi, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi doğrultusunda gerilla hareketlerinin artması, işçi sınıfının mücadelesinin gelişmesine önemli ölçüde destek veriyor.

Egemen sınıfların baskıları yanında işçi sınıfının mücadelesi önünde ya da onu yavaşlatan anlamda iki tehlikeli eğilim vardır? Birincisi sarı ve faşist sendika ağalarının barikatı. İkincisi, modern revizyonistlerin ve reformistlerin barikatlarıdır. Birincisinin burjuva yanlısı olduğu şu veya bu şekilde ortaya çıkmış olmasına rağmen halen işçi sınıfını egemen sınıfların kuyruğuna takabiliyorlar. Bilinçli işçiler nezdinde yüzleri açığa çıkmış olması, yeterli değildir. Komünistler sendika ağalarının yoğun bir teşhirine gitmeli, onların hakim sınıfların uşakları olduğunu işçi sınıfına göstermelidir.

İkinci tehlike olan modern revizyonizm ve reformizm, komünistler açısından uzun vadeli bir tehlikedir. Sendika ağalarının yüzü kolay teşhir edilse de, sosyalizm kılıfına bürüren reformist ve modern revizyonistlerin yüzü kolay açığa çıkırılamıyor. Bu uzun süreli yoğun ideolojik ve siyasi mücadeleyi gerektiren bir uğraş olarak görülmelidir. Modern revizyonistlerin işçi sınıfına daha sinsi yaklaşmaları, mücadeleyi pasifleştirmeleri "uslu durun" öğütlerini vermeleri, işçi sınıfı içinde burjuvazinin ajanlığını

Devamı Sf. 25'te

Yorum
TKP/ML MK-SB

Kitleselliğe Ve Kadrolaşmaya Önem Verelim!

Bugün partimizin önemli sorunlarından birisi kadro sorunudur. 12 Eylül yenilgisi sürecinde kadro gücümüzün önemli bir bölümünü yitirdik. Partimizin gücü o oranda da zayıfladı. Geçen kısa süre içinde yeni yeni kadroların ortaya birden çıkması zordur. Bu zorluğa rağmen doğru bir çalışma tarzı ile parti saflarında yeni kurmaylar yetiştirilebilir. Bu da amatör çalışma tarzını bırakıp, profesyonel çalışma tarzına geçmemiz, amatör yönlerimize karşı mücadele etmemizle olacaktır.

Parti örgütünün dar tutulması demek, partinin kitleselleşmesine parelel olarak parti örgütünün genişlemesini dıştalamaz, yadsımaz. Bugün parti örgütümüz var olan örgütlenmemize cevap verememekte, yetersiz kalmaktadır. Birincisi, kadro yetersizliği ikincisi, kadrolarımızın genç ve tecrübesiz (önemli bir kısmı) oluşudur. Bu önümüze iki şey koymaktadır. Kadrolaşmaya önem vermemizi ve kadrolarımızın tecrübesini ve siyasi seviyesini yükseltmemizi.

Kodrolaşma geniş bir kitle çalışmasıyla olabilir. Kitleler içinde öne çıkan, yeni yeni unsurlar olacaktır. kitle çalışmasının olduğu her alanda bu mümkündür. Başta işçi sınıfı içindeki çalışmada partiye yeni işçi kadroları yetiştirmeliyiz. İşçi kadrolarının partiye girmesi, partinin sağlamlaşmasına ve işçi kökenli PÜ'lerinin çoğalmasına hizmet edecektir. Bir KP'de işçi üyelerinin çok olması, o partinin sınıfıyla daha fazla bütünleşmesini de getirecektir. Ancak şu gerçeği de göz ardı etmemeliyiz. Bizim toplumumuz küçük burjuva bir toplumdur. Bu nedenle partimize daha fazla küçük burjuva saflardan insanlar gelecektir ve geliyor. Bu doğal bir şey. Burada dikkat edilmesi gereken nokta partiye yeni kazandığımız üyeleri eğitmek ve onların zaaflarını gidermektir. Parti her yönüyle onlar için bir okul olmak zorundadır. Partiye giren her insan yeni kalıba sokulmalıdır. Eski alışkanlıklarını, zaaflarını ancak partinin vereceği eğitimle aşabilir ve yeni bir kalıba dökülebilir. Kendiliğinden bu yeni üyeler yeni bir kalıba giremez.

Küçük burjuva kesimler içinden özellikle öğrenci kesimlerinden (lise ve üniversite) partimize daha fazla üyeler gelmektedir. Gençlik kesiminden gelenler genç, dinamik, atılganlığın yanında acelecilik, sabırsızlık ve subjektivizm hastalığını da partiye taşıyorlar. Uzun süreli bir çalışma içinde ve zorluklarla karşılaşınca kısa zamanda gerileme eğilimleri de gözüküyor. Genç ve dinamik oluşları olumlu, ancak sabırsız olmaları, enerjilerini kısa zamanda tüketmeye neden olduğu gibi, uzun süreli zorluklar içinde çalışmaya dayanamıyorlar. Parti bu tür insanları sabırlı bir şekilde eğitmeli. Bunların eksik ve zaaflarını giderici politika izlemelidir. Mücadelenin zorluklarla dolu ve uzun süreli olduğunu kavratmalıdır. Köylü ve gençlik içinden gelen kadroların sabırsız, bireyci, özel mülkiyetçi yönlerine de dikkat edilmelidir. Özel mülkiyet ve bireyci yönleri bir anda ortadan kalkmaz. Bu uzun süreli ve sabırlı bir çalışma ve eğitim ile olacaktır. Bu kesimden gelen kadro ve PÜ'lerinde disiplinsizlik de sözkonusudur. Burjuva toplumun disiplinine karşı çıkmayla, parti disiplinine gönüllü olarak uymayı birbirine karıştırırlar. Her disipline karşı çıkma eğilimleri vardır. Partinin disiplinine gönüllü olarak ve en iyi şekilde uyma ile, egemen sınıfların disiplinine karşı çıkma birbirine karıştırılmamalıdır. Parti içinde disiplin olmazsa ve hem de çelikten bir disiplin olmazsa partinin sağlamlaşması, bolşevikleşmesi ve devrim yapması imkansızdır. Bu PÜ'lerine parti disiplini ve demokratik merkeziyetçilik (DM) kavratılmalıdır. Disiplinsizliklerine göz yumulmamalı ve eğitilmelidir.

İşçi sınıfı içinden gelen kadrolar disiplinlidir. Kapitalizmin koşulları, yani fabrika hayatı onları disipline etmiştir. Belli saatlerde işe gedip belli saatlerde gelmeleri, fabrika içindeki disiplinli ve düzenli çalışma, onların yaşamına girmiştir. Ancak, siyasi olarak gerilikleri söz konusudur. Okuma alışkanlıkları, öğrenci kesimden gelenlerden daha geridir. Parti organları bu kesimden gelen kadrolara ve PÜ'lerine önem vermeli, onların siyasi seviyelerini ilerletmelidir.

Silahlı mücadele içinden gelen kadroların içinde bulunduğu koşullar nedeniyle asi çete ruhlu olabilirler. Her şeyi silahla halletme anlayışılarının koşuları olduğu için, siyasi mücadeleye önem vermeme gibi zaaflar ortaya çıkabilir. Parti, ordu içinden çıkan kadroların bu yönlerine dikkat etmeli ve onları siyasi olarak eğitmeye önem vermelidir. ordu içinde çalışan, PÜ'leri ve kadrolar, yeni PÜ'lerinin bu yönlerini giderici çalışmalar yapmalıdır. Her şeye silahların namlusundan bakan anlayışları mahkum etmelidirler. Bu da iyi bir siyasi eğitimle olabilir.

Çeşitli sınıflardan gelen kadroların ve PÜ'lerinin özelliklerine kısaca değindikten sonra, Partinin kadrolaşmasını kısaca açalım. Başta da belirtiğimiz gibi, kitle çalışması içinden çıkan kadroların kazanılmasına önem vermeliyiz. Kadrolar kitle çalışmalarından çıkarlar. Kitlelerle geniş bağlar kuranlar, kitlelerden öğrenmesini ve tekrar kitlelere gitmesini de bilirler. Bu aynı zamanda partimizin kitleselleşmesini de beraberinde getirir.

Partimiz dar bir kadro örgütü değildir. Geniş bir kitle örgütüdür. Ve her geçen günde kitleselleşmelidir. Parti, kitleselleşmediği sürece genişleyemez, geniş kiteleri kendi siyasi perspektifi doğrultusunda seferber edemez. Parti örgütü dar olmalı, ama geniş kitleleri kucaklamalıdır. Geniş kitlelerle bağlarımız gelitikçe, partinin kadrolaşması da sağlam ve geniş olacaktır. Bu da partimizin kitle çalışmasına önem vermesinden geçer.

Gerilla birlikleri 'suda balık' olmalıdır sözü, geniş kitle bağlarını şart koşar. Salt savaşmak için savaş olmaz. Savaşın amacı ya da başka bir deyimle bugünün özelinde gerilla savaşının amacı, köylüleri gerilla savaşı içine çekmektir. Yani, gerilla savaşının amacı kitleleri harekete geçirmektir. Yoksa, 3-5 aydının savaşı olarak kalmaya mahkum olur. Bu nedenle, yoğun bir silahlı savaşın yanında buna paralel olarak, yoğun bir siyasal mücadelede sürdürülmelidir. Kitle hareketlerine ve kitle çalışmasına önem vermek ve partinin kitleselleşmesini sağlamak zorundayız.

Çalışma yaptığımız bütün alanlar için bu önerme geçerlidir. İşçi sınıfı, gençlik, memurlar, küçük esnaf vb. kesimlerde de çalışma yaparken, bu kesimlerin en genişini kucaklamak ve par-

Devamı Sf. 14 te

Merkez Komitemizin İK yoldaşın 15. ölüm yıldönümünde çıkarmış olduğu bildiriyi bu sayımızda yayınlıyoruz!

KOMÜNİST ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN ANISI; DEVRİM, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM IÇIN MÜCADELE ÇAĞRISIDIR!

İçinde bulunduğumuz süreçte mevcut tüm görevler içinde ana halkayı oluşturan merkezi görevimiz, gerilla savaşının Kızıl siyasi iktidarlar perspektifiyle yükseltilmesi, yaygınlaştırılmasıdır. Bu merkezi görev, hayata geçirilmeden İbrahim Kaypakkaya savunulamaz. Bütün görevler, bu merkezi göreve bağlı olarak ele alınmalıdır. Tüm diğer görevlerin çözümünü kolaylaştıracak, yığınları devrim için doğru bir tazda seferber edebilecek, yolu açabilecek, başarının anahtarı olabilecek **anahalka** *bugün köylü gerilla savaşıdır.*

İbrahim Kaypakkaya, Marksizm-Leninizm'in yeni nitel bir aşaması, emperyalizm ve proleter devrimler çağında Marksizm-Leninizm'in eriştiği en yüksek seviye, proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesinin teorisi, stratejisi ve taktiği olan Mao Zedung Düşüncesi savunulmadan gerçek anlamda anılamaz.

Proletarya Dünya Devrimi'ni zafere ulaştırmak, dünya çapında komünizmi gerçekleştirmek yürüyüşünde, bilimin Mao Zedung Düşüncesiyle katettiği mesafenin yakalanması tayin edici önemdedir. Proletarya Partisi, Proletarya Devrimi, Proletarya Diktatörlüğü, Sosyalizm vb. gibi temel sorunların bugün Marx-Engels seviyesinde tekrarı aslında onların yaratıcısı oldukları bilimin adına layık şekilde temsil edilememesidir. Bilginin diyalektiğini, bilimin yaşayan, gelişen, ilerleyen canlı özünü anlayamayan bilinenin-doğrunun göreceliğini, değişen koşullara, ortaya çıkan yeni sorunlara bağlı olarak insan düşüncesinin biliminde sürekli ilerleyeceğini göremeyenler tutucudur. Böylelerinin mantığı, Diyalektik ve Tarihsel Materyalizmin ruhuna terstir.

İbrahim Kaypakkaya, Marx, Engels, Lenin, Stalin'in mirası üzerinde yükselip, Uluslararası Komünist Hareket'in tarihsel tecrübesinin en ileri seviyede özümsenmesini, ortaya çıkan yeni sorunların dahiyane bir tarzda çözülmesini ifade etmekle kalmayıp, ML biliminin başlıca bütün alanlarında nitel olarak geliştirmesi olan Mao Zedung Düşüncesi ve onun en parlak uygulanışı Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin şekillendirdiği önder komünistlerden biridir. Onu savunmak, onun, bilimin bu en yüksek noktasıyla silahlanmış Marksist-Leninist mirasına sahip çıkmak, savunmak, geliştirip, aşmak demektir. Onu, onun seviyesinde tekrar etmek yetmez. Böyle bir tutum onun mirasının bilimsel özünü, eylem kılavuzu olduğu gerçeğini yeterince anlayamamak, geriye düşmek demektir.

İbrahim, ortaya çıktığı koşullarda doruktu, siyasi, ideolojik, pratik her alanda sınıf mücadelesinin önünde olmak demekti. Bugün kaypakkayacılık, onun gibi her sahada önde olmayı talep ediyor. Devrimci komünist, her alanda devrim yapandır. Bir noktaya kazığı çakıp durmayan demektir. İbrahim seviyesiyle yetinen, **tutucudur.** İlerlemeye karşı durandır. İbrahimcilik, onun mantığı üzerinde yükselmek ve onu aşmakla ete-kemiğe bürünebilir.

İbrahim Kaypakkaya'nın kurucu önderi olduğu, ülkemiz proletaryasının öncü örgütü TKP/ML ile Türkiye Devrimci Hareketi'nde yeni tarihsel bir çığır açıldı. Türk Devleti'nin resmi ideolojisi olan Kemalizmin karşı-devrimci neteliği onun sayesinde deşifre edildi. İlericilik, yurtseverlik olarak görülen kemalizmin, adına "sol" denilen hareketin, her dönem nasıl sisteme köklü olarak yönelmesini engellediğini herkes görmelidir. Sistemin korunmasının bu en büyük silahının devreye sokulmasıyla, "sol" hareketin nasıl gevşetilip imana getirildiğini anlatmaya gerek dahi yok. Devletin bu en güvenilir silahı İbrahim tarafından dinamitlenmiştir.

Devrim için mücadele adına, TC. Devleti'nin reformlar yoluyla onarılması, iyileştirilmesi, sözüm ona demokratikleştirilmesini temel yol olarak seçmiş reformculuk onunla birlikte köklü şekilde itham edilebilmiştir. Demokrasiyi kazanmanın TC.'nin mevcut sistemi içinde de mümkün olabileceği safsatası, en büyük darbeyi İbrahim'den yemiştir. Faşizme karşı mücadeleyi bir devrim sorunu olarak değil, hükümet meselesi olarak ele alanlar Kaypakkaya ile birlikte sarsılmışlardır. Kurtuluşu ordu içindeki kemalist subayların lütfune bırakan, Türk Ordusu'nu alkışlayan her cins cuntacı görüşlerin seceresi İbrahim'le birlikte açığa çıkarılmıştır. Kürt Ulusu'nun kendi kaderini tayin hakkının çiğnenmesi, Kürt Ulusu ve azınlık milleyetler gerçeğinin görülmemesi, Kürdistan'ın zoraki TC. sınırları içinde tutulması politikasına koltuk çıkılması, egemen Türk Ulusu'nun hakim sınıflarının imtiyazlarının kıskançlıkla savunulması, Kürt Ulusal Hareket'lerinin gericilik olarak damgalanıp, bastırılmasına alkış tutulması biçimindeki utanç tabloları, İbrahim'le gerçek anlamda parçalanabilmiştir.

Uluslararası Komünist Hareket'in yolunda yürüme yerine, emperyalist Sovyetler Birliği'nin güzergahına giriş veya merkezci tutum alışın beslediği kötü kaynak İbrahim'le birlikte deşifre edilebilinmiştir.

Türkiye toplumunun Marksist-Leninist analizi, içinde bulunan devrimci süreç, bu devriminin muhtevası, görevleri, hedefleri, yönelimini onun sayesinde gerçek anlamda çözüme kavuşturulabilinmiştir. Dünya devriminin bir parçası olarak Türkiye Devri-

mi'nin zafere ulaştırılmasının yegane yolu olan silahlı halk savaşı, bu mücadelenin başlıca stratejik silahları durumundaki parti-ordu-cephe örgütlerinin anlamı, nasıl inşa edilebilecekleri onun sayesinde açıklığa kavuşmuştur. Burada Ibrahim'in, birinci derecede yaratıcısı olduğu TKP/ML'nin programını anlatmayacağız. Bu programatik görüşleri bilen ve ondan önceki Türkiye "sol" hareketinin durumundan haberdar olan herkes, Kaypakkaya ile birlikte Türkiye'de nasıl bir çığır açıldığını görebilecektir.

Ibrahim sahip olduğu görüşlerden soyutlanarak savunulamaz. Ibrahim'i böyle savunma büyük bir saygısızlıktır ve onun bir aziz derekesine düşürür. Mao Zedung'a revizyonist deyip, Mao Zedung Düşüncesi'yle hücresinin her zerresine kadar damgalı Ibrahim'e komünist demek, izahı imkansız bir çelişkidir. Ibrahim Kaypakkaya'nın görüşlerine bütün temel noktalarda karşı durarak, Mao Zedung Düşüncesi savunulamaz. Mao Zedung Düşüncesi boş bir formül değildir. Kuru övgülerle veya çokça tekrarla gerçekten ne Mao Zedung Düşüncesi, ne de onun Türkiye'deki silahı Ibrahim Kaypakkaya savunulamaz. Bugün Mao'ya, IK'ya tamamıyla ters mevzilerde durarak, sahiplenmeye çalışan sözde **yaman** "Maocu"lar var. Böylelerinin Ibrahim savunuculuğu sadece bir gösteridir.

Ibrahim'i gerçek anlamda savunmak sınıf mücadelesinde komünist, devrimci misyonu gereği gibi oynayabilmektir. İçinde bulunduğumuz bugünkü süreçte mevcut tüm görevler içinde ana halkayı oluşturan merkezi görevimiz, gerilla savaşının kızıl siyasi iktidarlar perspektifiyle yükseltilmesi, yaygınlaştırılmasıdır. Bu merkezi görev hayata geçirilmeden Ibrahim Kaypakkaya savunulamaz. Bütün görevler, bu merkezi göreve bağlı olarak ele alınmalıdır. Tüm diğer görevlerin çözümünü kolaylaştıracak, yığınları devrim için doğru bir tarzda seferber edebilecek, yolu açabilecek, başarının anahtarı olabilecek **anahalka** bugün köylü gerilla savaşıdır.

Bu savaşın her özgül alanda kazanacağı özgül muhteva ve yükleneceği özgül görevler olacaktır. Bu savaş savaşmak için savaşmak değil, devrimin siyasi görevlerinin yerine getirilmesinin bugünkü esas yoludur. Bu yolda ısrar edilmeden, yeni alanlara açılıp, yeni gerilla bölgeleri yaratılmadan, gerilla savaşının ateşi mümkün olan bütün elverişli alanlarda güç oranında yakılıp körüklenmeden yığınları devrim, komünizm yolunda doğru tarzda seferber edebilmek imkansızdır.

Örgütlenme, mücadele yolu, çalışma tarzı, halk savaşı stratejisine göre şekillendirilmeden, ve her yerde, her zaman **iktidar** mücadelesi ile yükümlü olduğumuz görevine uygun hareket edilmeden, Kaypakkaya savunuculuğu gerçek anlamını bulamayacaktır. Bağımsızlık, ulusal sorun, ortaçağ ilişkileri gibi köylü sorunlarıyla karşı karşıya bulunan ülkemiz gerçeğinde; bir köylü devrimi olan Demokratik Halk Devrimi ve bir köylü savaşı olan Halk Savaşı görevi; proleterya partisinin kırsal alanları temel almasının, buralarda **birinci derecede** yoksul köylü kitlelerine dayanmak kaydıyla, geniş köylü yığınlarının seferber edilmesinin önemini dayatıyor.

İktisadi-siyasi yapısı dengesiz bizim gibi ülkeler gerçeği ileri bölgelerin, ileri kitlelerin önüne geçmeyi bunu faaliyetin temeli olarak ele almayı, bu yolla orta bölgeleri ilerletme ve geri alanları kazanmayı emrediyor. Kaypakkaya bu görevlerin icraası sağlanmadan adına layık anılamaz.

Sınıf mücadelesinin önemli sahalarından biri olan şehirdeki mücadelenin en önünde yer alınmalıdır. Ibrahim'in 15-16 Haziran işçi direnişindeki tutumu örnektir. Komünist partisi toplumun bütün katmanları içinde mücadele etmekle yükümlüdür. Şehirleri geçici bir durak, kadro deposu, kırlara adam sevkiyatı için geçici kiralanmış bir otel olarak görenler fena halde yanılıyorlar. Proletarya partisi şehirlerde kendi planı temelinde, mücadeleye müdahale için, herkesin **en önünde** olmak zorundadır. Şüphesiz bu mücadeleyi genel stratejisine hizmet edecek şekilde ele almalıdır. Bu alanlardaki mücadeleye aktif müdahale yapılmaksızın bu hizmetin gerekleri yerine getirilebilinir mi?

İşçi sınıfımızın, öğrenci gençliğimizin şahlanışı, proleter devrimcilere bu alandaki görevlerini daha yakıcı dayatıyor. Burjuva muhalefet, reformcular, sendika ağaları, modern revizyonistler, legal Marksist'lere meydanın boş bırakılmaması önemli bir görevdir. Kaypakkaya'cılık bu görevlerin yerine getirilmesini emrediyor. Kürdistan bugün Türkiye Cumhuriyeti için en büyük tehdit unsuru! Ve hatta Kürt sorunu Ortadoğunun kilit sorunlarından biri durumunda!

Bu tesadüfü bir şey değil, çelişmelerin bu alanda, ortadoğuda çok daha derin, keskin vaziyet alması gerçeğinin sonucudur. Milli çelişmenin Kürdistan'da giderek boyutlanması, ulusal uyanışın depreşmesi, ulusal potansiyelin yoğunlaşmasının sonucudur.

Proletarya partisi, prolataryanın denenmiş sancağı, bu alanların objektivitesine derinden vakıf olma, genel programını bölge özgülüne yaratıcı tarzda uygulama sayesinde daha yükseklere kaldırabilir. Kızıl siyasi iktidarların bölgede bir gerçek halini alabilmesi, bu yola girebilinmesi, bölgenin özgüllüklerinin kavranması ve ona denk düşebilecek özgül siyasetlerin izlenmesinden geçecektir. Genel ilkelerin tekrarı yetmez. Ibrahim gibi, onun Kürecik raporu vb. örneklerde ne denli sadık olduğunu ispatladığı "somut şartların somut tahlili" ilkesinin gereklerini yerine getirerek, dünyayı değiştirmede gerçekten sağlıklı rol oynayabiliriz. Genel özelle, evrensel somutla birleştirilmedikçe yürüyüş sakat kalacaktır. En parlak doğru ilkeler, en yaman şekilde "savunulsa" da, statükoculuk aşılamayacaktır. Bilim kalıplar sistemi değil, hayatı değiştirmenin silahıdır. Değiştirme, bu silahın her somuttaki anlamı doğru bir tarzda ortaya konulup, gerekleri yerine getirilmeden hayaldir.

Dünyada durum devrim için iyidir. Türkiye'de çok daha iyidir! Objektif durum, devrim için oldukça bereketli imkanlar sunuyor. Kaypakkaya'cılık gelişme için elverişli ortama bilinçli müdahale yapailmekten geçiyor. Sınıf mücadelesinin sorunlarını çözmeye yönelmeyen, Ibrahim'i bu sorunların çözümünde güçlü bir silah olarak kullanmayı beceremeyen, mekanik tutucu çember içinden kurtulamayanlar, Ibrahim üzerine ne kadar yemin ederlerse etsinler marjinal kalacaklardır. Ibrahim'cilik her sahada önderliktir.

Proletarya önderliğinde köylü gerilla savaşı yükseltilmeden, işçi sınıfımızın, gençliğimizin kabaran mücadelesinin önünde olunmadan, proletarya enternasyonalizminin görevlerine uygun hareket edilmeden, Kürdistan gerçeği kavranıp ona uygun müdahalede bulunmadan, modern revizyonizmin bütün türevlerine, troçkizme, Euro komünizme karşı Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimi ile en iyi şekilde temsil edilmeden önde olunamaz! Öncüyüm demekle iş bitmiyor. Öncü olan partimizi sınıf mücadelesinin her sahasında daha güçlü bir silah haline getirmek için TAARRUZ!!!

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yetiştirdiği nesiller olarak, onun her engelin üzerine ceraretle yürümek, cereyana göğüs gererek, mümkün olanı değil, gerçekleştirilmesi imkansız olanı gerçekleştirmek ruhuyla hareket edersek, herşeyin üstesinden gelebiliriz. Kaypakkaya'cılık da budur.

15 Mayıs 1988
Türkiye Komünist partisi/Marksist-Leninist
Merkez Komitesi

METRİS ZİNDANINI DELEN ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARINDAN 9 YOLDAŞIMIZIN YAKALANMASI İLE İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI!

Bilindiği gibi partimiz TKP/ML, Faşist Türk Devleti'nin çok güvendiği, aşılmaz kalelerinden biri olarak gördüğü Metris Askeri Cezaevi'nde, içerden ve dışardan koordineli şekilde büyük bir firar eylemi gerçekleştirdi.

Böylece sınıf mücadelesinin sıcak pratiğine katılma olanağını elde eden yoldaşlarımızdan 9'u geçici bir süre için yurtdışına çıkmak üzere sınır bölgesine gelirken büyük bir talihsizlik sonucu topluca düşmanın eline geçti.

Komprador patron ağa-devletinin hükümeti, faşist polisi ve düzenin bütün yardakçıları şimdi bu ucuz "başarı" ile övünecek ve her zaman olduğu gibi kitlelere "devletin gücü, kudreti" üzerine propaganda yapacaklardır. Halkın ileri kesimlerinde genel olarak devrimci harekete, özel olarak da partimiz TKP/ML'ye olan umutları kırmak, moral bozukluğu yaratmak, geri kesimlerinde ise devlete olan "güveni" tazelemek ve arttırmak için her fırsatı değerlendirme çabası içinde olan bu gerici şarlatanlar, 9 yoldaşımızın yakalanması olayını kendi lehlerine tantanalı biçimde kullanmadan tabii ki edemezler. Ama böyle geçici ve kendi kendilerini yanıltıcı başarılarıyla şişinip kükremeleri onların da tüm dünya gericileri gibi kağıttan kaplan oldukları gerçeğini değiştirmez. Halkımız bunu günden güne daha iyi anlamaktadır.

Faşist Türk Devleti'nin bugün esas olarak ABD Emperyalizmi tarafından beslenen —ama faturası halka ödetilen— 800 bin kişilik ordusu, iyi donatılmış polisi, MIT'i, kontgerillası, modern silahları, hemen her köye kurulmuş olan karakolları, milyarlar harcanıp yapılan cezaevleri, boş kalmayan sorgu merkezleri, profesyonel işkencecileri ve geniş muhbir ağı bile bu gerçeği değiştirmiyor. Türkiye'de yaşanan pratik, devletin nasıl bir çürümüşlük ve dağılma içerisinde olduğunu çok berrak bir biçimde göstermektedir.

Partimiz TKP/ML önderliğindeki ordumuz TİKKO bugün siyasi kadroları, savaşçıları ve mevcut silahlı gücüyle ortadadır. Komünist devrimci cesaret, azim, kararlılık ve yaratıcılığı sayesinde olanaksız gibi görünen işleri başarmaktadır. Metris firarı bunun en taze örneğidir. Metris'e "Ortadoğunun en iyi korunan cezaevi" ünvanını biz vermedik, bu hakim sınıfların takdiridir.

Metris eylemiyle ilgili herşey henüz anlatılmadı. Tünel kazımının en kısa zamanda, en iyi ve en emniyetli şekilde tamamlanması için ne tür araçlar, ne yollar ve yöntemler kullanıldı? Bu konuda düşman çok az şey biliyor. Ve biz açıklamadıkça öğrenmesi de mümkün değil. Yine iki ay boyunca bazen hiç hesapta olmayan öyle engellerle karşılaşıldı ve bunları aşmak için öyle yaratıcı formüller uygulandı ki, bunları açıklarsak bütün gericilerin küçük killerini yutacaklarına eminiz. Ancak henüz zamanı değil. Bazı şeylerin bir süre daha sır olarak kalmasında yarar görüyoruz.

9 yoldaşımızın yakalanması partimiz saflarında ve yüreği onlarla birlikte çarpan yurtsever-devrimci yığınlar arasında derin bir üzüntü yaratmıştır. Yoldaşlarımız yıllardır faşizmin en ağır tutsaklık koşullarına rağmen can bedeli bir direniş, komünist özveri ve yüksek moral gücüyle sınıf mücadelesini "içerde" de partimizin şanına layık bir biçimde sürdürmüşlerdi. Dişleri ve tırnaklarıyla kazandıkları, sınıf mücadelesine "dışarıda" katılma, halka, partiye ve komünizme daha aktif hizmet özgürlüğünü bir talihsizlik sonucu ne yazık ki **şimdilik** kaybettiler.

Sınıf düşmanlarımız boşuna hemen sevinmesinler. 9 yoldaşımızın da diğer tutsak partizanlarımızla birlikte bu özgürlüğe yeniden kavuşacakları günler uzak değildir.

9 yoldaşımızın topluca yakalanmasında partimizin bazı tedbirleri eksik bırakmış olmasının önemli payı var. Ağır objektif şartların da ciddi etkileri olmasına rağmen, partimizin hatası bu kaybın verilmesinde belirleyici olmuştur. Şartların bazı noktalardaki ağır dayatması partimizin hataya düşmesini kolaylaştırmış ve son aşamada hızlı hareket benimsenirken sağlam adım atmaya azami dikkat gösterilmemiş ve bu olumsuz sonuç meydana gelmiştir. Bu konuda daha ayrıntılı bir değerlendirme yapılarak hatalı hareketlerimizin neler olduğu ortaya konulacak, halkımıza özeleştirimizle birlikte çıkarılan tecrübe aktarılacaktır.

Şimdi öncelikle şunu vurgulamak istiyoruz:

9 yoldaşımızın topluca yakalanması düşmanın büyük başarısı değil, partimizin önemli ama geçici bir başarısızlığıdır. Polis 9 yoldaşımızı çok güçlü ve muktedir olduğundan değil, partimizin hataları, işlerini kolaylaştırdığından dolayı yakalayabilmiştir. 19 TKP/ML savaşçısından 9 unu yakalaması az bir şey değil. Ama bu hiçbir şekilde onun "kudretli" olduğunu göstermez. Genel olarak Türk polisi, özel olarak da İstanbul polisi böyle bir kudrete sahip olsaydı, firardan 45 gün sonra, sürecin bütün başarısı, birini babasının, birini de eski bir tanıdığının ihbar ettiği Dev-Yolcu ve TDKP'li iki arkadaş yakalamakla sınırlı kalmazdı. Metris firarı üzerine polis 8 yıldan beri ilk defa "kırmızı alarm" ilan etmiş, bütün izinleri kaldırmış, şehrin bütün önemli merkezleri ile giriş çıkışlarını tutmuş, bütün alanlara sivil ajanlar yerleştirmiş, TKP/ML TİKKO çalışma alanları olarak bilinen semtlere operasyon üzerine operasyon düzenlemiştir. Yüzlerce TKP/ML taraftarını gözaltına alıp işkenceden geçirmiştir. Tüm bunlara rağmen firar eden yoldaşlarımızın hiç birini yakalayamamıştır. Hem de 45 gün boyunca yoldaşlarımız İstanbul'da partimizin himayesindeyken. Sonuçta 9 yoldaşımızın yakalanması ciddi bir olumsuzluktur. Bunu görüyor ve kabul ediyoruz. Buna rağmen partimizin bu noktaya kadar elde ettiği büyük başarıyı, bu olumsuzluk gölgeleyememektedir. Zira partimizin yaratıcılığı ve ustalığı ile gerçekleştirilen Metris firarı, Türkiye ve Dünya halkları tarafından büyük sempati ve takdirle karşılanmıştır. Yine bu başarımız, kısa vadede bizden güçlü olan düşman karşısında ne denli yeni başarılar kazanacağımızın göstergesidir. Partimiz, III. Konferansımızın başarısından aldığı büyük ilham ve güçle Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi'ni daha büyük bir ustalıkla uygulayacak, tüm yenilgilerimize rağmen kalıcı başarılarımızı tesis edecektir.

Ülkemizin kırlarında Kızıl Siyasi İktidarlar ve kurtarılmış alanlar yaratmak için yürüttüğümüz gerilla savaşımız, her geçen gün köylülerinde bu savaşa katılıp bizzat yürütmesiyle giderek kitlesel bir hal almaktadır.

Yine düşmanın kalesi durumundaki büyük şehirlerde dönem dönem girişeceğimiz silahlı eylemlerimiz, düşmanı acz içinde bırakırken, köylü gerilla savaşımızı da güçlendirecektir.

Burada bir soruna daha açıklık getirmek istiyoruz. İstanbul polisi yaptığı açıklamada Batı Anadolu örgütlenmemizin çökertildiğini söyledi. Bu haber tam bir yalan balonudur. Ör-

Devamı Sf. 26'da

Partimizin Büyük Bir Başarı İle Gerçekleştirdiği Metris Zindanlarından Kaçış Üzerine!

Uzun, çok gizli ve titiz bir çalışma sonucu, partimiz tarafından gerçekleştirilen Metris zindanlarından partimizin üye ve taraftarları ile birlikte diğer bazı devrimci-demokrat gruplardan olmak üzere 29 kişinin kaçışı üzerine, bazı siyasetler ve gruplar, partimize yönelik asılsız suçlamalara giriştiler. Başta DS (Dev-Sol) olmak üzere, Devrimci-İşçi vb. gibi dergi ve siyasetler partimizi "grupçu", "fırsatçı" olarak suçlamaya çalıştılar.

"T.C." tarihinde bugüne kadar cezaevlerinden önemli kaçışlar olmuştur. Bu kaçışların bir çoğu kendiliğinden olurken, bir çoğu da örgütlü yapılmıştır. Partimiz tarafından örgütlü olarak bu tür birçok eylemler yapılmıştır. En önemlilerinden biri 1977 Kasım'ında Toptaşı Cezaevi'ndeki silahlı baskın sonucu yapılan kaçıştır. Bu eylem sonucu partimiz militanları ile MLSPB militanlarından toplam 9 kişi kaçırılmıştır. Eylemi başından sonuna kadar partimiz örgütlemiş ve gerçekleştirmiştir.

Partimizin bu konuda grupçu anlayışı yoktur. Olanakları olduğu sürece, tüm devrimcileri kaçırmaya çalışmıştır, nitekim bir çok kez bunu gerçekleştirmiştir. Elbette partimiz bu tür eylemlerde önceliği kendi üye ve militanlarına verecektir. Bundan doğal bir şey olamaz. Kendi militanlarını ve üyelerini bir kenara bırakıp, önceliği diğer devrimcilere tanıması düşünülemez. Bu nedenle bizi eleştirenler varsın eleştirsinler. Bu sadece bizim için geçerli değil, diğer devrimci demokrat siyasetler için de geçerlidir. Önceliği kendi militan ve üyelerimize tanıdığımız için bizi "grupçu, fırsatçı" olarak eleştirenler samimi değildir. Kendileri benzeri bir eylem örgütleseler onlar da aynı şeyi yapacaklardır. Biz bunu doğal karşılarız. Doğal olmayan, diğer devrimcileri kaçırma olanağa varken, onları kaçırmamak ya da onların kaçışına yardımcı olmamaktır. Partimiz ise, bugüne kadar örgütlediği cezaevi kaçışlarında bu tür grupçu tavırlara girmemiş aksine, olanakları ölçüsünde diğer devrimcilere de yardım etmiştir. Bu güne kadar olan pratiğimiz buna en iyi örnektir.

Metris Cezaevi'nden kaçış olayına gelince.

Metris Cezaevi'nin mimarı yapısını bilenler ezbere konuşmazlar. Cezaevinde toplam altı blok vardır. Her blok birbirine koridorlarla bağlıdır. Ancak, bloklar arası tutuklu ve muhkumların birbirinin koğuşuna geçme olanağı yoktur. Cezaevi idaresi buna izin vermiyor. Aynı zamanda havalandırmalar arası geçişte söz konusu değildir. İki havalandırma arasında koridorlar vardır. 'Sibirya' denilen ve cezaevinin en kötü bölümü olan E bloğun da ise, iki havalandırma arası geçiş vardır. Daha doğrusu iki metrelik bir duvar var. Bu duvar ise geçişi önlemeye yetmiyor. Tutuklular rahatlıkla her iki havalandırmaya geçebiliyor.

1987'nin sonlarına doğru her siyaset aynı blokta kalma hakkını elde etmişti. Partimizin üye ve taraftarları ise "sibirya" bölümünde kaldı. Bu bölümde TDKP, Dev-Yol ve Partizan Yolu'ndan yargılananlarda kalıyordu. Diğer siyasetler ise (Kurtuluş, Dev-Sol, MLSPB vs.) diğer bloklarda kalıyorlardı.

Partimiz militanları, her devrimci gibi kaçış olayını başından beri düşünüyordu. Bu cezaevi açısından en uygun yer ise, 'Sibirya' denilen bölümdü. Diğer siyasetler ise, bu bölüm cezaevinin en kötü yeri olduğu için kalmak istemediler. Sözde cezaevinin "en iyi" bloklarına yerleşmeyi kendi açılarından uygun gördüler.

Cezaevinin diğer bloklarında kalanları bu bloğa getirmek riskli bir işti. Birincisi, cezaevinin en kötü yerine, siyasetlerin liderlerinin ve idam almış militanlarının toplanması, cezaevi idaresini şüpheye sokacaktı. Yıllardır bu blokta (yani "Sibirya"da) kalmak istemeyenler ve bunun mücadelesini verenlerin, aniden bu bloğa gelmek için başvurmaları cezaevi idaresini şüphelendirecekti. Yine, yıllardır, aynı davadan yargılananların aynı blokta kalması için mücadele edenlerin, şimdi karışık kalmayı istemeleri, şüphe çekecekti. Üstelik her siyasetten ileri gelenlerin ve idamlıkların "Sibirya"ya dolması cezaevi idaresini daha da şüphelendirecek ve önlem almasına neden olacaktı. Bu ve buna benzer nedenlerden dolayı, kaçış hepten engellenmiş olacaktı.

Partimiz bu nedenlerden dolayı diğer siyasetlere (diğer blokta kalanlara) söylemedi. Kaçış gecesi ise, diğer blokta kalanları getirmek zaten olanaksız. Bu koşullara rağmen partimizi "grupçulukla", "devrimci geleneği çiğnemekle", "fırsatçılıkla" saçlayanlar, güneş görmeyen "Sibirya" bloğuna partimiz militanlarının yerleşmesine ses çıkarmayıp, güneş gören diğer blokları sevinçle seçmelerine ne demeli? Hele hele DS şeflerinin başkalarını "grupçulukla" suçlamaya zerre kadar hakları yoktur. Metris Cezaevi'nde yatan her devrimci dünyayı kendi yarattığını sanan DS şeflerinin "grupçu" tutumlarını çok iyi bilirler.

Yeni Çözüm Dergisi'nin 12. sayısında Metris firarı ile ilgili "Metris'teki tutsak Devrimci sol'cular" imzasıyla yayınlanan kısa notta, DS'cular gerçekleri gizliyorlar. Ve şöyle diyorlar:

"...buna karşılık firarı gerçekleştirenler isteseydi, bu olanaktan tüm devrimci örgüt ve gruplar yararlanabilir, eyleme daha çok devrimcinin katılması sağlanabilirdi. Ama devrimci sorumluluktan uzak, bir tutum sergilenmiş, firar edenler, kendi grupsal çıkarlarını her şeyin önünde tutmuşlardır."

—Yeni Çözüm 12, Sf: 72—

Kamuoyuna yapılan bu açıklama, cezaevinin mimari yapısını bilmeyenleri inandırabilir. Başta da anlattığımız gibi, açıklama yanlış ve subjektif. Herkesin yararlanmasını sağlamak çok çok iyi bir şey. 29 devrimci ve komünistin kaçması ile en azından 50-100 kişinin kaçması elbette bir değildir. Bu faşist devlete daha büyük darbe vuracaktı. Ama bu olanak yokken,

Devamı Sf. 27'de

Ulusal Baskı ve Ulusal Hareketler Konusunun, Bazı Yönleri Üzerine...!

Bilindiği gibi ulus her devrim aşamasına bağlı olarak kapsamı daralan, genişleyen veya değişen bir katagori değildir.

Ulus devrimden menfaati olan ve olmayan bütün sınıf ve tabakaları kapsar. Ulus tanımı bize bu gerçeği zaten vermektedir. Neydi ulus?

"Dil, toprak, iktisadi yaşantı birliğinin ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi şekillenme birliğinin hüküm sürdürü, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluk". Her ulusun egemenleri, mensup oldukları ulusun diğer kesimleri gibi: aynı ortak, dil, toprak, iktisadi ve ruhi şekillenme birliğine sahiptirler. Gerçek bu olduğuna göre, hakim güçleri de ulusun kapsamı içerisindedirler.

Halk ise, devrimden menfaati olan kesimleri içerir. İçinde bulunulacak devrim sürecinin muhtevasına bağlı olarak bu katagori genişleyip, daralabilir. Yani bu kavramın kapsamı değişmez değil, aksine devrim aşamalarına bağlı olarak, değişken bir özellik gösterir. Halk; ulus gibi belli bir tarihsel dönemin (kapitalizmin) ürünü değil, her tarihi dönemde varolmuş bir olgudur.

Milli baskı genel olarak milletin tümü üzerinde süren baskıdır. Bu baskı; ezen ulusların hakim sınıflarının ezilen uluslar ve azınlıklar üzerindeki baskısıdır. Sadece halk kapsamına giren güçlere değil, millet katagorisi içindeki tüm kesimlere yönelen bir baskıdır. **Ve hatta bu baskının esas hedefi ezilen ulusların burjuvazisidir.** Bunun nedenlerini daha ileride ele alacağız. Genel olarak hakim sınıfların hermilliyetten emekçiler üzerindeki sınıfsal baskısıyla, ezen ulusların egemen güçlerinin ezilen bağımlı ve uyruk milletler üzerindeki milli baskısının birbirine karıştırılmaması son derece önemlidir. Emekçi yığınların vahşice sömürülmesini, ve onların başkaldırısının bastırılması amacıyla, hakim sınıfların uyguladığı sınıfsal baskı, bundan nitelik olarak farklı olan milli zulüm ile kesinlikle aynılaştırılmamalıdır.

Bu konuda kafa karışıklığı içinde olanların sosyal şovenizmden sıyrılamadıklarına ibretle tanık olmaya devam ediyoruz.

Milli baskıyı halen "Kürt Halkı üzerinde süren baskı" olarak göstermeye devam edenler var. Sözkonusu güçler bu yaklaşımlarıyla milli baskı, eşitsizlik ve milli imtiyazlara karşı mücadele görevini unutuyorlar. Sadece Kürt Halkı'nı değil, hakim Türk ulusunun hakim sınıflarıyla her yönlü kaynaşmış üç beş büyük Kürt feodal beyi ve kompradorları dışındaki tüm Kürt milleti üzerindeki milli baskıyı görmezlikten geliyorlar. Kürt küçük toprakağaları ve burjuvazisi üzerinde de süren bu baskıyı objektif olarak onaylıyorlar.

Bu cins yaklaşımların insanı nasıl hakim sınıfların yedek gücü haline getirdiğine geçmişte çokça şahit olmuştuk. Şeyh Sait ve Dersim isyanları karşısında kemalist faşist diktatörlüğün saflarında yeralan "sol"cularımızın bayrağı taşımak istenmiyorsa bu meselelerde açık bir kafa ile hareket etmek gerekiyor.

Milli baskı, ülkemizde Türk Hakım sınıflarının bütün Kürt milleti ve azınlık milliyetlere uyguladığı bir baskıdır. Millet kavramının ne olduğu ve bu katagoriye hangi güçlerin girdiğine yukarıda değinmiştik. Marksizm-Leninizmin ABC'sinden haberi olan herkesin bilebileceği doğru yaklaşım eğer sadece cebe konulacak ve okşanacak bir şekilde kullanılmak istenmiyorsa, Kürt emekçilerinden başka, Kürt Ulusu'nun diğer bütün kesimleri (burjuvaları, toprakağaları) üzerinde de süren milli baskı görülmek zorundadır.

Görülmediği zaman ezilen ulusun burjuvazisi veya küçük toprakağalarının kendi imtiyazları içinde olsa (ki bizim desteklediğimiz bu yön değildir) egemen ulusun hakim sınıflarının milli baskısına karşı çıkmalarının bağrında taşıdığı demokratik muhteva kaybolmayacak, bu yön desteklenmeyecek ve hatta karşı çıkılacaktır. Geçmişte bu örnekler neredeyse "sol" cuyum diyen birçok küçük burjuva, burjuva devrimcisinin karakteristik özelliği olarak görüldü ve bugünde ne yazık ki görülmektedir.

Geçmişte Şeyh Sait-Dersim hareketlerini gericilik olarak damgalayıp bastırılmasına alkış tutanlar bugün Barzani, Talabani gibi güçlerin önderliğindeki Kurt ulusal hareketini aynı şekilde toptan gericilik olarak damgalayıp onlara yönelen bastırma hareketlerine en azından kayıtsızlık örneği göstererek boy veriyorlar. Çok keskin "proleterya devrimci"liği savunmuşluğu da olsa sergilenen bu tutumlar emperyalizme ve uşaklarına objektif olarak sunulmuş desteklerdir. Bu tutumlar aynı zamanda hakim ulusun hakim sınıflarının milli imtiyazlarına egemen ulus şovenizmine sol dan objektif olarak koltuk çıkma ile kalmamakta, yarattığı güvensizlikle ezilen ulusun burjuva milliyetçiliğinin de pahpohlanmasına hizmet etmektedir.

Daha önce vurgulağımız gibi hakim Türk ulusunun hakim sınıflarının milli baskısı bütün Kürt milleti üzerinde uygalanmaktadır. Sadece Kürt milleti üzerinde de değil bütün azınlık milliyetler üzerinde de sürmektedir. Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler emekçileri, bütün diğer emekçiler (Türk ulusundan emekçiler) üzerinde süren hakim sınıfların sınıfsal baskısının yanısıra, ikincil bir baskıya daha (milli zulüm) maruz kalmaktadır. Böylelikle baskı emekçiler üzerinde daha da katmerli bir hal almaktadır. Milli zulmün ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin esas olarak tüm güçlerine yöneldiği kavranamaz, sadece halka uyguladığı iddia edilirse gerçekten sadece halk yığınları üzer

rinde süren sınıfsal baskı gizlenmiş olur. Ezilen ulus ve azınlık milliyetlerin kendi hakim güçlerinden ayrı olarak hedefi oldukları sınıfsal baskı ile daha katmerli ve yoğun (çifte baskının sonucu olarak) bir zulüm cenderesi içinde oldukları gerçeği anlaşılamaz.

Gerek Türk milliyetçiliği yani şovenizmden, gerekse Kürt milliyetçiliğinden radikal kopuş yukarıda ana hatlarıyla değindiğimiz genel doğrulara sahip çıkıp uygulanmadıktan sonra mümkün değildir.

Burada kadınlar sorununu anımsatmak istiyoruz! Bu sorunun ele alınışı, çözümü değil, sorunun kendisinin erkek düzeninden kaynaklanan, emekçilere yönelik baskıdan ayrı özel bir sorun olduğu, kadınlar üzerindeki baskının genel olarak erkek kadın bütün emekçiler üzerindeki baskıdan farklı olarak, bir başka baskı olduğu reddedilemez.

Ne yazık ki bu gerçekte yeterince kavranmadığı için kadınlar üzerindeki sözkonusu baskı, sınıfsal baskı ile, kadın sorunu, emekçi kadınlar sorunu ile tümden aynılaştırılmakta, karıştırılmaktadır. Böyle olunca da bu özel baskıya karşı şu veya bu yaklaşımla tutum alan burjuva kadın haraketlerinden bazılarının ilerici yönleri görmezlikten gelinmekte ve "kızıllık" adına topyekün hedeflenmektedir. Konumuz bu olmadığı için bu sorun üzerinde daha fazla durmayacağız. Burada göstermek istediğimiz farklı baskı biçimlerine, ve bunlara karşı mücadelelerin somut olarak irdelenmesinin gerekliliğine işaret etmektir. Farklı baskı biçimleri, farklı temellerden kaynaklanır ve farklı amaçlara yönelirler. Milli baskınında aynı şekilde kaynaklandığı özgül bir temel ve amacı vardır.

BU AMAÇ NEDİR?

Milli meselenin ekonomik özü olan pazar sorununu kavrayamayanların ne cinsten sakatlıklara savrulduklarına geçen sayımızda (Mayıs İKK Özel Sayı) ana hatlarıyla parmak basmıştık. Bu noktada kafa karışıklığının milli baskı sorununda da kendisini ortaya koyması gayet anlaşılabilir olmaktadır.

Milli meselenin nasıl ele alınması ve çözüleceği bağıntısında değil ama özgül bir sorun olarak, onun sınıf mücadelesinin diğer problemleriyle olan farklılığını kavrayamayan kafa, milli baskı ile sınıfsal baskıyı da karıştırmaktadır. Onların hangi temelden kaynaklandığı ve ne cins amaçlara yöneldiğini izah edememekte ve aynılaştırmaktadır. Nedir milli baskının amacı?

Bu baskının amacı hakim ulusun hakim sınıflarının: pazarın, maddi zenginliklerinin "rakipsiz sahibi olma" arzusudur. Hakim ulusun hakim sınıfları bu arzusunu gerçekleştirmek, imtayazlarını korumak ve geliştirmek için pazara hakim olmak zorundadırlar. Bu ihtiyaçlarının ifadesi olarak ayrı milliyetlerin yaşadığı toprakların devlet sınırlarından kopmasını her yolu deneyerek önlemeye çalışırlar. Bugün Türkiye Kürdistanı'nın zoraki "TC" sınırları içinde tutulması, "vatanın ve milletin bölünmezliği" safsatasının sistemin temel kuralı haline getirilmesinin nedeni budur. Pazara rakipsiz hakim olmak ve onu elde tutmak için, dil birliği önemli şartlardan biridir. Egemen ulusun egemen sınıflarının, egemen dili zorunlu olarak dayatmaları buradan gelmektedir.

Kısacası milli baskı hakim ulus egemenlerinin pazarı elde tutma ihtiyaçlarını karşılamak için gündeme getirdikleri bir baskıdır. Milli meselenin özü ile onun bir unsuru olan milli baskının ekonomik temeli, pazar noktasında çatışmaktadır. Egemen ulusun egemen sınıflarının pazarı zorla elde tutma arzusuna, yine kendi sınıf menfaatlerinden ötürü ezilen ulus burjuvazisi ve küçük toprakağaları karşı durur. Kendi pazarlarına sahip olmak ister. Bu amaçla hakim ulusun hakim sınıflarının karşısına dililir. Milli baskının bunlara (ve hatta esas olarak) yönelmesinin nedeni bu açıdan kolay anlaşılabilinir birşeydir.

Bunu karıştıranlar başlarında sosyal şovenizm belasının patlamasından kurtulamıyorlar. Sorunun köklü çözümünün emperyalizmin, feodalizmin, komprador kapitalizmin tasfiyesinden geçeceği gerçeğini kabul ederken, aynı zamanda sorunun pazardan kaynaklandığını da görebilmeliyiz. "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı"; toprak sorununun halli demek değildir. Hele hele bu bazılarının iddia ettiği "işgücünün sömürülmesine son vermek", "sömürünün kaynaklarını kurutmak", "sosyal kurtuluşu sağlamak" hiç değildir.

Soruna böyle bakanlar milli meseleyi ile sınıfsal meseleyi, ezilen ulusların ayrı devlet kurma hakkı ile proletarya iktidarını vb. karıştırmaktadırlar. Böyle olunca da proletaryanın önderlik etmediği ulusal kurtuluş savaşlarına karşı durmakta, gerici pozisyon almaktadırlar. Evet proletarya milli meseleyi, sosyal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak ele alır, onu proleter dünya devrim mücadelesinden soyut, başlı başına bir amaç olarak kavramaz. Fakat bunun proleter devrimci bir çözümle ele alınmasının nasıl olacağı sorununa takılarak, ezilen ulus burjuvazisinin kapitalizmin gelişmesinin ihtiyaçlarına denk düşecek en iyi model olan ulusal devlet perspektifiyle sorunun kendisine göre çözümü doğrultusunda atacağı ve içinde genel demokratik bir muhteva taşıyan adımına destek vermeme veya kayıtsız kalma tutumu kesinlikle kabul edilemez.

Sorunu böyle kavrayamayanlar her milli hareketin doğası olan, burjuva önderlik ve tabii eğilimini ifade eden ulusal devlet alternatifini elbette gericilik olarak damgalayacak, ML adına objektif olarak ezen ulus egemenlerinin saflarında yer alacaklardır. "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nın yerine iki kaş arasında bir çırpıda "Halkın kendi kaderini" geçiren ve bu alternatifiyle Rosa Lüksemburg'un olumlu yanına (ki onun esas yanıdır) değil, olumsuz yanına sahiplenen, Buharinci, Kievski'ci bayrağı sallayanlar ulusal hareket ile halk hakeketlerini ayırdedememe, aynılaştırma derdinden ötürü şovenizmden kopamamaktadırlar. UKKTH, toprak devrimi ile aynılaştırılamaz. Aynılaştırılırsa bu ne cins şoven tehlikelere kapıyı açacaktır? Bu herşeyden önce toprak devriminden yana olmayan veya işçiler, köylüler üzerindeki sınıfsal baskıya karşı çıkmayan aksine onu uygulamanın güçleri arasında bulunan ezilen ulus burjuvazisi ve küçük toprakağalarının, ezen ulusun hakim sınıflarının milli imtiyazlarına, baskısına yönelebilecek ve onların önderliğindeki ayrı bir devlet kurma hakkı doğrultusundaki mücadelenin bastırılması askerleri olmaya, "halkın kendi kaderini tayin hakkını" ulusların kaderlerini tayin hakkının yerine geçirenler, ne söylerlerse, söylesinler, milli hakeketin karşısına bir barikat olarak dikilmeye aday olmanın yolundadırlar. Ve böylelerinin dilinde, "eşitlik", "her cins ulusal imtiyazlara karşı olma" sadece kulağa hoş gelecek laflardan ibaret kalacaktır. Böyle olduğunu revizyonistlerimizden "Halkın Kurtuluşu" adlı grup zaten kendi ağzıyla da itiraf ediyor. Şöyle diyorlar!

"Sosyal kurtuluşu amaçlamayan, kapitalizmi yaşatmaya çalışan ve onun sınırları içinde kalan ulusal kurtuluş ve UKKTH'nın gerçekleştirilmesini **esas** *olarak savunmayacağız ve desteklemeyeceğiz."* (1)

Şovenizmin, devlet kurma hakkını egemen ulusun imtiyazı olarak savunup, ezilen ulusun köleliğini onaylamanın statükoculuğun bundan daha rezili olamaz. Nerede kaldı UKKTH'nın kayıtsız şartsız savunul-

masının bir ML açısından bırakalım, bir demokrat tarafından dahi savunulmasının zorunluluğu? "Sosyal kurtuluşun çıkarları", "Kapitalizme düşmanlık" adına söylenilen bu sözlerden utanç duyulmalıdır. Bu tutum proletaryanın önderlik etmediği **bütün** ulusal kurtuluş savaşlarına karşı duruştur. Bu UKKTH'nın reddidir. Yukarıdaki alıntıda da görüldüğü gibi HK bu **hakkın** savunulmasını şartlara bağlamaktadır. Neydi şartı? "Kapitalizmi yaşatmayacak", "sosyal kurtuluşu gerçekleştirecek" olanların "desteklenmesi"! Herkeste bilir ki, ister küçük burjuvazi isterse de ulusal burjuvazi önderliğinde olsun (diğerlerini zaten bir kenara bırakıyoruz. Çünkü sözkonusu güçler önderliğindeki ulusal hareketlere dahi karşı çıkanlar diğerlerine hayda hayda karşı çıkarlar) egemen ulusların egemen sınıflarının milli baskısına, milli imtayazlarına yönelik ve milli devlet kurma hedefli milli hareketleri, kapitalizmi hedeflemez, aksine onun gelişimi için en uygun modeli yaratır. Ve bu hareketler sosyal kurtuluşu sağlamaz, aksine kendi pazarlarına sahip çıkarak, kendi milliyetinden emekçiler üzerindeki sınıfsal baskıyı devam ettirir. Böyle olacağına göre bu cins hareketlerin, HK'na göre desteklenebilecek hiçbir yönü yoktur. Görüldüğü gibi Şefik Hüsnü'ye, Buharin'e ve hatta Kemalistlere bedavadan küfür etmek sorunu çözmüyor. Hem onların en azından bu noktada güzergahında yürüyüp hem de onlara karşıyım demekle iş bitmiyor.

Gerçi "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nın yerine, "Halkın kaderini tayin hakkı"nı geçirenlerin bu zavallı durumlarını anlamıyor değiliz! Fakat yine de "UKKTH" gibi paralolara, zaman zamanda olsa sarılma samimiyetsizliğinden rahatsız oluyoruz. Siyasi bir sorun ve demokrasinin unsurlarından biri olan "UKKTH"nın savunulması, proletarya önderliği ile sınırlanamaz. Eğer sınırlanırsa, bugün dünyada ulusal kurtuluş savaşlarının ezici çoğunluğunun karşısına dikilmek gerekmiyor mu?! Milli baskıyı-sınıfsal baskı ile milli hareketi-halk hareketi ile karıştıranların gerçekten milli hareketlere ve onun yöneldiği milli baskıya karşı bu hareketleri desteklememe veya kayıtsız kalma tutumunun düzeltilmesi için yeniden bu sorunların doğru kavranmasının önemine işaret etmek istiyoruz.

ML'ler ezilin ulus burjuvazisi ve küçük toprakağalarının sınıfsal baskıdan yana, ancak egemen ulusun egemen sınıflarının milli baskısına karşı olacaklarının bilincinde olmalıdırlar. ML'ler her türlü eşitsizliğin olduğu gibi, her iki baskının da karşısındadırlar. Sınıfsal baskının ortadan kaldırılması için hangi ulustan olursa olsun bütün hakim sınıfların sınıfsal baskısına karşı çıkmak, mücadele etmek ML'lerin görevidir. Bunun yanısıra ezilen ulus burjuvazisi ve küçük toprak ağalarının milli baskıya yönelen veya yönelebilecek mücadelesinin de destekçisi olmak zorundadır.

Her cins sınıfsal, ulusal farklılıkların, eşitsizliklerin, baskıların kararlı düşmanı ve onları tarih sahnesinde silebilecek yegane güç olan proletaryanın, hakim ulus egemenlerinin imtiyazlarına, devlet kurma hakkını kendi tekellerinde tutmalarına yönelecek mücadeleyi şu veya bu sınıfın önderliğindedir diye görmezlikten gelme veya desteklememe (ilerici yönünü) tutumu olamaz. Lenin'in şu sözlerinden öğrenmek bugün çok daha gereklidir.

"... uluslara karşı her türlü baskıya, uluslardan biri ya da dillerden biri için her türlü imtayaza karşı çıkmak, demokratik bir güç olarak proletaryanın mutlak görevidir. Milli kavgalarla kararlan ve geçiktirilen proleter sınıf mücadelesinin mutlak çıkarınadır." (2)

Bu görevi yerine getirirken, şüphesiz proletaryanın titizlikle korunması gereken bağımsız, siyasal bir çizgisi vardır. Ezilen ulus burjuvazisinin hakim ulus burjuvazisinin milli eşitsizlik, milli zulüm gibi uygulamalarına yönelik hareketinin demokratik muntevasını desteklerken onun kendisi için ulusal imtiyazlar sağlama, hükümranlığını tesis etme yönüne de karşı durmak, emekçi yığınları uyarmak aynı şekilde proletaryanın vazgeçemeyeceği bir başka görevdir.

Her türlü ulusal imtiyazlara karşı durup, bütün ulusların kendi devletlerini kurmada hak eşitliği savunulmadan, milli meselede doğru bir tutum ortaya koyabilmek imkansızdır. Evet biz çeşitli ulusların burjuvazileri arasındaki üsütünlük sağlama mücadelelerine alet olamayız. Ezilen ulus burjuvazisinin özel imtiyazlar edinmesinden kesinlikle yana olunamaz. Ancak bu ezilen ulusun ayrılma hakkına karşı, savunmama veya kayıtsız kalma biçimli bir tutum takınmaya götürmemelidir. Proleter devrimciler ezilen ulus burjuvazisini, ezen ulus egemenlerine karşı savaşımında desteklemekle yükümlüdürler. Ezilen ulus burjuvazisinin imtiyazlarından yana olmama, ezen-ezilen uluslar arasındaki ayrımı veya her iki kategorinin milletçiliğinin bir ve aynı olduğu noktasına götürmemelidir. Ezen ulus egemenlerinin imtiyazlarına proletarya herkesten daha kararlı karşı

"Pazar-işte genç burjuvazi için ana sorun. Genç burjuvazinin ereği, emtiasını sürmek ve bir başka milliyetin burjuvazisi ile rekabetten zafer kazanmış olarak çıkmaktır. kendi "öz" 'ulusal' pazarını sağlama bağlama isteğinin nedeni budur. Pazar burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği ilk okuldur"

"Ezilen ulusun dört bir yandan sıkıştırılan burjuvazisi, elbette harekete geçer. 'Kendi halkı'na başvurur ve kendi sorununu tüm halkın sorunuymuş gibi göstererek, avaz avaz 'vatan'ı yardıma çağırmaya başlar. Kendi 'yurttaş'ları arasından, kendisi için... 'Vatan' yararına bir ordu toplar. Ve 'halk' çağrılara her zaman kayıtsız kalmaz, onun bayrağı yöresinde toplanır: yukardan gelen baskı onu da ezer ve onda da hoşnutsuzluk uyandırır.

Ulusal hareket işte böyle başlar."

STALİN

çıkmak, savaşmakla görevlidir.

Bu sorunları UKKTH ve Milli hareketlere tutum konularında da ele alacağımızdan ötürü şimdilik geçiyoruz.

Karıştırılan sorunlardan biri de milli hareket ile halk hareketidir. Öncelikle belirtelim ki, bu iki hareket ayrı şeylerdir. Halk hareketi, emekçi yığınların ezen güçlere karşı çeşitli talepler doğrultusundaki başkaldırısıdır. Bu hareket ezilenlerin sınıf hareketidir. Toplumların sınıflar biçiminde bölünmesiyle gündeme gelmiş bu hareketi, toplumsal gelişmenin kapitalizm aşamasının ürünü olarak tarih sahnesine çıkmış milli hareketlerden kesinkes ayırmalıyız.

Batı Avrupa'da 1789-1871 dönemini kapsayan milli hareketler, "eşitlik", "özgürlük" gibi sloganların eşliğinde kaldırılan bayrak altında diğer güçleri de birleştirmiş, feodalizme yönelmiş, burjuva demokratik devrimi zafere ulaştırarak ortaçağ kalıntılarını tasfiye etmiş, ulusal devletlerin kurulmasını sağlamıştır.

Yükselen kapitalizm çağının tarihsel bir kategorisi olarak gündeme gelen ulus, Stalin yoldaşın belirtiği gibi, "aynı zamanda insanların uluslar biçiminde kuruluşu sürecidir ve örneğin Batı Avupa'da bu böyledir" Buralarda ulusların oluşması, bağımsız uluslar devletler biçiminde örgütlenme şeklinde kendisini gösterdi.

Ne varki Doğu'da durum farklılık gösterdi. Batı'da ulusların devletler biçiminde örgütlenmesi sözkonusuyken, Doğu'da çok uluslu devletler vardı. Bu devletlerde "siyasal bakımdan en gelişkin milliyet" diğer ulusların bir devlet içerisinde birleştirilmesi işinde başı çekti ve devlet içerisinde ipleri elde tuttu, özel milli imtiyazlar sağladı.

Doğu Avrupa'da çok uluslu devletler feodalizmin tasfiye edilmesi, nisbeten geri iktisadi gelişme koşullarının ürünü olarak ve dış saldırılara karşı merkezileşme ihtiyacının sonucu oluştular.

Buralarda da kapitalizmin gelişmesi ulusal uyanışı hızlandırdı. Bağımsız ulusal devletler biçiminde burjuvazinin örgütlenme arzusunu depreştirdi. Ancak bu devletlerde ipleri elde tutan ezen ulus egemenleri, ezilen ulusun ulusal hareketi karşısında barikat teşkil etti. Batı Avrupa'da iç pazarın birleştirilmesinin önüne feodalizm dikildi. Ulusal sorunun çözümü buralarda feodalizmin tasfiyesi, burjuva demokratik devrimin zaferiyle ulusal devletlerin oluşumu yolunu izledi.

Doğu Avrupa ve benzer yerlerde ise ezilen ulus burjuvazisi ve toprak ağaları önlerine dikilen hakim ulus hakim sınıflarının milli baskı ve imtiyazlarına karşı pazarlarına sahip çıkma arzusuyla mücadeleye atıldılar. Yani her iki yerde de bazı farklılıklar içerisinde sorunun özünü pazar teşkil etti. Bunu Stalin net olarak izah etmektedir.

"Pazar-işte genç burjuvazi için ana sorun. Genç burjuvazinin ereği, emtiasını sürmek ve bir başka milliyetin burjuvazisi ile rekabetten zafer kazanmış olarak çıkmaktır. kendi "öz" 'ulusal' pazarını sağlama bağlama isteğinin nedeni budur. Pazar burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği ilk okuldur"

Şüphesiz yukarıda değindiğimiz çözüm yolları, burjuva demokratik devrimler çağına özgüydü. Daha sonraları milli mesele genişledi. Devlet içi bir mesele olmaktan çıkıp sömürgeler genel meselesinin bir parçası haline geldi. Ne varki, sorunun ekonomik temeli yine pazar olarak kaldı.

Milli hareketler kapitalizmle birlikte sahneye çıkmış ve kapitalizmin ihtiyaçlarını karşılamanın araçları olmuşlardır. Ve bu hareketlerin tabii eğilimi kapitalizmin ihtiyaçlarını karşılamaya elverişli model olan, milli devletlerin kurulması olmuştur. Doğasıyla bu hareket "her zaman burjuva damga taşımış", "burjuvazi tarafından özlenir bir hareket" olmuştur. Feodalizme karşı katitalizmin zaferi milli hareketleri gündeme getirdi. Lenin yoldaşın söylediği gibi: "Meta üretiminin zafer kazanması için"; burjuvazinin "iç pazarı ele" geçirmesi, "siyasi düzeyde birleşmiş ve halkı tek dil konuşan topraklar", ve dilin her yönlü gelişmesini önleyen tüm "engellerin" temizlenmesi, "çağdaş kapitalizmin gerektirdiği çapta gerçekten serbest ve yaygın bir ticaret", "halkın ayrı sınıflarda serbestçe ve yaygın gruplaşması", "pazarla büyük ve küçük herbir mülk sahibi arasında ve satıcıyla alıcı arasında sıkı bir bağın" kurulması zorunluydu.

Bu zorunlulukların yerine getirilmesinin yolu milli devletten geçiyordu. Yukarıda bahsettiğimiz ihtiyaçları karşılamanın zorunlu alternatifi olan milli devletin, milli hareketlerin doğrudan alternatifi olmasının nedenleri böylelikle daha kolay anlaşılmalıdır.

Çok uluslu devletler daha geri gelişme seviyesinde olan yine Lenin'in deyimiyle; *"iç yapıları şu veya bu nedenle anormal yada az gelişmiş devletlerdir."*

Milli hareketler, milli diye bir sorunun ortaya çıkması ile birlikte varolmuştur. Bahsi geçen sorun olmasaydı bu sorundan kaynaklanan milli hareketlerin de olmayacağı tartışma götürmez bir gerçektir. Milli mesele pazarda oluştuğuna göre ondan kaynaklanan milli harekete yol açan ekonomik zeminde pazardır.

Ulusal hareketleri modern kapitalizmin gereksinimlerinden ötürü ulusal devlet eğilimine doğal olarak götüren iktisadi temel pazar olgusudur. Ortaçağ veya kapitalizm öncesi koşulların böyle bir devlet örgütlenmesini gündeme getirmemesi tesadüfi değildir. Sözkonusu dönemin koşulları, böyle bir gereksinimi dayatıyordu. Fakat pazar olgusu, meta üretiminin kesin zaferi için ulusal devlet ihtiyacını dayattı. Ulusal hareketleri gündeme getiren kapitalizmin kendisidir. Asya bu sadece uyanmış, ulusal hareketler Lenin'inde dediği gibi kapitalizmle birlikte "depreşmiştir". Ulusal devletlerin kapitalizmin kuralı ve gelişmesinin teminatı olduğunu bunların oluşturulmasını takip eden süreçte Batı Avrupa gerçeği de tasdik etti.

"Ulusal devletler" özlemini doğuran kapitalist zemindir. Kapitalist gelişme için son derece gerekli olan bu olguya götüren iktisadi ve tarihsel koşullar böylelikle daha açık değil mi? Evet bir kez daha vurguluyoruz. Ulusal meselenin ve ondan kaynaklanan ulusal baskının, ulusal **hareketin değişmeyen ortak temeli pazardır.** Ulusal hareketin kapitalizmin değişik aşamalarının iktisadi ve tarihsel koşullarına bağlı olarak her dönem kendisine has bazı özellikler taşıdığı açık bir gerçektir. Sorunu ele alırken, her tarihsel dönemin, ülkenin somut özelliklerini gözardı edemeyiz. Bugün Avupa açısından (İrlanda, Bask gibi sorunlar dışında) ulusal sorun, ulusal hareket artık ölü bir sözcüktür. Bugün buralarda böyle bir sorun esas alarak yoktur. Buralarda ulusal devlet, ulusal çıkarlar bizzat emperyalist devlet ve emperyalist çıkarların savunulmasıdır.

Ne varki aynı şeyi ezilen uluslar için söyleyemeyiz. Çok uluslu devletlerde ezen-ezilen uluslar biçimindeki bölünme gerçeğinde tekrar edemeyiz. Sözkonusu yerlerde ulusal sorunlar ve bundan kaynaklanan ulusal kurtuluşa ilişkin görevler vardır. Ve bu sorunların çözümüne en büyük duyarlılık ML'ler tarafından gösterilmelidir.

Lenin yoldaş'ın vurguladığı gibi:

"Sosyalistler açısından, ulusal baskı ve zulüm mevcut olduğu bir durumda, ulusal kurtuluş görevlerini görmezlikten gelmek kesin olarak yanlıştır" (3)

Kısaca toparlarsak: yükselen kapitalizm koşullarının sonucu olarak doğan ve burjuva sınıflar arasındaki bir savaş olan ulusal savaşlar, Batı Avrupa'da 1789-1871 dönemini kapsadı. Doğu Avrupa ve Asya'da 1905'ler son-

rası başladı ve bugün de çeşitli seviyelerde çeşitli alanlarda süregelmektedir. Özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımış ve bugün de taşıyan milli hareketleri vareden zemin kapitalizm ve onun doğduğu pazardır. Bağlarken soruna Stalin'den bir aktarma yapmanın yararlı olacağı inancındayız.

"Ezilen ulusun dört bir yandan sıkıştırılan burjuvazisi, elbette harekete geçer. 'Kendi halkı'na başvurur ve kendi sorununu tüm halkın sorunuymuş gibi göstererek, avaz avaz 'vatan'ı yardıma çağırmaya başlar. Kendi 'yurttaş'ları arasından, kendisi için... 'Vatan' yararına bir ordu toplar. Ve 'halk' çağrılara her zaman kayıtsız kalmaz, onun bayrağı yöresinde toplanır: yukardan gelen baskı onu da ezer ve onda da hoşnutsuzluk uyandırır.

Ulusal hareket işte böyle başlar." (4)

Evet burjuva demokratik bir sorun olan ve ezilen ulus burjuvazisinin, ezen ulus hakim güçlerinin milli eşitsizlik, milli baskı imtiyaz ve kısıtlamalarına yönelen mücadelesinin adı olarakta ifade edebileceğimiz ulusal hareketin, ekonomik temelinin pazar olduğu gerçeği üzerinde bu kadar durma herhalde yetecektir.

Bunun kavranmaması hangi türden mahzurlara yol açacaktır veya açıyor? Ulusal hareketin ekonomik özü olan pazar ve ona rengini veren sınıf olan burjuvazi, ve onun amacını teşkil eden ulusal devlet problemleri kavanmadığından ötürü, ulusal hareketlerden, ezilen sömürülen emekçi yığınların sınıf hareketlerinin özellikleri beklenmektedir. Sınıfsal hareketler gibi, onların sınıfsal baskıya yönelmeleri görülmek istenmektedir. Bunlar görülemeyince milli hareketlerin bağrında taşıdığı genel demokratik muhtevada reddedilmekte, bütünüyle gerici olarak damgalanıvermektedir. Milli hareketlerin emperyalistler ve bazı uşakları karşısındaki uzlaşıcı tavırlarını hayretle karşılayanlar, aslında bu sorunu hiçbir şekilde kavrayamamışlardır. Bu hareketlere damgasını vuranın burjuvazi olduğunu yeniden hatırlatalım. Durum böyle olduğuna göre, bu hareketlerin uzlaşıcı ve hatta bazı işbirlikçi tutumlar sergilemesi karşısında şaşkınlıkla karşılanacak ne var? Burada yeniden burjuvazinin doğasını, karakterini tartışmaya gerek var mı? Milli burjuvazinin kaypak, yalpalayan, kararsız tutumunu yeniden izaha gerek var mı?! Milli burjuvazinin sağ kanadının daha teslimiyetçi tutumlar içinde olduğunu anlatmaya hala ne gerek var? Gerek yok deniliyorsa, herkes tutumunu yeni baştan gözden geçirmeli, milli hareketlerin bilinen zayıflıklarından yola çıkarak onu elinin tersiyle topyekün bir kenara itme tavrına düşmemelidir.

Düşenler epeyce ceviz kırıyor. Kürt ulusal hareketine, Filistin hareketine, Afganistan mücahitlerine Eritre ulusal kurtuluşçularına vb. gerici diyen epeyce aklı evvel, halen siyaset sahnesinde hindi gibi boy uzatıyor. Bu hareketlerin tümünü emperyalistler arası çatışmalar olarak göstermeye halen bazıları ML adına cüret edebiliyorlar. Bu saçmalıklar deşifre edilmelidir.

Ulusal hareket, her yerde aynı telepleri dayatarak yürümez. İçeriği hareketin bazı özelliklerine bağlı olarak (geniş katmanların bu hareket içinde yer alıp, almamasına, vb.) çeşitli değişiklikler gösterebilir. Bazı yerlerde daha güdük talepler öne sürerken, bazı yerlerde daha geniş talepleri formüle edip dayatabilir. (dil sorunu, din, yurttaş eşitliği vs. gibi)

Taleplerin güdüklüğü vb.'ne bakarak milleyetlerin ezilmesi siyaseti karşısında kayıtsız bir tutum takınmak kabul edilemez. Proletarya milli baskı, milli eşitsizlikler, milli imtiyazlar sorununa kararlı bir şekilde karşı çıkarken, emekçi yığınların dikkatinin kendi sınıf çıkarlarından alıkonmasına, her milliyetten işçilerin birliği önüne engeller dikilmesine, "burjuvazi ve proletaryanın çıkarlarının uyumu" yalanının teşhirine gerekli önemi verme hiçbir şekilde savsaklanmamalıdır.

Milli hareket ezilen ulus burjuvazisinin egemen ulus hakim sınıflarının milli zulmüne yönelen bir harekettir. Bu hareketin genel demokratik muhtevası, onun bu yönünden kaynaklanır. Proletarya bu yönün kayıtsız şartsız destekçisidir. Ancak bu hareketin bir diğer yönünü oluşturan burjuvazinin kendi üstünlükleri, ulusal imtiyazlarından proletarya yana olamaz. En azından bu konuda tarafsızdır. Proletarya egemen ulusun zorbalığına yönelen milli hareketin demokratik muhtevasını görüp ona destek verirken bu hareketin diğer taraftan ezilen ulus milliyetçiliğini güçledirmeye yönelen eğiliminden kesinlikle yana olmayacaktır. Proletaryanın kendi denenmiş bayrağı vardır. Proletarya her milleyetten işçileri, emekçileri bu bayrak altında toplayıp, mücadeleye seferber etmeye çalışır.

Lenin'inde vurguladığı gibi ezilen ulusların milli hareketlerinin "tarihi meşruiyetini kabul" edip, onda ilerici ne varsa "destek'lerken, olumsuz yanından yana olunamaz. ML'ler demokrasinin en tutarlı savunucularıdırlar. Proletaryanın ezilen ulus burjuvazisi patentli milli hareketlerde, demokratik ne varsa desteklemesi zorunluluğu buradan gelmektedir. Bu işinde, proletarya, Lenin'in yine işaret ettiği gibi *"en adil, saf, en ince ve en uygarı olsa bile, Marksizm burjuva milliyetçiliği ile bağdaşmaz. Onun yerine Marksizm enternasyonalizmi ileri sürer."* (5)

Her tür ulusal baskı, dil, devlet ayrıcalığına karşı durmak proletaryanın "mutlak görevidir". Ve bu karşı çıkış proletaryanın sınıf savaşımının da "mutlak yararınadır". Fakat Lenin'in özenle dikkat çektiği şu nokta akıldan çıkarılmamalıdır.

*"Ama kesin olarak sınırlandırılmış olan ve sınırları belli tarihsel bir alana yerleştirilmiş bulunan çerçevenin ötesinde burjuva milliyetçiliğine yardım etmek, proletaryaya ihanet"*tir. (6)

Hür türlü ayrıcalık ve özel avantaja karşı olan proletaryanın milli hareketlerde demokratik yönü desteklemesi, hiç bir şekilde ezilen ulus burjuvazisinin kendi ulusu için ayrıcalıklar ve imtiyazlar istemesinin desteklenmesiyle yer değiştirilmemelidir. Proletarya, ulusal sorunda burjuvazinin talepleriyle hiçbir zaman "tam uygunluk" gösteremez. Burjuvazinin her dönem kendi ulusal taleplerini öne süreceği ve bu talepleri proletaryanın kendi sınıf menfaatleri açısından yargılamasının zorunlu olduğu gerçeği hiçbir şekilde bulandırılmamalıdır. Proletarya UKKTH'ni kayıtsız şartsız savunurken *"hiçbir ulusa başka bir ulusun* **sırtından** *üstünlükler garanti etmeye, bu konuda taahhütlerde bulanmaya kalkışmaz."* (7)

"Başka bir ulusu ezen hiçbir ulus özgür olamaz" sözlerinin içeriğine daha kuvvetli vakıf olmalıyız. Marx'ın *"İngiltere'de, İngiliz gericiliğinin kökleri.....İrlandanın boyunduruk altında tutulmasındadır". "Bir ulusun başka bir ulusu boyunduruk altında tutması, kendisi, için ne büyük felaket", "İrlanda İngiliz boyunduruğundan kurtulmadıkça İngiliz işçi sınıfı hiçbir zaman özgürlüğüne kavuşmayacaktır"* sözlerine bugün çok daha ihtiyaç var. Eğer bunlar kavranırsa, milli baskı, milli eritme, milli imtiyazlara karşı mücadelelenin, proletaryanın sınıfını tutarlı bir demokrasi ve sosyalizm ruhuyla eğitmesi açısından taşıdığı hayati önem ve UKKTH'nın neden tutarlı bir savuncusu olunması gerektiği görülecektir. Aynı şekilde ezilen ulus milliyetçiliğinin sözkonusu bağlamlarda bağrında taşıdığı demokratik yön anlaşılabilinecek ve bu yön desteklenebilinecektir. Ezen ulus milliyetçiliği olan şovenizme asla müsamaha gösterilemez. Ezilen ulus ve azınlık milliyetlere Lenin yoldaşın işaret etti

ği gibi,

".... taviz verme ve hoşgörüyle davranma hususunda yetersiz kalmaktansa, aşırı gitmek daha iyidir." (8)

Milli hareketlerin genel demokratik muhtevası, UKKTH kayıtsız, şartsız savunulmadan bırakalım ML, tutarlı bir demokrat dahi olunamaz. Ellerinde sadece kızıl bayrak bulundurma, çok kızıllık edebiyatı yapmaktan öteye ML ile alakaları olmayan bazı çokbilmiş keskinlerimiz emperyalist ekonomist, ulusal nihilist bir misyon oynamaktan başka birşey yapmıyorlar. Tıpkı izinde yürüdükleri eski ekonomistler gibi:

"Kapitalizm muzafferdir **onun için** *siyasal sorunlar vakit kaybıdır. Emperyalizm muzafferdir,* **onun için** *siyasal sorunlar vakit kaybıdır"* diyorlar. Lenin'in dediği gibi bu tutumlarıyla onlar aslında "politika-dışı görüş" sergiliyorlar.

Demokrasi için mücadelenin önemini yadsıyan sözkonusu anlayışlar burjuva demokratik bir hak olan UKKTH'nı küçümsemeleri, milli hareketlere dudak bükmeleri aslında anlaşılabilinir bir şeydir.

Ne varki,

"Sosyalist devrim tek bir hareket, bir cephede tek bir muharebe değil, çetin sınıf savaşlarının yer aldığı bütün bir çağ, tüm cephelerde yani ekonomi ve politikanın tüm sorunları üzerine uzun bir muharebeler dizisidir. Bu muharebeler ancak burjuvazinin mülkten tecridi ile sonuçlanabilinir. Demokrasi uğruna savaşımın, proletaryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, ya da bu devrimi gözden gizleyeceğini... sanmak büyük yanılgı olur.

(.....) proletarya demokrasi uğruna, bütün alanlarda tutarlı bir devrimci savaşım yürütmeden burjuvaziyi yenilgiye uğratamaz...." (9)

Demokratik talepler için mücadelenin önemini küçümseyen Kievski'cilerimizin kulakları çınlasın!

Şimdi de milli hareketlere karşı tutum sorununda tayinedici ögenin ne olduğu üzerinde kısaca duralım. Lenin'in vurguladığı gibi bu hareketler, emperyalizme karşı mücadele açısından ele alınıp, değerlendirilirler. Eğer bu hareketler emperyalizme şu veya bu seviyede darbe vuruyor, emperyalizmi hangi seviyede olursa olsun zayıflatıyorsa ve dolayısıyla proleter dünya devrim mücadelesine şu veya bu yönlü destek olabiliyorsa kesinlikle desteklenirler. Emperyalizme karşı mücaadele soyut bir şey değildir. Mesala emperyalizmin uşaklarının iktidarda olduğu çok uluslu devletlerde ezilen ulusun egemen ulus hakim güçlerine vurdugu darbe aynı zamanda emperyalizme vurulmuş bir darbedir. Egemen ulus hakim sınıflarının getiletilmesi aynı zamanda emperyalizmin geriletilmesidir. Yani emperyalizm Moskova'da, Waşington'da vb. aranamaz. Tek dünya sistemi olan emperyalist dünyanın özellikleri iyi kavranmalıdır. Sermayenin ulusal pazarlarının, ulusal devletlerin kapitalizm emperyalizm aşamasıyla nasıl parçalanıp, dünya çapında bir örgütlülüğün sağlandığını anlayabilmeliyiz. Emperyalizmin dünyasının en karakteristik özelliklerinden biri olan dünyanın ezen, ezilen uluslar biçimindeki bölünmüşlüğünü ve finans kapitalin paylaşılmadık bir toprak parçası bırakmadığını görebilmeliyiz. Eğer bunlar kavranır ve görülürse, emperyalizmin uşağı devletlerde ezen ulus egemenlerine yönelen ezilen ulus hareketinin aynı şekilde emperyalizme de çeşitli seviyelerde yöneldiği ve bu hareketlerin bu özellikleriyle bağrında bir yere ve bir dereceye kadar demokratik muhteva taşıdığı görülebilecektir.

Bazıları bunu yeterince anlayamadığı için ML'lere bedavadan eleştiriler yönelttiler.

Emperyalizmin uşağı devletlere vurulan darbeyi emperyalizmden bağımsız olarak ele alan anlayışın bu bedavacı eleştirileri kararlıca reddedilmelidir. Çağımızda milli hareketler, 1789-1871 Batı Avrupa'sında feodalizme, ortaçağ karanlığına yönelen hareketler biçiminde ele alınamazlar. O dönemler milli hareketler buralarda feodalizmin tasfiyesine yöneliyordu. Ve bu durumda milli hareketlerin desteklenip, desteklenmemesinde temel ölçüt, feodalizmi geriletip veya altedip, etmediğiydi.

Şüphesiz, Doğu Avrupa'da ve Asya'da milli hareketlerin, buraların kendine özgü yapısında aldığı biçim farklıydı. Buna yazımızın daha önceki bölümünde kısaca işaret etmiştik. Daha sonraki tarihsel-iktisadi koşullarda, bu hareketlerin değişmeyen ortak ekonomik özüne rağmen, muhteva, kapsam, yönelim gibi noktalarda değişen özellikleri de vardır. Mesela çağımızda milli hareketin desteklenip desteklenmemesinin ölçütü onun Batı Avrupa'daki gibi feodalizme yönelip yönelmediği noktası olamaz. Bugün emperyalizme karşı tavır temel kıstastır!

Şüphesiz bütün bunları görürken, çok uluslu devletlerde, sömürgelerde hâlâ, İbrahim yoldaşında belirttiği *"... ezilen bağımlı ve uyruk milletlerin burjuvaları ve bir kısım toprakağaları milli baskılara karşı ve milli devletler kurma amacı ile milli hareketlere girişmektedirler"* (10) gerçek görülmek zorundadır.

Sadece görme ile iş bitmiyor. Yine İK yoldaşın da gayet isabetli vurguladığı gibi *"kesin birşey varsa o da bu milli hareketlerin ilerici ve demokratik bir muhteva taşıdığıdır."* (11)

Proletarya bu ilerici ve demokratik muhtevayı kesinlikle desteklemelidir. Bu hareketlerin milli ve demokratik devrimi tamamlayamayacağı, çağımızın karakteristiklerini bilenler için hiç de zor değildir. Emperyalizmi, feodalizmi tasfiye, proletaryanın omuzlarındadır. Bu görevin başkalarına devredilmesi, yerine getirilmesinin başkalarından beklenmesi büyük gaftır. Fakat sözkonusu milli hareketler, bu görevleri yerine getiremiyor diye bir kenara itilemezler. İtenler bugünde çok! Fakat bilinmelidir ki, bu güzergahtaki yürüyüşler egemen ulus milliyetçiliğinin önemli oranda etkisindedirler. Bu yürüyüşler, ezen ulus egemenlerinin milli baskısına karşı savaşan ulusal hareketlere kayıtsız tutumlarıyla sadece ezen ulus milliyetçiliğinden dertli olmakla kalmıyor, yarattıkları ve sergiledikleri güvensizliğin sonucu olarak, ezilen ulus milliyetçiliğinin gelişmesine de ortak oluyorlar.

Bu çok bilmişler, milli hareketlerin proleter dünya devriminin dolaylı müttefiği olduğu gerçeğini anlayamamakla Troçkizmin çamuruna batıyorlar. Proletarya partisi taa 1972'lerde ortaya çıkışıyla birlikte bu cins anlayışların canına okumadı mı? İbrahim yoldaş şöyle diyordu:

"Bir milletin kendi kaderini tayin hakkı, emperyalizme alet oldukları veya olabilecekleri iddiasıyla kısıtlanamaz veya ortadan kaldırılamaz; böyle bir iddiayla bir milletin 'ezilmesi veya gadre uğraması' savunulamaz." (12)

Hangi güç önderlik ediyorsa etsin (MB'nin sol veya sağ kanadı vs.) milli hareketin genel bir demokratik muhtevası vardır. Milli hareketin ezen ulus egemenlerinin milli baskısına, zorbalığına, hakim ulusun imtiyazlarının kaldırılmasına, diller arası eşitlik sağlanmasına, vb. vb. yönelik istemleri, ilerici demokratik istemlerdir. Önderliği gerici diye veya kendi imtiyaz ve hükümranlıkları için mücadele eden burjuva güçlerin kontrolündedir diye bu hareketlere dudak bükülemez. Lenin ve Stalin yoldaşların bu ünlü dudak bükücülere verdiği cevapları aktarmadan önce, İbrahim yoldaştan yeniden bazı pasajlar konuşturmanın tam da yeridir.

"Türkiye'nin Lozan Antlaşması'yla tesbit edilen sınırları içinde de Kürt kimli hareketi devam etmiştir. Zaman zaman ayaklanmalar olmuştur. Bunların en

önemlileri 1925 Şeyh Sait isyanı, 1928 Ağrı isyanı, 1930 zilan isyanı, 1938 Dersim isyanıdır. Bu hareketlerin milli karakterinin yanında birde feodal karakterleri vardır. O zamana kadar kendi başlarına hükümran olan feodal beyler, merkezi otoritenin bu hükümranlığı tehdit etmeye başlaması üzerine, bu otoriteyle çatışmışlardır. (.....) Kürt burjuvazisinin kendi 'iç' pazarına hakim olma arzusu ile feodal beylerin kendi başına hükümranlık arzusu, Türk hakim sınıflarının elinde tuttuğu merkezi otoriteye karşı birleşmiştir." (13)

Yukardaki sebeplerden ötürü Türk egemenlerine karşı çıkan ve azgın milli baskıya tepkilerinden ötürü köylülüğü de saflarına çekmeyi becerebilen Kürt feodal beyleri ve burjuvaları önderliğindeki milli hareketi değerlendirirken İbrahim yoldaş şunu açıkça vurgular:

".... komünistler bu isyanların zulme, milletleri ezme politikasına, eşitsizliğe, imtiyazlara karşı yönelen ilerici ve demokratik yanı desteklerler. Ama (.....) hiçbir milletin burjuva ve toprakağaları sınıfının imtiyazını ve üstünlüğünü savunmazlar." (14)

Bazı çok yaman "solcu"larımıza kalsa, hele bir de İbrahim söylememiş olsa, bu tutumun adı hemencecik "gericilik" olacaktır. Türk milliyetçiliğinin etkilerinin böyle insanları. sözkonusu suçmalara yapmaya götürdüğünü derinden kavramalı ve bu etkilere karşı yılmaz bir mücadele sürdürmeliyiz.

Feodal aristokrasinin temsilcisi olan Afgan Emiri önderliğindeki milli hareketi emperyalizmi gerilettiğinden, bu açıdan ilerici bir rol oynadığından ötürü destekleyen Lenin ve Stalin'in tavırlarına da dikkat çekmek istiyoruz.

Kurtuluş savaşında kendileri devrimci olmadıkları halde objektif olarak ilerici bir rol oynayan Kemalistler ve yine ABD uşağı Çan Kay Şek'in Japon işgali dönemlerinde, şartlardan ötürü oynadığı benzer role, Fin burjuvazisinin rolüne ve Lenin'in bunlara ilişkin tutumlarına da işaret etmeyi bu konunun anlaşılması için yeterli görüyoruz.

Demek ki, ezilen ulus egemenleri dahi **belli şartlarda** ve belli bir yere kadar ilerici rol oynayabilirler. Bunların önderliğin de olsa dahi, emperyalizme şu veya bu ölçüde darbe vuruyor ve devrimci gelişmeye yarıyorsa milli hareketlerin demokratik yönü desteklenmelidir.

Bunları söylerken, her milli hareketin mutlaka desteklenmesi gerektiğinden bahsetmiyoruz. Her şey gibi, bu konuda da mutlakçı davranılamaz. öyle durumlar olabilirki bazı milli hareketler desteklenmeyebilir.

Emperyalizmi zayıflatmayan, aksine güçlendiren hareketler hiçte olamaz değildirler. Bu cins hareketler elbette desteklenmezler. Bazı somut durumlarda parçadaki bir milli hareketin desteklenmesi, proletaryanın dünya ölçüsündeki çıkarlarıyla çatışabilir. Bu durumda destek yine sözkonusu olmayacaktır. Bırakalım milli hareketleri, bazen proleryanın bir parçadaki çıkarları dahi bütün ile çelişebilir. Bu durumda da elbette parça atılacaktır.

Sonuçlandırırken: kısaca PKK hareketi üzerinde durmak istiyoruz. PKK Kürt ulusal hareketinin bir parçasdır. Milli bir devlet perspektifiyle yola çıkmış, egemen ulus imtiyazlarına, milli baskı ve kısıtlama siyasetine karşı mücadele eden bir güçtür. Bu talepler demokratik taleplerdir. PKK'nın ulusal eşitsizliğe karşı çıkışı onun hareketinde ki demokratik yanı temsil eder. Biz bu yanı destekleriz. Ama PKK, diğer taraftan halka saldıran, kendi içerisinde demokrasi uygulamayan, gerici güçlere bel bağlayan, emperyalizmin bölgedeki politikalarının aleti olan cinsten gerici yanı da bağrında taşımaktadır. Bu gerici özelliğine bakarak onun diğer taraftan bağrında taşıdığı demokratik muhteva görmezlikten gelinmemelidir, gelinirse Türk Şovenizminin ulusal zorbalığının safında yer alınmış olur.

Biz burada PKK'nın programının yeniden bir değerlendirmesini yapmayacağız. Bunu dana önceki sayılarımızda etraflıca ele almıştık. PKK'nın yukarıda vurguladığımız demokratik yanını destekleme, onun programının desteklenmesi anlamına gelmez. Proletaryanın kendi denenmiş enternasyonalist bayrağı vardır. Ulusal imtiyazlara karşı yönelen yana destek olunurken, bu programın işçi ve emekçi yığınlar için kurtuluş vaadetmediğini usanmadan anlatmak önceki gibi, şimdide, bundan sonra da görevimizdir.

DİPNOTLAR

1- Parti Bayrağı 5, Sf: 73
2- Lenin, UKKTH, Sol Yayınları, Sf: 22
3- age, Sf: 97
4- Stalin, Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, Sf: 23
5- Lenin, UKKTH, Sf: 33
6- age, sf: 34
7- age, Sf: 71
8- Lenin, DUKH, Yön Yayınları, Sf: 412
9- Lenin, UKKTH, Sf: 143
10- İbrahim Kaypakkaya, Bütün Yazılar, Sf: 214
11- age, Sf: 214
12- age, Sf: 222
13- age, Sf: 217
14- age, Sf: 218

Yorum

Baştarafı Sf. 3'te

ti politikasına kanalize etmek durumu ile karşı karşıyayız.

Geniş yığınları kucaklamak parti kadrolarının kitleler içinde suda balık olmasını getirecektir. Aksi bir durumda, suyu çekilmiş dere çamurlarında debelenen balıklara döneriz. Geniş kitle bağlarının olması, düşmandan kolayca gizlenmeyi getirecek, düşmanın iz bulması (yani kadroları) da o derece zorlaşacaktır. Nitekim, geniş kitle ilişkisi olan kadrolar (özellikle şehirlerde) kolayca düşmandan gizlenebiliyor. Açığa çıkması, ya da düşman tarafından açığa çıkarılması zor oluyor.

Kadrolar kitlelerle birleşmesini ve kaynaşmasını bilmelidir. Kadroların faal oluşu, kitlelerle birleştiği ölçüde bir işe yarar. Kitlelerle birleşmeyen çalışkanlık hiç bir işe yaramaz. İyi ürün elde edemez. Kitlelerle sıkı sıkıya birleşmeyenlerin çabası boşunadır. Bu tür insanlar giderek kitlelerden soyutlanır ve bir avuç kalmaya mahkumdurlar. Zaten kadroların önderlik yeteneği, kitleler ile olan bağına göre ölçülmelidir. Bu nedenle kadrolarımız kitlelerin faaliyetlerini örgütleyecek yeteneklere sahip olmalı ve bu yönlerini geliştirmelidir. Kitlelerle iyi bağlar kuranlar, önder duruma getirilmeli, önder durumda olupta kitleler ile bağ kuramayanlar önderlikten indirilmelidir. Bunların yerine geniş kitle bağı olan kadrolar getirilmelidir. Önder konumunda olupta bu mevkiye layık olmayanlar acımadan oradan alınmalıdır. Yeni yetişen önder kadroların önünde engel olan bürokrat unsurlar temizlenmelidir. Bu tür unsurların eski kadro oluşuna bakılmamalı, kendilerini yenilemeleri istenmelidir.

Kadrolarımızda, *"Davaya mutlak bağlılık, kitlelerle bağ, tek başına yolunu bulabilme yeteneği ve disipline uyma"* (Dimitrov) özellikleri olmalıdır. bu özellilere sahip yeni yeni kadro yetiştirmeye ağırlık ve önem vermelidir.

PKK ŞEFLERİ KİME HİZMET EDİYOR?

PKK şefleri, partimize ve onun ordusu TİKKO'ya yönelik saldırılarına bir türlü ara vermedi. Son olarak da, karşı-devrimciliğin ve komünist düşmanlığının buram buram koktuğu "Berxwedan" adlı yurdışında yayınlanan yayın organında (15 Mart 1988. Sayı 50, Sf: 16-17)'da kızıl ordumuz TİKKO'yu, ABD emperyalizminin Nikaragua üzerine gönderdiği cellatları "Kontra'lara benzetiyor. "Eski TİKKO, Yeni Kontracıları tanıyalım" başlıklı ve "S. Murat imzalı yazıda, burjuva kalemşörlerine taş çıkarırcasına kızıl ordumuz TİKKO'ya nefret ve kin kusuyorlar. Bu yazıyı okuyan her aklı selimin, devrimci demokratın nefretle anacağı bir gerçektir. Bu gerçek o kadar açık ki, PKK'nın savaşçıları bile kabul etmemektedir. "Bu merkezin görüşü" diyebilmektedir. Hatta PKK'nın sempatizanları bile, bu yazının kabul edilebilecek yanı olmadığını söyleyebilmektedir. Partimizi tanıyan PKK tabanının bu yazıyı ve yazının içindeki anti-komünist ve anti-TİKKO'cu yaklaşımları kabul etmeleri mümkün değildir.

"S. Murad"adlı anti-komünist PKK yazarının komünizme kustuğu kin ve nefret boşunadır. TİKKO'ya ne kadar saldırırsa saldırsın, onun saldıraları TİKKO'nun yıkılmaz gücü ve halkın davasına olan inancı karşısında geri tepmek zorundadır.

PKK'nın eski küçük burjuva milliyetçi çizgisini terkedip, karşı-devrimci bir rotaya girdiğinden bu yana, devrimci hareketler içinde esas hedefi TKP/ML ve TİKKO'dur. TDH içinde partimize yönelik mesnetsiz ve asılsız karalama kampanyasına girmenin PKK açısından tek bir nedeni var. TKP/ML'nin ML bir ideolojiye sahip olması ve bunu 16 yıldır komünist pratiğiyle kanıtlamasıdır. Kendisi için TDH içinde partimizi tehlikeli görmesinin bir nedeni de partimizin DHD doğrultusunda gerilla savaşını kesintisiz sürdürüyor olması ve her geçen gün gelişme göstermesidir. 16 yıldır partimizin sadece Türkiye kırlarında ve şehirlerinde değil, aynı zamanda T. Kürdistanı'nın dağlarında ve şehirlerinde de DHD, sosyalizm, komünizm uğruna mücadele yürütmesidir. İşte PKK'yı ürküten de bu. Yani, Türk, Kürt, Ermeni, Çerkez, Arap vb. milliyetleri arasında ayrım gözetmeden, hepsinin birlikte mücadelesini savunması ve Türkiye'de yaşayan bu ulus ve milliyetlerden komünistlerin partimiz TKP/ML içinde örgütlenmesidir. Çünkü partimizin, Kürt Ulusu'nun gerçek kurtuluşunun TKP/ML önderliğinde yapılacak DHD olacağını programına koymasıdır. Çünkü partimizin, her türlü milliyetçi akıma kararlılıkla mücadele etmesindendir. Çünkü partimizin PKK'nın burjuva-feodal önderliğinin T. Kürdistanı'ndaki Kürt Ulusu'nu kurtuluşa götüremeyeceğini, Türk Hakim Sınıfları'nın baskısından kurtarmayı ve Kürt burjuva ve feodallerinin önderliğini gerçekleştirmeyi hedeflediklerini açık seçik ortaya kolmasındandır.

PKK ile TKP/ML'nin ideolojik yapılanmaları tamamen zıttır. PKK gerici, karşı-devrimci bir örgüt iken, Partimiz TKP/ML komünist bir örgüttür. Bu nedenle hedefleri ve eylemleri arasında nitelik bir fark vardır.

PKK'nın azami hedefi, Kürt burjuva ve feodallerinin önderliğinde ayrı bir Kürt Devleti kurmak iken, TKP/ML'nin asgari ve azami hedefi ise tamamen değişiktir. TKP/ML, Türkiye sınırları içinde yaşayan, Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden işçi sınıfının öncü örgütüdür. Asgari hedefi DHD'dir. Azami hedefi ise komünizmdir. Ulusal eşitsizlikler de ancak DHD ile ortadan kalkacaktır. TKP/ML Türkiye sınırları içinde yaşayan bütün ulus ve milliyetlerden işçilerin ve halkların ortaklaşa mücadelesini savunmaktadır. PKK ise sadece ve sadece Kürt Ulusu'nun ayrılmasını ve ayrı devlet kurmasını istemektedir.

İşte TKP/ML ile PKK'nın en kaba ayrım çizgileri bunlardır. Biri komünizmi hedeflerken, diğeri (yani PKK) ulusal bir mücadeleyi hedeflemektedir. Bunun ise komünizmle bir yakınlığı yoktur. Komünistler, ulusal çitlerin kaldırılmasından yana iken, PKK ulusal çitlerin korunmasından yanadır. Partimiz TKP/ML'nin Kürdistan'daki mücadelesine ateş püskürmesi, partimize "Kemalistlerin uşağı" teranelerini yinelemesi, hatta "kontralar" diyecek kadar pervasızlaşması, onun koyu milliyetçiliğinden ileri gelmektedir. Her ulusal hareketin komünistlere yaklaşımı PKK gibi değildir. Her hangi bir emperyalizme sırtını dayamayan gerçek ulusal kurtuluş hareketleri, komünistlerle ve devrimcilerle yakın ilişki kurar komünistler, emperyalizmi zayıflatan her ulusal hareketi belli bir yere kadar esasta destekler, yani emperyalizme darbe vurduğu sürece, o ulusal hareket dünya proleter devrim cephesinin müttefikidir.

Ama PKK böyle mi? Başta komünistlere saldırmaktadır. Ikincisi THD içinde yer alan bütün devrimci demokrat örgütlere saldırmıştır. Üçüncüsü, devrimci demokrat ulusal karakterli kürt örgütlerine saldırmış ve halen saldırmaktadır. Rızgari, KUK vb. örgütlerle silahlı çatışmaya girmiştir. Yine, Irak Kürdistanı'nda ulusal mücadele veren tüm Kürt örgütlerine bazen açık, bazen sinsice saldırmıştır. PKK'nın bu politikası, arap gerici rejimleri ile sıkı fıkı olmasının bir ürünüdür. Suriye hangi Kürt örgütü ile bozuşursa, PKK da o Kürt örgütü ile bozuşur, RSE, hangi Kürt örgütü ile bozuşursa, PKK'da o örgüt ile bozuşur. Işte PKK'nın "kumandalı" politikasının istikrarsızlığı.

Komünistlere, devrimci-demokratlara fiili olarak saldırıyı çizgi haline getiren bir ulusal kurtuluş örgütünün ilerici olması mümkün değildir. Çünkü, ulusal kurtuluş hareketlerinin en yakın müttefikleri ve dostları komünistlerdir. Suriye, Irak Saddam Rejimi, Humeyni Rejimi, RSE, ABD ve Avrupa'lı emperyalistler hiç değildir. Bunlar ulusal kurtuluş hareketlerini kendi potalarına çekmek için uğraşırlar. Çıkarlarına uygun bulduklarında desteklerler, çıkarlarına ters düştüğünde boğmak için elinden geleni yaparlar.

TKP/ML'nin ulusal kurtuluş hareketlerine bakış açısı açık ve berraktır. TKP/ML daha 1972'de kurulduğu zaman bunu ortaya koymuştur.

"Bütün uluslar için tam hak eşitliği

Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı: *bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların birleşmesi"* (Lenin'den aktaran İK. Bütün Yazılar, Sf: 259)

"Milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası Kürt milli hareketinin Türk Hakim Sınıfları'nın zulmüne, zorbalığına ve imtiyazlarına yönelen, her türlü milli baskının kalkmasını ve milletlerin eşitliğini hedef alan genel demokratik muhtevasını kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir. Diğer ezilen milliyetlerin aynı yöndeki hareketlerini kesinlikle ve kayıtsız şartsız destekleyecektir.

Milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası, çeşitli milliyetlere mensup burjuvazi ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için yürüttükleri mücadelede tamamen tarafsız kalacaktır. Bilinçli Türkiye proletaryası (yani, Türk, Kürt ve diğer azınlık milliyetlere mensup komünistler İKK.), Kürt milli hareketi içindeki Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye yönelen eğilime asla destek olmayacaktır; burjuva milliyetçiliğine asla yardım etmeyecektir; Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının kendi üstünlükleri ve imtiyazları için giriştikleri mücadeleyi kesinlikle desteklemeyecektir; yani Kürt milli hareketi içindeki genel demokratik muhtevayı desteklemekle yetinecek, onun ötesine geçmeyecektir."

—İK. BY. Sf: 227—

İşte komünistlerin ulusal hareketlere, özel olarakta Kürt ulusal hareketine yaklaşımı bu kadar net ve berraktır. Bu berraklık, her türlü ezen ulus şovenizmi ile ve ezilen ulus milliyetçiliği ile kirletilemez. Komünistlerin bakış açıları ile diğerleri arasında kocaman Çin seddi vardır.

Partimiz Kürt ulusal hareketi içinde ulusal mücadele veren tüm örgütlere yaklaşımı yukarıdaki bakış açımız temelindedir. PKK'da Kürt ulusal hareketidir. Ancak, Türk Hakim Sınıfları'nın zorbalığına, zulmüne, milli baskıya, ayrı devlet kurulma hakkının elinden alınmasına karşı olan —yani demokratik muhtevasını— destekliyoruz. Ama RSE'lere ve diğer arap gericileri ile olan bağlarına ve kendi milliyetçiliğini güçlendirme politikasına karşı çıkıyor ve desteklemiyoruz. Bu bütünü ile PKK'nın politikasını desteklediğimiz anlamına gelmez. Bizim desteklediğimiz nokta, ezilen ulus hareketinin demokratik muhtevasıdır. Her ezilen ulus hareketinin (isterse niteliği karşı-devrimci olsun) demokratik muhtevası vardır. Komünistlerin desteklediği nokta budur. Ama PKK'nın komünistlere, devrimci ve demokratlara olan yönelimi ve karşı-devrimci saldırısı, burjuva feodal önderliği, RSE ve arap gerici hükümetleri ile olan uzlaşmaları, kendi milli imtiyazlarını artırma eğilimleri desteklenemez. PKK'nın ikinci (gerici) eğilimi bugün daha ağır basmaktadır. PKK'nın karşı çıkılması gereken politikası budur. Bizim desteklemediğimiz yönde budur.

PKK, sahtekarca IK yoldaşa sahip çıkıyor gözükürken, onun komünist niteliğini gözardı etmeye çalışarak, onun sempatisinden yararlanmaya çalışıyor. Sözde, IK yoldaşın Kürdistan politikası, ile bugün, partimiz TKP/ML'nin politikası arasında fark olduğu imajını yaymaya çalışıyor. Oysa böyle bir şey söz konusu değildir.

PKK her ne kadar kendine "komünist" sıfatı taksa da, —gerçi komünizm lafını ağzına aldığı yok ya— komünist olmadığını, daha doğrusu böylesi hareketlerin komünist olmayacağını daha 1972'de IK yoldaş ortaya koymuştu.

"Bugün Türkiye Kürdistanı'nda "hızla güçlenmekte" olan hareket, hem Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının başını çektiği Kürt **milli hareketidir,** *hem de ezilen ve sömürülen Kürt işçisi ve köylülerinin gittikçe komünist bir önderlikte birleşme istidadı gösteren sınıf hareketi, yani,* **halk hareketidir.** *Birincisi, sadece Türk Hakim Sınıfları'nın milli baskılarını ortadan kaldırmaya ve aynı zamanda Kürt burjuvazisinin ve toprak ağalarının "iç pazarı" ele geçirmesi amacına yöneldiği halde; ikincisi, hem Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının sömürü ve baskısına, hem de milli baskıya, milliyetlerin ezilmesi politikasına karşı yönelmiştir.*

—IK. BY, Sf: 212—

İşte iki bakış açısı, iki hareket. Birincisi, PKK'nın eğilimi iken, ikincisi ise partimiz TKP/ML'nin yönelimidir.

Lenin yoldaş ise bu konuda şöyle söylüyor:

"Milliyet ilkesi, burjuva toplumunda, tarihi bakımdan kaçınılmaz ve zorunlu bir ilkedir ve bu toplumu ele alan bir Marksist, milli hareketlerin tarihi meşruiyetini kabul eder. Ama bu kabul edişinin burjuva milliyetçiliğinin savunma biçimini almaması için o, milli **hareketlerde ilerici olarak ne varsa** *(abç) ancak onu desteklemekle yetinmelidir; öyle ki, proleter bilinci, burjuva ideolojisi tarafından kararlılmış olmasın."*

—UKTH. Sf: 33—

PKK'nın karşı çıktığı nokta burasıdır. Partimizin, ulusal soruna bakışı Lenin ile aynıdır. Partimizin PKK'nın milliyetçi ve gerici politikasına karşı ideolojik ve siyasi mücadelesi, onu hırçınlaştırıyor ve parimize aslı astarı olmayan çamurları atmaya çalışıyor. Ne varki, bu yalanlara PKK şeflerinden başka inanan da yok.

Partimiz Türkiye'de yaşayan her ulus ve milliyetten işçileri TKP/ML'nin komünist bayrağı altına çağırırken, PKK'nın anti-komünist yazarı "S. Murad" sadece Kürtleri PKK'nın burjuva-feodal bayrağı altında toplanmaya çağırıyor. Bu bayrak ki DHD, sosyalizmi ve komünizmi hedetlemeyen burjuva milliyetçi bayraktır. Kürt burjuva ve feodallerin Kürt Halkı'nı sömürü ve baskı altına alacak olan bir bayraktır. PKK'nın Kürt Halkı'na tek vaadi "ulusal bağımsızlık"tır. Yani Kürt burjuva ve feodallerinin önderliğinde ayrı bir devlet kurma mücadelesidir.

Oysa:

"... Proletarya burjuva milliyetçiliğinin gelişmesine destek olamaz; tersine o, ulusal farklılıkların silinmesine ve uluslararası engellerin yıkılmasına, milliyetler arasındaki bağları sağlamlaştıran her şeye, ulusların birbiriyle kaynaşmasına yardım eden her şeye destek olur. Başka türlu davranmak, gerici milliyetçi küçük burjuvazinin yanında yer almak olur."

—UKTH. Lenin. Sf: 35—

PKK ise, Lenin'in söylediğinin tersini söylemekte, ulusal kültürünü, ulusal ayrılmayı esas almaktadır. Durum bu olduğu halde, "S. Murad" adlı yazarın, TKP/ML'e sataşması boşunadır. O, Marksizm-Leninizm'le savaşıyor. Partimiz TKP/ML ise bugün Türkiye Kürdistanı'nda ML'i temsil eden tek KP'dir. Ulusal burjuvazinin anti-komünistliği, onu KP'e karşı burjuvazinin safında yer tutmaya kadar götürüyor.

PKK aynı sınırlar içinde (hatta dünya proletaryasının) yaşayan uluslardan proleterlerin birliğine yanaşmamakta ve karşı çıkmaktadır. Zaten onun proleterlerin birliği diye bir sorunu yok. Türkiye sınırları içinde yaşayan, Türk, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlerden proleterlerin ve halkların birlikte mücadelesine karşı çıkması, ulusal mücadeleyi esas alması bundandır. Komünistler sınıf mücadelesini ve kendi sınıfını (proleterleri) esas alırken, burjuvazi ulusal yönü her zaman öne çıkarır. PKK'nın da yaptığı budur.

Biz belirli bir ülkeyi temel alarak sınıf mücadelesini (proletarya önderliğinde) sürdürdüğümüzü söylerken PKK bu nedenle partimizi "kemalist uşakları", "Kürt ulusunun varlığını reddediyorlar" vb. gibi suçlamalara gidiyor. Bu görüş milliyetçi bir görüştür. Bir zamanlar Rusya'da BUND'un —PKK BUND'dan çok gerilerdedir— savunduğu görüşlerdi. Ama ezilen ulus milliyetçisi görüşler Lenin'in

panzehiri ile yerle bir oldu.

"Mücadelemizde belirli bir devleti kendimize temel olarak alıyoruz; o belirli devlet içindeki bütün uluslardan işçileri birletiriyoruz; biz hiç bir özel ulusal gelişme yolunu savunmayız, biz **bütün** *mümkün olan yollardan sınıf hedefimize doğru yürüyoruz.*

"Ama biz, her türlü burjuva milliyetçiliğine karşı savaşmazsak, bütün ulusların işçileri arasında eşitlik uğruna mücadele etmezsek, o hedefe doğru yol alamayız."

—UKTH. Lenin—

PKK ise, aynı sınırlar içinde yaşayan çeşitli ulusların ayrılmasını, ezen ulusun hakim sınıflarına karşı mücadele etmesini savunuyor. Ezen ulusun hakim sınıflarına karşı mücadele doğru ve edilmelidir. Ama nasıl? Çeşitli uluslardan proleterlerin birliğini kendi bağımsız bayrağı altında sağlayarak mı, yoksa salt ulusal temelde bir mücadele mi? Partimiz birincisini savunurken, PKK ikinci yolda yürümeye çalışmaktadır. Partimiz, Kürt, Türk, Çerkez, Ermeni, Arap vb. (yani Türkiye sınırları içinde yaşayan çeşitli ulus ve milliyetlerden) proleterlerin Türk Devleti'ne karşı kendi sınıf bilinçli bayrağı altında birleşerek DHD, sosyalizm ve komünizm yolunda yürümelidir derken ve bu uğurda mücadele ederken, PKK, partimizi "kontra" olarak niteliyor. Metin Toker ve Aydın Yalçın gibi azılı anti-komünist yazarlara bile taş çıkaran "S. Murad", kendi milliyetçi yapısını neyle gizleyebilecek acaba?

Partimiz TKP/ML'nin Kürdistan politikası doğrudur. Bu konuda ML bir yaklaşıma sahiptir. O, ulusal mücadeleyi ön plana çıkarmaz. Çeşitli uluslardan poreleterlerin örgütsel birliği dahil o, kendi sınıf çıkarlarını esas alır. Bugün, Türkiye sınırları içinde yaşayan Kürt Halkı'nın ayrı mücadelesini savunmak, Türk ve Kürt proleterlerin örgütsel birlik dahil, ortak davalarını savunmamak, burjuva milliyetçiliğidir. Proletaryayı burjuvazinin beyaz bayrağı altında toplamaktır. PKK'nın yaptığı da budur. T. sınırları içinde yaşayan uluslardan işçilerin birliğine karşıtır. Ulusal kurtuluş sloganının arkasına sığınarak kitleleri bu slogan etrafında toplamaya çalışır.

Lenin yoldaş bu konuda şöyle diyor:

"Bir yandan da, ezilen ulusun sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle ezen ulusun işçilerinin tam ve kayıtsız şartsız birliğini, **örgütsel birlik dahil olmak üzere,** *(abç), savunmalı ve uygulamalıdırlar. Bu olmadan burjuvazinin her türden entrikaları, halleşlikleri ve hileleri karşısında proletaryanın bağımsız siyaseti savunulamaz ve işçi sınıfı, öteki ülkelerin işçileriyle sınıf dayanışmasını gerçekleştiremez. Ezilen ulusların burjuvazisi, işçileri aldatmak için ısrarla ulusal kurtuluş sloganlarına başvurur, iç politikalarında bu sloganları, egemen ulusun burjuvazisi ile gerici anlaşmalar yapmak için kullanırlar (örneğin Avusturya ve Rusya'daki Polonyalılar, Yahudileri ve Ukraynalıları ezmek için gericilerle uzlaşırlar); dış politikalarında halk düşmanı planlarını uygulayabilmek için rakip emperyalist devletlerle uzlaşırlar (küçük balkan devletlerinin siyaseti vb.)"*

—Lenin UKTH. Sf: 146—

Demek ki, Türkiye sınırları içinde yaşayan çeşitli uluslar ve milliyetlerden proleterlerin ve halkların birliğini (örgütsel birlikte dahil) ve ortaklaşa mücadelesini savunmak "Kemalist uşaklığı" değildir. Bunun tersini savunmak başta Türk hakim sınıflarına hizmet olduğu gibi, ezilen ulus milliyetçiliğinin yedeğine düşmek ya da onun safında yer almak demektir. Sorun bu olduğu halde PKK'nın "devrimcilikten" "ML"den söz etmesi beyhude ve kandırmacadır. Kendi sınıfsal yapısını açıkça ortaya koymalı, proleterlerin birliği, proleterya diktatörlüğü vb. şeylerden söz etmemelidir. Çünkü bugün izlediği çizgi tamamıyla ezilen Kürt burjuva ve feodallerinin çizgisi ve onların temsilcisi durumundadır.

Durum bu olduğu halde komünistler ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız desteklerler. Ezen ulus hakim sınıflarının her türlü zorbalığına karşı mücadele eder. Ezilen ulusun ayrılma hakkına, diline, kültürüne yönelik her türlü baskıya karşı mücadele eder. Ezilen ulusun ayrılmasını (ayrılma hakkını değil) proletaryanın menfaatlerine göre değerlendirir ve yargılar.

Sınıf bilinçli proletarya ayrılma sorununu kendi sınıf çıkarları doğrultusunda ele alır dedik. Bu konuda partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaş şöyle diyor:

"Hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası, Kürt milliyetinin ayrı bir devlet kurması meselesine devrimin gelişmesi, güçlenmesi açısından bakar. Eğer Kürt milletinin ayrı bir devlet kurması, Türkiye Kürdistanı'nda proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin gelişmesi ve başarıya ulaşması imkanını arttıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası bizzat ayrılmayı destekleyecektir. Eğer ayrılma, Türkiye Kürdistanı'nda proletarya demokratik halk devriminin gelişmesini ve başarıya ulaşmasını geçiktirecekse, zorlaştıracaksa, hangi milliyetten olursa olsun, sınıf bilinçli Türkiye proletaryası ayrılmayı desteklemeyecektir."

—IK. BY. Sf: 247—

Ezilen ulusların ayrılma hakkını kayıtsız şartsız desteklemekle, bizzat ayrılmayı desteklemek aynı şey değildir. Ayrılma sorunu proletaryanın sınıf çıkarları açısından yargılanmalıdır. Ama PKK için proletaryanın menfaati değil, Kürt burjuva ve feodallerinin menfaati önemlidir. O nedenle Kürt Ulusu'nun ayrılması ona göre "mutlaka" desteklenmelidir. İşte bu mantık, ezilen ulus burjuvazisinin mantığıdır. Ezilen ulus proletaryasının mantığı değildir.

Kürt Ulusu'nun ayrılması, devrimin gelişmesini engelleyecekse ve buna rağmen Kürt Ulusu ayrılmak istiyorsa, çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli Türkiye proletaryasının tavrı nasıl olacaktır?

"Komünistler böyle bir durumda zor kullanmayı kesinlikle reddederler. Kürt işçileri ve emekçileri arasında "birleşme" lehinde propaganda yürütmekle birlikte, ayrılma isteğinin önüne asla zor çıkarmazlar. "Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı"nı tanımak, bir millet bu hakkı kullanmak, yani ayrılmak istediği zaman, onun karşısına asla engel ve güçlük çıkarmamak demektir. Komünistler, Kürt Milletinin ayrı bir devlet kurup kurmayacağı kararını tamamen ve kesinlikle Kürt Milletine bırakır. Kürt milleti isterse ayrı bir devlet kurar, istermezse kurmaz. Buna karar verecek olan başkaları değil, Kürt milletidir. Komünistler, bir milletin, ayrılma isteğinin önüne kendileri asla engel çıkarmayacağı gibi, burjuva ve toprak ağalarının hükümetinin engel çıkarma, zor kullanma girişimleriyle de aktif olarak mücadele eder. Her türlü dış müdahaleye karşı da mücadele eder. Eğer Kürt proletaryası ve emekçileri ayrılmanın devrimi zayıflatacağının bilincinde ise, o zaten birleşmek yolunda elinden geleni yapacaktır; bilincinde değilse, onun adına dışarıdan müdahaleye kimsenin hakkı yoktur."

—IK. BY. Sf: 249—

İşte komünistlerin Kürt ulusal sorununa yaklaşımı kısaca böyledir. PKK'nın kendi milliyetçiliğini gizlemesi ve bunu "ML" adına yapması ise boşuna bir çabadır.

"S. Murad" imzalı yazıya cevap vermeye bile gerek yok. Muhatap alınacak bir yazı değildir. "Kontralar", "Kemalist uşakları", "alevicilik" vb. gibi adi iftiralar sahiplerini yaralar. Partimizin kime karşı mücadele ettiği çok açıktır. "Alevicilik" vb. suçlamalar ise, PKK'nın kendi yaptığı şeylerdir. PKK aşiretler arası kavganın içindedir aynı zamanda. Partimiz ise, soruna mezhep, din, dil, ırk, ulus vb.

açıdan değil proletaryanın dünya görüşü açısından yaklaşmaktadır.

PKK, partimizin yaptığı eylemlere sahip çıkmaktan da vazgeçmeli. Bir taraftan "Dersimi ulusal kurtuluş savaşımızın kalesi haline getirdik" derken öbür yandan;

"Partizan, Dersim'e çöreklenmiştir. Onun, Dersim'deki varlık koşulları açıkladığımız sınıf yapısı yanında, Türk sömürgeciliğinin genel olarak Kürdistan'daki özel olarak da Dersim'deki tahribatıdır. Partizan, Kemalizme ne kadar faşist diktatörlük derse desin, kemalist 'faşizmin' ürünü olarak Kürdistan'dadır. Aksi bir durumda bir Kürt insanının Kürdistan'da sosyal-şoven bir örgüte girmesi ya da desteklemesi olanaksızdır."

—agd. Sy 50, Sf: 17—

'S. Murad' adlı anti-komünist yazar sirkatin ortaya koyuyor. Partimizin Kürdistan'daki mücadelesini, sınıf bilinçli Kürt proletaryasının ve Kürt emekçilerinin partimizin safında yer almasını içine sindiremiyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor, "siz Kürtsünüz, nasıl Türkü desteklersiniz!" Milliyetçi bir yazarın böyle bağırması doğaldır ve hoş görülmeli. Çünkü onun kafasında proletaryanın ideolojisi yoktur. Proletaryanın aynı örgütsel yapı içinde yer alması olamaz. Ezen ulusun proletaryası ile burjuvazisi arasında ona göre fark yoktur. İşte gerici ve bağnaz düşünce bu. Ezilen Kürt burjuvazisi kendi halkına her zaman şunu bağırmıştır. "Türk burjuvazisi de Türk proletaryası da aynıdır. Yarın proletarya başa geldiğinde, onlarda sizi ezecekler" diyerek, halkın milli duygularına hitap ederek, kendi beyaz bayrağı altında toplanmaya çağırır. 1917 Ekim Devrimi sırasında Fin burjuvazisi de aynısını yaptı. Ama komünistler bu ayrılığa istemeye istemeye razı oldu.

PKK'nın gerici yazarı 'S. Murad' Kürt emekçi ve köylülerine, partimiz TKP/ML'i "Türk partisi" olarak göstermeye çalışıyor. Partimiz Türkiye sınırları içinde yaşayan Kürt, Türk ve diğer azınlık milliyetlerden proletaryanın partisidir. İçinde T. sınırları içinde yaşayan her komünist yer alır. Ayrıca partimiz enternasyonalist bir partidir. 'S. Murad' adlı çömezin içine sindiremediği bir nokta da bu. Bu nedenle Dersim halkını kemalistlerin uşağı olarak gösteriyor. Ayrıca partimiz sadece Dersim'de örgütlü değildir. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nın birçok yerinde örgütlüdür ve mücadelesini sürdürmektedir.

'S. Murad' adlı gerici yazar, bizim "özel harp dairesi"nin ağzından konuştuğumuzu iddia ediyor.

PKK'nın faşist Türk Devleti'ne karşı mücadele ettiği (ulusal temelde) doğrudur. Ama bir doğru daha var: Komünistlere, devrimcilere ve halka karşı düşmanca tavırlar içine girdiği de doğrudur. Eğer bu doğru değilse 1987 Eylül ortasında Dersim'e bağlı Pakire köyünde üç taraftarımızı kaçırmadıklarını birini öldürmediklerini yalanlasınlar. Halis Şahin adlı taraftarımızı zorla kaçırdıklarını yalanlasınlar. Halis Şahin ve diğer iki taraftarımız PKK'lıların elinden kaçarken, Halis Şahin'i öldürdüler diğer iki taraftar ise kaçıp kurtuldu. 'S. Murad' adlı anti-komünist yazar, Halis Şahin olayına hiç değinmiyor. Yoksa Halis Şahin'i kaçıran ve öldüren "Türk Devleti mi?" Dersim halkı PKK'yı iyi tanır. Devleti ile PKK arasında ayrım yapar. Devlete karşı mücadele ederken, PKK'nın halka ve komünistlere karşı tavrını ise desteklemez.

Halis Şahin'in katili bizzat PKK'dır Bunun hesabını partimize ve halkımıza vermek zorundasınız.

Çoluk çocuğa yönelmenizi eleştirirken, bu tür tavırlarınız devlete hizmet ediyor derken haklıyız. Devlet, sizin bu zaafınızı kullanarak, halkı yanına çekmeye çalışıyor. Bu anlamda Türk Deveti'ne bilmeden hizmet ediyorsunuz! Bunu kabul edin, hatanızı görün.

Dersim ve çevre illerinde korucu yok derken, devletin o yörede koruyucuya ihtiyacı olmadığından değil o yörenin insanları koruculuğu kabul etmiyor. Devlet zorla yapmak istese de, halk her türlü baskıyı göğüsleyip, "korucu olmayız" diyor. Bu tavır devlete teslim olmak değil, bizzat devlete karşı bilinçli bir mücadelenin ürünüdür. Partimizin bu tavırda önemli bir payı vardır. Partimizin mücadelesi sonucu halk, devletin yanına yaklaşmıyor ve partimizi destekliyor.

Devletin Dersim'lilere özel olarak baskı uygulamasının nedenlerini hiç düşündünüz mü? Dersimlileri sürgüne göndermelerinin nedenlerini neden araştırmıyorsunuz? Türkiye'de bir eylem olunca, Dersimli avına neden çıkılıyor? Çünkü şu bir gerçek ki, Dersim halkı en bilinçli halktır. Ulusal bilinçten çok, sınıf bilincini önemli ölçüde almış bir halk. PKK'nın ve onun çömezi "S. Murad"ın Dersim halkına ateş püskürmesinin esas nedeni budur.

Partimizi "Kontra" olarak niteleyen PKK'ya sormak gerek: Nikaragua devrimini yıkmak için, her türlü caniliğe başvuran, çoluk cocuk demeden Nikaragua halkını katleden, köylüleri topluca öldüren kim? ABD Emperyalizminin paralı uşakları Konralardır. Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi veriyorum diyerek, ve koruculara karşı mücadele etme adı altında (korucula ra karşı mücadele edilmelidir) masum insanların ve çocukların topluca katledilmesi nasıl açıklanacak? TKP/ML'nin böyle hareketlerini gördünüz mu hiç?

TKP/ML var olduğu günden bu yana faşist Türk Devletine karşı başeğmez bir mücadele vermiştir ve veriyor. Bu mücadelede onlarca militanı, kadrosu ve önderlerini şehit verdi. Bu şehitlerimiz faşist devletle giriştiğimiz çatışmalarda ve zindanlarda oldu. Ve devrime kadar da olacaktır.

Partimizin, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ve halkının kabinde taht kurması, faşist Türk Devleti'nin de korkulu rüyası haline gelmesini, "konrta" "Alevicilik" vb. gibi suçlamalar karartamayacak, gizleyemeyecektir. Buna PKK ve onun gerici kalemşörü "S. Murad" gibi yazarların da gücü yetmedi yetmez.

PKK, gerçekten Kürt Ulusu'nun kurtuluşundan yanaysa, komünistlerle, devrimcilerle dost olmalı. Onlara karşı saldırılarını durdurmalı. Komünistlerin ve devrimcilerin çalışmasına engel olmamalı. Halka yönelik saldırılarına son vermeli. PKK, arap gericiliğine ve RSE'ne uzattığı elini geri çekmelidir. O zaman PKK'nın mücadelesine destek oluruz. PKK, Faşist Türk Devleti'ne karşı mücadele ettiği sürece ve gerici çizgisini değiştirdiği taktirde, komünistler ona el uzatacaktır. Ulusal bir mücadele vermesine rağmen Türk Hakim Sınıflarına yönelik saldıralarını destekleyecektir.

Sorunun diğer bir yönü ise bugün mücadele edilmesi gereken, ezen ulus milliyetçiliği mi? Ezilen ulus milliyetçiliği mi? Elbette ezen ulus milliyetçiliğidir. Yani, bu alanda eleştirinin sivri ucu esas olarak hakim sınıfların ezen ulus milliyetçiliğidir. Partimiz de var olduğu günden bu yana esas olarak ezen ulus (Türk milliyetçiliği) milliyetçiliğine karşı mücadele vermiştir, vermektedir. Ezen ulus milliyetçiliği, ezen ulus proletaryasının ve emekçilerinin sınıfsal bilincini karartan önemli bir ögedir. Bunun yanında ezilen ulus milliyetçiliği belli hoşgörü ile karşılansa da, buna karşı da mücadele edilmelidir.

"... Milli haksızlık kadar proleter sınıf dayanışmasının gelişmesini ve güçlenmesini geciktiren hiç bir şey yoktur: bir milletin 'gocunan' fertleri her şeyden çok, eşitlik konusunda ve sırf ihmal den ötürü ya da latife olsun diye dahi olsa bu eşitliğin çiğnenmesi, kendi proleter

Devamı Sf. 25 de

III. Konferans Kararlarını Tartışarak Kavrayalım!

Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Merkezi Görev: *Gerilla Savaşı*

Proletarya devriminin gerçekleşmesinde stratejik ilkeler belirleyici olmakla birlikte, tek başına stratejik ilkelerle devrim başarılamaz. Komünist partisinin, iktidar mücadelesinde stratejik görevlerle taktik görevleri birleştirmesi zorunludur. Siyasi öncü, iktidar mücadelesinde stratejik ilkelerle, taktik ilkeleri birleştirmediği zaman iktidara varması mümkün değildir.

Nasıl ki, stratejik görevlerle, taktik görevler birleştirilmediği zaman, iktidarın alınması mümkün değilse, taktik ilkeler, stratejik ilkelerin önüne geçirildiği, stratejik görevlerin emrine sokulmadığı zaman da, proletarya partisi, proletarya devrimini gerçekleştiremez. Proletarya partisi, iktidar mücadelesinde stratejik ilkelerle, taktik ilkelerin birleştirdiğinde, somut duruma uygun taktikler izlediğinde ve taktik görevleri stratejinin emrine, onu güçlendirmeye, geliştirmeye yönelik bir siyaset uyguladığında, proletarya devrimini gerçekleştirebilir.

Bir taktik görev, stratejik görevlerin çözümünde, bizi o hedefe bir adım dahi yakınlaştıramıyorsa, stratejik hedefe varmamızı köstekliyorsa ve stratejik başarıyı zorlaştırıyorsa bu taktik görevden vazgeçilmelidir. Proletarya partisi bu taktikten vazgeçmediği taktirde, öncü o kesitte ya yenilgi alır, ya da stratejik başarıyı gerçekleştiremez. Taktikler, somut duruma uygun tespit edilmeli ve stratejiye ters değil, onu geliştirmeye, onun çözümünü kolaylaştırmaya denk düşmelidir.

Proletarya partisi taktik görevlerin tespitinde, kendi duygularına, bir avuç öncünün durumuna, şartları kendi özgülünden koparark değil, devrimci durumun, devrimci hareketin alçalma ve yükselmesine, o günkü sürecin objektif ve subjektif şartlarının tahliline, yani kısacası, somut durumun somut tahliline uygun davranmalıdır. Taktikler, ne somut durumun ilerisinde, ne de gerisinde olmamalıdır. Somut durumun ilerisinde izlenen taktikler, sol, gerisinde izlenen taktikler ise, sağdır. Her iki anlayışta, proletarya partisini ve devrimi o taktik aşamada gecici yenilgiye uğratır, ve stratejik başarıyı köstekler.

Toplumsal süreçlerde bin bir çeşit görev ve taktikler vardır. Süreci saran bin çeşit öznel ve nesnel şartlar vardır. Proletarya partisi bu süreci, ML bilim ışığında bütün nesnel ve öznel şartları tahlil etmeli ve taktiklerini bu objektif kazıkların üzerine dikmelidir. Evet, Toplumsal süreçlerde binbir çeşit görevler vardır. Ve komünistler bu sürecin dayattığı görevleri tahlil etmeli, ve süreçler zincirinde yer alan ana halkayı kavramalı, çözümü merkezi odağı teşkil eden, süreçteki bütün görevlerin çözümünü kolaylaştıran, belirleyen, çözülmesiyle birlikte süreci tamamlayan, çözülmesiyle birlikte diğer görevlerin çözümünü beraberinde getiren görev, **merkezi görevdir.**

Merkezi görev de, tıpkı süreçler seyrindeki çelişmeler içerisinde birinin baş çelişme oluşu gibidir. Çok sayıda çelişmenin bulunduğu bir süreçte, yönetici ve belirleyici rolü oynayan veya diğer çelişmelerin gelişmesini tayin eden ve onlar üzerinde etki icra eden çelişme baş çelişmedir. İşte merkezi görev de baş çelişme gibi ele alınması zorunludur ve bu şekilde kavranmalıdır. Tarihsel süreçte, görevler arasında ana halka tespit edilmediği taktirde ve partinin güçleri bu görev etrafında harekete geçirilmediği sürece, proletarya partisi, iktidar mücadelesinde başarısız kalır.

Merkezi görevle ilgili Stalin yoldaş şöyle diyor:

"... Elle kavrandığı taktirde bütün zincirin tutulmasına ve stratejik başarının koşullarının hazırlanmasına olanak veren halkanın, her belirli anda, süreçler zincirinin hangi halkası olduğunu bulabilmek.

Burada önemli olan, partinin önündeki ödevler arasında acil olan ödevi, çözümü merkezi noktayı oluşturan, ve yerine getirilesi hemen çözümü gerektiren öbür ödevlerin başarıyla çözümünü sağlayan ödevi ayırıp ele almaktır."

—Stalin. LS. Sf: 93.—

Görüldüğü gibi, bolşevikler bu politika ışığında hareket ederek, sorunun önemini ortaya koymuşlardır. Bolşevikler bu siyasal görevin yerine getirilmesi ve stratejik hedefe varılması için, süreçler zincirinde ana görevi tespit etmiş ve bütün faaliyetleri bu görevin çözümünde yoğunlaştırmışlardır. O dönemde bolşeviklerle, her türden oportünist-revizyonist ve reformcu akımlar arasındaki ayrım noktalarından biri de, merkezi görevin ele alınışıdır.

Lenin yoldaş, Rusya'nın özgül şartlarını tahlil etti ve Rus Devrimi'nin temel sorunlarını doğru bir siyasal çizgi ışığında açığa çıkardı. Lenin her tarihsel süreçte partinin önüne merkezi görevi tespit ederek, koymuştur.

"... Zincirin esas halkası, partinin önünde duran ödevler arasında temel ödev, bütün Rusya için illegal bir gazetenin (Iskra'nın) yaratılmasıydı. Niçin? Çünkü o zamanın koşulları içinde, parti sayısız grupları ve örgütleri birbirine bağlamaya, ideolojik ve taktik koşulları hazırlamaya ve böylece gerçek bir partinin temllerini atmaya yetenekli, tutarlı

bir çekirdeği, ancak bütün Rusya'yı kuçaklayan bir illegal gazete aracılığıyla yaratmak olanaklıydı."

—age. Sf: 93-94.—

Görüldüğü gibi, her tarihsel süreçte merkezi görevin yapıldığı, kendine özgü ana görevin bulunduğu, sürecin değişmesiyle birlikte, merkezi görevin de değiştiği söz konusudur. Yine Stalin bir başka dönem için şöyle söylüyor. "Süreçler zincirinin ana halkası, bütün ödevler içinde temel ödev, ticaretin geliştirilmesiydi." Bu dönemde, NEP dönemidir. Demek ki, sürecin değişmesiyle birlikte, merkezi görevde değişmek zorunda kalıyor. ML'ler sürekli, değişme ve dönüşümlere göre politika tespit etmelidir, ve dünyanın akışını sürekli izlemelidir.

Merkezi görev, ülkelerin tarihsel süreçlerinde ve kendi özgül koşullarında farklılık gösterir. Rusya'da partinin ilk inşası yıllarında merkezi görev, illegal yayın organı olarak belirlenirken, Çin'de ise, gerilla savaşı ve gerilla ordusunun tespiti yapılmıştır. Mao Zedung yoldaş, Lenin'in "Ne yapmalı" kitabını özümleyerek, Çin'in özgül yapısına yaratıcı bi tarzda uyguladı. Mao Zedung, Marksizm-Leninizm'in evrensel ilkelerini, Çin'in somut şartlarıyla birleştirdi. O, ML'in evrensel ilkelerini dogma değil, bir eylem klavuzu olarak kavradı ve ele aldı. Mao Zedung, Çin Devrimi'nin somut görevlerini tespit etti ve devrimin stateji ve taktiklerini doğru özümleyerek partiyi ve yığınları ML siyasetle silahlandırdı.

O, Çin Devrimi'nin temel yolu, uzun süreli halk savaşı askeri stratejisini belirledi. Ve bu stratejinin kendine özgü örgütlenme, kitle çizgisi ve çalışma tazrını belirledi. Ve aynı zamanda, Halk savaşı stratejisinin kendine özgü alt aşamalarını ve bu aşamalara özgü örgütlenmelerin, strateji ve taktikleri ve çalışma tarzını da belirledi.

Kendine özgü süreçlerdeki bütün görevleri sürekli tahlil ederdi. Çin Devrimi'nin stratejk görevleriyle, taktik görevleri ustaca birleştirildi. Sürekli partinin dikkatini iktidar mücadelesine yöneltti. Ve taktikleri de bu doğrultuda ele aldı ve kavradı. Partinin dikkatini her süreçte belli bir merkezi göreve çekti. Neydi bu görevler?

"Çin'de, savaş mücadelenin temel şekli; ve ordu, örgütlenmenin temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadelesi gibi öbür şekillerde son derece önemlidir."

—MZ. Askeri Yazılar—

Anlaşıldığı gibi, döneme ilişkin ÇKP'nin önündeki merkezi görev: Gerilla savaşı, gerilla ordusudur ve diğer mücadele biçimleri ve örgütlenme biçimleri bu ana göreve tabi kılınarak ele alınmaktadır. Ama ne yazık ki, Mao'nun bu ML politikası O yıllarda ÇKP'ye hakim değildi. Hakim olan çizgi, Cen Du-Siyu'nun sağ oportünist politakasıydı. Cen Du-Siyu, o yıllarda partinin önüne merkezi görev olarak, kitle örgütlenmelerini ve uzlaşıcı yani sınıf işbirlikçi politikasını dayatmıştı. Ve bu politika ÇKP'yi ve Çin Devrimi'ni 1927'de yenilgiye uğrattı. Cen Du-Siyu, dönemin taktiğini iyi kavramayadı ve stratejiden saptı. ÇKP'nin sağcıları, gerilla savaşının ve gerilla ordusunun önemini kavrayamadı ve göremediler. Yalnız yığın haraketlerine önem vererek, bu örgütlenmeleri öne geçirdiler.

İşte İbrahim Kaypakkaya yoldaş, gerek Sovyet Devrimi'nin, gerekse Çin Devrimi'nin somut deneylerini bilimsel bir tarzda özümleyerek, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni Türkiye'nin somut şartlarıyla birleştirdi. İbrahim, M-L-MZD'ni ne dogma ve ne de şablon olarak kavradı, onu bir eylem klavuzu olarak kavradı. Ülkemizin objektif şartlarını tahlil etti ve M-L-MZD bilimini yaratıcı bir biçimde somut şartlarla birleştirdi.

Ülkemizin, siyasi, iktisadi, kültürel ve askeri komununu tahlil etti. Ve bu tahlile bağlı olarak, devrimin karakterini, içeriğini net bir çizgiyle ortaya koydu. Önümüzdeki süreçte devrimin demokratik halk devrimi olduğunu, durmaksızın sosyalizmden komünizme geçilmesi gerektiğini savundu.

Demokratik Halk Devrimi'nin somut görevlerini, strateji ve taktik ilkelerini somut olarak tespit etti. Özellikle devrimin temel ilkelerini berrak bir çizgiyle ortaya koydu. Devrimin yolu olan, uzun süreli silahlı halk savaşı stratejisini belirledi. Bu stratejinin kendie özgü örgütlenme, mücadele biçimleri, kitle çizgisi, çalışma tarzı ve bölge taktiklerini, stratejinin kendine özgü alt stratejilerini, ve bu stratejilerin kendine özgü mücadele biçimlerini ve örgütlenmelerini ortaya koydu.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, dönemin dayattığı somut görevleri tahlil ederek, ve bu dönemin zincirinde, temel halkayı ve acil görevleri tespit ederek, parti ve yığınları bu görevler etrafında harekete geçirdi. Partimiz TKP/ML'nin kuruluş yıllarında önümüzdeki merkezi görev neydi?

"Acil görevlerimiz şunlardan ibaret olmalıdır: Kuvvetli bir kitle temeline, kendine yeterli ekonomik kaynaklara ve askeri harekata elverişli bir araziye sahip önemli kırlık bölgeler seçilmeli, en değerli profesyonel değerli kadrolar, bunların en çoğu bu bölgelerde seferber edilmelidir. Bu bölgelerde örgütlenmede kavranacak halka ta başından silahlı mücadele örgütlerinin, yani gerilla birimlerinin teşkili olmalıdır. Eğer gerekiyorsa çok kısa bir propaganda ve ajitasyon faaliyetinden sonra derhal gerilla eylemlerine girişilmelidir. Örgütlenmenin bütün diğer biçimleri, illegal okuma grupları, yayınları basan, ulaştıran ve dağıtan hüreler vs. vs.... gerilla faliyetinin seyri içinde onun ihtiyaçlarına cevap verecek, onu destekleyecek, güçlendirecek şekilde ele alınmalıdır."

Biz bugün silahlı mücadele içinde esas mücadele biçimi olarak gerilla savaşını görüyoruz."

—İK, SE, Sf: 324-325—

Yaptığımız pasajdan da anlaşıldığı gibi, **partinin merkezi görevi, gerilla savaşıdır.** Sürecin bütün görevleri merkezi göreve tabi kılınmış, onu geliştirip, güçlendirme şeklinde ele alınmıştır. Partiyi, bu merkezi görev olan gerilla savaşı etrafında harekete geçirmiştir. Bütün görevlerin, gerilla faaliyetinin seyri içinde yerine getirilmesini vurgulamıştır. Gerilla savaşını başlatmak, kalıcı başarılar kazanabilmek için, partinin uzun ve kısa vaadeli bir dizi görevlerini tespit etmiş ve partinin önüne koymutur. En açık örneğiyle, "Bir köylük bölgedeki yönetici yoldaşlara" başlıklı mektubunda da görülmektedir.

Stratejik ilkelerle, taktik ilkeler arasında diyalektik bağı kurmuş ve taktiklerin stratejinin emrinde olduğunu berrak bir çizgiyle ortaya koymuştur. Dönemin dayattığı ses ve tali görevleri doğru bir çizgi etrafında ortaya koymuş, tali görevlerin, esas görevlere tabi kılınmasını vurgulamıştır. Dönemin taktiğiyle, stratejiyi ustaca birleştirmiştir.

Partimizin diğer dönemlerine baktığımızda, partimizin bu politikası doğru dürüst kavranamamış ve pratiğe esas hattıyla uyygulanmamıştır. Dönemin taktikleri, stratejik ilkelerin önüne geçirilmiş, izlenen taktikler stratejinin gelişmesini kösteklemiş ve ona hizmet etmemiştir. Genellikle sağ taktikler izlenmiş ve bazı dönemlerde de 'sol' taktikler benimsenmiştir. Bu iki anlayışta partimizin gelişmesini frenlemiştir. Dönemin taktikleri, stratejinin önüne geçirilerek, stratejiden sapılmıştır. Silahlı mücadele politikası yanlış kavranmış, silahlı mücadelenin görevleri bilinç üzerine çıkarılmamış ve görevleri çözülmemiştir. Bu göreve iradeci yaklaşılarak geniş yığınlardan kopulmuş ve partinin temel görevleri çözülmeyerek askıda kalmıştır. Gerilla savaşının bize emrettiği görevler neydi ve bu görevler nasıl ele alınmalıydı? Ve benzeri sorunlara doğru

dürüst çözüm getirilmemiştir. Soruna mükemmeliyetçi yaklaşılarak, gerilla savaşının görevlerine "dönem" şeklinde yanaşılmış ve stratejik sorun taktik derekesine düşürülmüştür. Genellikle merkezi görev, gerilla savaşı değil, barışçıl mücadele, kitle örgütlenmeleri ve kitle hareketleri esas alınmıştır. Bu yaklaşım partimizin stratejisine ters, Cen Du-Siyu politikasıdır. Kısaca bu dönemlere bakalım:

KK DÖNEMİ

KK, Dönemin objektif şartlarını ve özgül durumunu doğru-dürüst tahlil etmedi. Genellikle partimizin temel ilkelerini tekrarlayıp durdu. Dönemin taktiği ve döneme ilişkin partimizin görevleri ve döneme nasıl müdahale edilmesi gerektiği noktalarında kafası açık değildi. Genellikle parti çizgisini doğmatik kavradı. Bu doğmatik yaklaşımla, döneme müdahale edemedi. Bu dönemde partinin merkezi görevi ne, bu görev nasıl ele alınmalı ve diğer görevlerle bağlantısı nasıl kurulmalı? vb. konularda kafası açık değildi.

KK, genellikle kitle hareketlerine, kitle örgütlenmelerine ağırlık verdi. Ve süreç içerisinde parti çizgisine karşı inançsızlığı gelişerek, parti programından saptı ve partiden tasfiye edildi.

I.MK DÖNEMİ

I. MK dönemine baktığımızda, merkezi görevle ilgili KK'dan özde bir farkı yoktur. Bu görevle ilgili KK'dan bütünlüklü kopma yerine, KK'nın çizgisini savundu ve pratiğe bu sağcı çizgiyi uyguladı. I. MK ilk başlarda gerilla savaşını savunmasına rağmen, bu görevin emrettiği temel sorunları bilinç üzerine çıkaramadı ve soruna mükemmelliyetçi yaklaştı. Kısa bir süre sonra, partinin silahlı mücadele politikasından saptı. Ve dönemin taktiğini ve görevlerini yanlış kavradı. Döneme iradeci yaklaşarak, barışçıl mücadele biçimlerini temel aldı ve bu taktiğe uygun görevler tespit etti. Partinin merkezi görevi, "barışçıl mücadele biçimleri esas" ve bu taktiğe bağlı temel görevler, "kitle hareketleri ve kitle örgütlenmeleri" vb. görevler esas ve parti güçlerini ve yığınları bu görevler etrafında harekete geçirdi. I. MK bu yaklaşımla döneme müdahale etme yerine, dönemin gerisinde kaldı ve stratejiden saptı. İzlediği taktik hat, genellikle sağdı.

II. MK DÖNEMİ

Bu dönemi incelediğimizde, partimizin stratejik ilkeleriyle dönemin temel ve taktik görevleriyle bağıntı kurulamamış ve dönemin taktik görevleri stratejinin önüne geçirilmiş, partinin merkezi görevi bilinç üzerine çıkarılmamış ve sürecin görevleri bu halkaya tabi kılınmamış ve stratejinin başarısı kösteklenmiştir. 12 Eylül sürecinde izlediği taktik, ilk önce sol, daha sonra ise, sağa kaymıştır. MK, dönemin objektif şartlarını doğru tahlil etme yerine, sol subjektif tespit ederek, sol taktik hataya düştü. Ağır objektif şartlar bu taktiğin pratiğe uygulanmasına olanak vermiyordu. MK zor durumda kalmıştı. MK objektif şartlara iradeci yaklaşarak kendi duygularını dile getiriyordu. MK'nın bu dogmatik kavrayışı sol'dan sağa çark edişini beraberinde getirdi. Bu kafa karışıklığı MK'yı sağ oportünizmin bataklığına sürekledi ve bir türlü çıkamadı.

II. MK silahlı mücadele politikasını savunmasına rağmen, dönemin taktik biçiminin ne olması noktasında politikası açık değildi ve buna bağlı olarak görevler net belli değildi. MK'nın silahlı müadele politikasıyla pratik hattı farklıydı. Genellikle pratik hattı sağ idi. MK'nın bu kafa karışıklığı sonucu, daha sonra silahlı mücadele politikasından saparak, "barışçıl mücadele biçimlerini esas" aldı ve partinin önüne bu taktik görevi koydu ve parti güçlerini bu doğrultuda harekete geçirdi. Hayat MK'yı yargıladı. Bu taktik hat'la partinin temel görevlerini çözemedi ve çözmesi de mümkün değildi. Mücadele biçimleri, örgütlenme, merkezi görevle ilgili, sürecin dayattığı esas ve tali görevlere ilişkin konularda, geçmiş önderliklerle bir farkı var mıdır? Bizce hayır! II. MK'da diğer önderlikler gibi, partinin önüne merkezi görev olarak "barışçıl mücadele biçimlerini esas" olarak koymuştur.

II. MK 5. toplantısında, önümüzdeki dönemde partinin merkezi görevini doğru tahlil etti ve parti tarihi de ileri bir adımdı. Partinin önüne esas halka olarak, "III. Konferans faaliyetlerini" koyması ve bu tespitin yapılması doğruydu. Ama ne yazık ki, bu görev zamanında yapılamadı ve oldukça uzaması partimize büyük zararlar verdi. Bu da MK'nın kendiliğindencilik politikasının bir devamıydı.

II. MK, partinin ikinci geçiş halkasını da doğru tahlil etti. Neydi bu halka: "gerilla savaşını geliştirip yaygınlaştırma" ... Bu halkaya ilişkin olarak partinin görevlerini doğru tahlil etti. Ancak ne varki, bu görevlerin hangi taktikle yerine getirileceğini doğru tespit edemedi ve yanlış taktik tespiti yaptı. MK, gerilla savaşının görevlerini, "barışçıl mücadele taktiğiyle" yerine getirilmesini benimsedi. MK bu noktada geçmiş hatasından kopmadı. MK bu taktik hattıyla gerilla savaşının görevlerini yerine getiremezdi ve getiremedi de.

Hayat, gerilla savaşını, merkezi görev olarak önüne koymayan, dönemin taktiğiyle ve görevleriyle birleştirmeyen ve sürecin görevlerini bu görevin emrine sokmayan ve bütün görevleri bunun çözümüne ilişkin ele almayan ve parti güçlerini bunun etrafında yoğunlaştırmayan siyaseti mahkum etti. Merkezi görev olarak, gerilla savaşını esas almayan bir hareket, isterse adı komünist hareket olsun, Türkiye Devrimi'nin görevlerini çözemez ve sınıf mücadelesine önderlik edemez ve o kesitte başarısızlık, yada yenilgi alması kaçınılmazdır.

Parti III. Konferansımız önümüzdeki dönemde partimizin merkezi görevi olarak gerilla savaşını almış ve dönemin taktiğiyle, görevleriyle birleştirmiştir. Dönemin taktiği, saldırı taktiğidir. Yani, gerilla savaşının taktik saldırısı öndedir. Sürecin bütün görevleri, merkezi görevin çözümüne hizmet etmeli ve onun emrine sokulmalıdır.

Biz bugün, gerilla savaşını ve gerilla örgütlenmesini esas alırken, diğer mücadele biçimlerini ve diğer örgütlenme biçimlerini reddetmiyoruz. Sorunun özü, esas ve taliye ilişkindir.

Bütün parti organları, nerede faaliyet yürütürlerse yürütsünler, ana görevi, merkezi görevdir. Bütün faaliyetleri buna hizmet etmeli ve bunun çözümüyle uğraşmalıdırlar.

Kızıl Siyasi iktidarların kurulmasının, merkezi görevin çözümünden ve onun mızrağından çıkacağını kavramalıyız. Ne kadar kızıl siyasi iktidarlar sloganı atılırsa atılsın, hiç bir anlam ifade etmez. Kızıl siyasi iktidarların görevinin çözümü, gerilla savaşının geliştirilmesine ve yaygınlaştırılmasına bağlıdır. Kızıl siyasi iktidar organlarının kurulması ve inşası gerilla savaşından çıkar. Bu görevi kavramayan, bunu çözmeyen bir önderlik veya bir hareket, ne Türkiye Devrimi'nin sorunlarını çözebilir ve ne de sınıf mücadelesine önderlik edebilir.

Önümüzdeki dönemde, merkezi görevle, kızıl siyasi iktidarlar arasındaki ilişkiyi ve görevleri, kızıl siyasi iktidarların bölge özgülündeki anlamı, merkezi görevle, bölge görevlerinin birleştirilmesi, bölgenin kendine özgü somut görevleri vb. konularla ilgili görüşlerimizi açıklamaya çalışacağız.

DEVAM EDECEK

ASKERİ SORUNLAR

GERİLLA SAVAŞINDA MERKEZİ KOMUTA SİSTEMİNİN ESAS ALINMASI ÖLÜMDÜR!

Gerilla savaşının ve gerilla örgütlenmesinin bu can alıcı sorunu ve direk insiyatifle ilintisi olan yetki ve uygulama sorunu, "yanlış anlayışlar var, bu anlayışların uygulanması halinde, bize zarar gelir... vb." sahte gerekçelerle reddedilerek, sorunun stratejik önemi kavranmayarak, 12 Eylül sürecinde izlenen sağ politika sonucu partimize çok ciddi zararlar verilmiştir. Neticede birçok gerilla birliği düşman tarafından imha edilmiş ve gerilla birlikleri kendi kendisini silahlandıramamış, gerilla ordusu gelişip güçlenememiştir.

Gerilla ordusundaki komuta sistemiyle, düzenli ordu arasındaki komuta anlayışı arasındaki ayrılık kavranmamış ve düzenli ordularda uygulanması gereken komuta ilkesi, aynı şekilde getirilip gerilla ordusuna uygulanmaya kalkışılmıştır. Şüphesiz, gerilla ordusunun örgütlenme şeklinde de merkezileştirilmiş komuta ilkesinin uygulandığı yerler ve dönemler olacaktır. Ancak bu dönemler ve yerler nasıl seçilmelidir? sorusuna gelince, tökezlenip kalınıyor, doğru anlayış ve doğru uygulama konulacağına, "bu dönemde doğru değildir" denilerek basit bir şekilde gerekçe getirilmeden de reddedilebiliyor. Bu da, sağ oportünizmden miras kalmış bir bakış açısı ve kolaycı anlayışın, yüzeyselliğinin bariz bir şekilde varacağı sonuçtur. Sorun bu kadar basit ve kolay ele alınıp geçiştirilecek bir sorun değil, stratejik açıdan ele alınması ve çok yönlü ele alınarak çözümlenmesi gereken, gerilla koşullarının en canalıcı sorunlarındandır.

Onsuz, gerilla savaşı örgütlenmesi, kanatları kırık kuşun, uçamaması haline döner. İşte, bundan dolayı, soruna çokyönlü yanaşılıp, sağlam bir kafayla sonuca varmak gerekmektedir! Sorun, algısal bilgiyle değil, algısal bilginin akla uygun bilgi haline getirilmesiyle çözümlenebilir! Gerilla birliklerine eylem yetkisi verilmesi konusunda M. Şehu şöyle diyor:

"Partizan savaşının şartlarında insiyatif sahibi olmak, bağımsız karar verip harekete geçebilmek, düzenli savaşta olduğundan daha fazla önem taşır. Çünkü insiyatif sahibi olmayan ve hareket etmek için her zaman yukarıdan gelecek emirleri bekleyen bir birlik, tam bir gevşeklik ve uyuşukluk içine düşer. Partizan müfrezeleri daima bağımsız haraket eder. Partizanların bütün askeri hareketlerinin, düzenli ordunun hareketleri gibi mükemmel bir uyum içine olması mümkün değildir. Partizan savaşının tecrübesi; insiyatiflerini kullanan müfrezelerin hücum ruhunun geliştiğini ve daima zafer kazandığını gösteriyor. Partizan savaşında askeri hareketlerin birbirine uygunluğunu sağlayan, genel talimatlar, hiç bir zaman katı değil, tersine esnek olan yüksek kademe emirleri ve talimatlarıdır. Bu emir ve talimatlar müfreze komutanlarına hedef gösterir. Askeri hareketlere nispeten uzun bir dönem için yol gösterirler. Mesala bir bölgedeki partizan müfrezeleri, düşmanın haberleşme hatlarına, depolarına, bu gibi hedeflerine hücum etmeleri için verilen böyle bir emirde, tarih, saat, kullanılacak kuvvetlerin sayısı gibi konularda kesin birşey söylenmez. Her hangi bir bölgede, partizan savaşının sonucu, o bölgede çarpışan bütün partizan birliklerinin bütün askeri hareketlerinin toplamıdır. Genel Kurmay 1944'te birinci tümenin tugaylarına insiyatif anlayışı konusunda şöyle yazıyordu.

'Partizan savaşı, tabiatı sonucu olarak partizanlarda insiyatifi ortaya çıkarır ve geliştirir. İnsiyatif sahibi olmak, bu savaşın vazgeçilmez şartlarındandır. Onsuz partizan savaşı olmaz. İnsiyatif anlayışını geliştirmek için şunlar gereklidir: Asla katı ve tek taraflı emirler vermemek, bu katı emirler partizanın insiyatifini ortadan kaldırır, gelişmesine imkan vermez. Hareket emri veren bir kimse, asla katı emirler vermemelidir. Emir alacak kişiyi, düşünmeye ve emri yerine getirme yolunu kendi kendine bulmaya sevkeden, talimat şeklinde emirler vermelidir. Her zaman şu ilkeyi izleyelim: hatalı bile olsa hareket etmek, hata yapmaktan çekinip, hiç bir iş yapmamaktan daha iyidir. Fakat insiyatif gene de olumlu ve akıllı olmalı, ve komuta kademelerinin planlarının ve talimatlarının çizdiği sınırları aşmamalıdır.'

—age. sf: 52-53—

Yukarıda M. Şehu'dan aktardığımız pasajdan da anlaşılacağı gibi, partizan birliklerinin bağımsız hareket etmesi sorununa stratejik açıdan yaklaşılıyor ve çözüm bu şekilde getirilmeye çalışılıyor.

Eğer gerilla savaşı Halk savaşının üç stratejik aşamasından biriyse, eğer gerilla ordusu bu stratejik dönemin bir olgusu ise o zaman kaçınılmaz olarak soruna yaklaşılırken stratejik açıdan ele alınmalıdır. İşte, gerilla koşullarında bu en önemli sorunu şu veya bu mücadele biçimine göre ele almak ve dolayısıyla stratejik önemini savsamak, gerilla örgütlerinin isyiyatifini köreltmek, onları sürekli olarak üsten gelen emirleri beklemeye mahkum etmek, tam da gerilla savaşından, askeri eneklikten anlamayan, darkafalı, darğörüşlülüğüyle usta, sağ pasifistlerin işidir. Gerilla mücadelesinin usta savaşçı ve önderleri böylesi bir mantıkla hareket edemezler.

Gerçek gerilla önderleri, gerçek gerilla komutanları hata yapmaktan asla çekinmezler; ve hatalar yapılacak diye, kendi birliklerinini eli kolu bağlı olarak bekletip onların insiyatifini köreltemezler; stratejik anlayışlarını bir tomar işe yaramaz kağıt parçası haline getirip yuvarlayarak çöp tenekesine atamazlar! İşte, geçmiş merkezi önderlikler, gerilla savaşının, gerilla ordusunun önemini kavrayamamış, taktik derekesine indirgeyerek, devrimin üç silahından biri olan Halk Ordusu'nu

revize ederek, partimizin gelişmesini kösteklemiştir.

"Devrimi ve devrimci savaşı engelleyen bu zararlı eğilimler ile mücadele etmez ve bunların üstesinden gelmezsek, doğru bir hareket çizgisi saptamamız ve bu savaşta zafere ulaşmamız olanaksızdır."

—Askeri Yazılar. Sf: 3, M. Zedung—

Mao Zedung yoldaşın ÇKP içerisinde oportünizme karşı yürüttüğü mücadele bizlere örnek olmalıdır. İşte, bizler de bu yanlış eğimlere ve saptamalara karşı mücadele ederek üstesinden gelmezsek, doğru bir hareket çizgisi de saptamamız mümkün olmayacaktır. Ve zafere gitmemiz de aynı şekilde olanaksızlaşacaktır.

Mao Zedung yoldaş, Çin'in ayırıcı özelliklerini sıraladıktan sonra, uyulması gerekli ilkeleri tespit ederken, gerilla mücadelesi dönemindeki komuta ilkesini şöyle tesbit ediyor.

"Kesinlikle merkezileştirilmiş komuta sistemine karşı çıkmalı, nisbi merkezi komutayı benimsemeliyiz."

—MZ. age. Sf: 118—

En kısa ve özlü tanımıyla, gerilla savaşı boyunca uyulması ve uygulanması gereken ilke, bu ilke olmalıdır. Düzensiz bir şekilde oluşturulan partizan birliklerinde, düzenli bir orduya has, düzenli savaşın verildiği orduların tersine, merkezileştirilmiş komutayı uygulamak olanaksızdır ve bu gerilla birliklerinin büyük esnekliğini bozar ve hantal bir yapının oluşmasına, edilgen bir duruma düşmelerine ve eninde sonunda ezilmelerine sebep olacaktır. Mao Zedung yoldaş keyfi öyle istediğinden değil, objektif şartları doğru bir şekilde tahlil ederek bu sonuçlara varıyor.

Mao yine insiyatif konusunda şunları söylüyor:

"Koşullar ne kadar karmaşık, vahim ve çetin olursa olsun, bir askeri önderin her şeyden önce gereksindiği şey, kuvvetlerini kendi komutasında örgütler ve kullanırken, **bağımsız hareket etme yeteneğidir.** *(abç) Düşman tarafından çoğu zaman edilgin bir duruma zorlanır, ama önemli olan şey insiyatifi çabucak yeniden kazanmaktır. Bunun savsaklanması yenilgi demektir."*

—MZ. age. Sf: 163-164—

Bundan da anlaşılacağı üzere, insiyatif gerilla birliğinin bağımsız hareket etmesinin ta kendisidir. Merkezi olarak tesbit edilmiş bir politika, ancak, gerilla birliklerine yol gösterir, hedefini belirler. Bunun ötesinde yüksek kademenin günlük işlere burnunu sokması ve her harekatta onlara bağımsızlık tanımadan, kendi alacağı kararları alanın özgül koşullarından bağımsız ve tek düze olarak uygulatmaya koyması asla doğru değildir.

II. MK döneminde uygulanan merkezi politika neydi? Gerilla birliklerine eylem yetkisi vermemek, sadece parti organlarına bu yetkiyi tanımak ve gerilla birliklerinin insiyatifini köreltme ve bağımsız hareket etmelerini engelleme politikasıdır. Bu anlayış ve düşünce, aynı zamanda parti organlarıyla askeri organların işlevini, yetki ve sorumluluklarını karıştırmakta, askeri organların işlevini askıya almaktadır. Bu düşüncenin yine direk örgütlenmeyle de ilintisi vardır.

Mao'nun da belirttiği gibi, böylesi karmaşık ve çetin koşullarda bağımsız hareket etme yeteneği daha yaşamsaldır. Ancak, düzenli bir ordu ve bunun yürüteceği savaş için aynı şeyleri söyleyemeyiz...

"İnsiyatif sorunu, gerilla savaşında daha da yaşamsaldır. Çünkü, gerilla birliklerinin pek çoğu, çok güç koşullarda harekatta bulunmakta, artcıları olmaksızın dövüşmekte, (birlikler yeni örgütlenmiş ise,) deneyimsiz ve zayıf kuvvetleriyle düşmanın güçlü kuvvetlerine karşı çıkmaktadırlar."

—MZ. age. Sf: 193—

"... gerilla birliklerinin küçük ve zayıf olması, düşman hatları ardındaki harekatlarında esrarengiz bir şekilde ortaya çıkmalarını ve aynı şekilde gözden yitmelerini sağlar. Buna karşı düşmanın eli kolu bağlı gibidir. Ve **gerilla birliklerinin bu harekat** *özgürlüğü, büyük düzenli ordular için asla düşünülemez."*

—MZ. age. Sf: 194—

Demek ki, düzenli ordudaki yetki ile, gerilla ordusundaki harekat özgürlüğü birbirleriyle bir çelişki arzetmekte ve düzenli orduya uygulanan komuta ilkesiyle gerilla ordusunda uygulanan nispi merkezi komuta ilkesi bir ve aynı değildir, tamamen ayrı koşullara ve örgütlenmeye sahip olan iki ayrı ordunun aynı komuta sistemine tabii tutulması düşünülemez...

"Gerilla birliklerinin, duruma göre hareket etme zorunluluğu vardır. İşlerine geldiği anda bulundukları yerde muharebeye tutuşurlar; bu işlerine gelmiyorsa, başka yere gitmekte hiç duraksamayabilirler."

—MZ. age. Sf: 197—

İşte, gerilla birlikleri merkezi politikayı, faaliyet alanlarının somut durumuna göre uygulamakta mükelleftir. Bu somut durumlar ise, ancak bir gerilla birliğinin kendi faaliyet alanında merkezi politikanın uygulanmasında tam yetkiye sahip olmasıyla mümkündür. Sorunla ilgili olarak ise, yine gerilla birliklerinin komutanları yetkili olmalıdır. Birliği askeri olarak yönetenler, komutanlar olduğu için, bu yetkinin de bunlarda somutlanması doğrudur. Hangi eylemin, ne zaman yapılacağı sorununa tavır koyacak olan, birlik komutanının kendisi olacaktır. Gerilla birliklerinin bağımsız eylem yapması ve gerilla koşullarında bunun zorunluluğu böyle çözümlenebilir.

"Komutan, hangi düzeyde olursa olsun, dikkatini yönelttiği durumun bütünündeki en önemli ve belirleyici sonuç ya da etkinlik üzerinde toplamalıdır; başka sorun ve etkinlikler üzerinde değil."

—MZ. age. Sf: 98—

Komutan sefer ve muharebeleri yönetir, yönlendirir; durumu değerlendirerek, başarı sağlayabileceği eylem biçimlerini benimser, planlar ve uygular; tersi durum olursa eylemi o noktada durdurur ve eyleme girişmez. Bu da yine gerilla koşullarının özelliğidir. Yani, bir eylemin yapılıp yapılmamasına karar verecek olan, objektif ve subjektif koşulları değerledirerek yargıya varacak olan birlik komutanlarının kendisidir. Eğer böyle davranılmamış olursa, komutaların ve askeri organların görev ve yetkileri askıya alınmış olup, göstermelik "etiket" derekesine düşürülür. O zaman, gerilla ordusundaki esneklik, insiyatif ve hücum ruhu diye birşey de kalmaz.

12 Eylül süreciyle birlikte, kırsal alanlarda izlenen merkezi politikanın somuta uygulanan çizgisi neydi?

Somut olarak değerlendirdiğimizde yetkiler parti organlarında toplanmış, onlar, herşeyi belirliyor; tek tek eylemleri dahi engelleyebiliyorlar. Bu sakattır; birincisi, böylesi bir anlayış insiyatifi köreltir. Gerilla savaşındaki (sadece sistemleştirilmiş gerilla savaşı değil) büyük esnekliği reddeder, insiyatifi felce uğratır ve gerilla koşullarına terstir.

Karar alma mekanizması askeri yönetici organındır. Askeri yönetici organın kararları doğrultusunda eylem yapma yetkisi gerilla birliklerinin insiyatifindedir. Gerilla birliği içindeki komutanlık (eğer varsa, yoksa komutan) yönetici organın kararları doğrultusunda tam yetkilidir. Komutanlığın içinde siyasi sorumlu olması (komiser) istenen birşey. Gerilla birliğini yöneten organ (komutan veya komutanlık) gerilla birliğinden tam sorumludur.

Geçmişte gerilla birliklerinin eylem yetkisi yoktu. Gerilla birlikleri her yapacağı eylem için yönetici organdan emir olmak zorundaydı. Bu da, gerilla birliğinin insiyatifini daralttığı gibi, tamamen pasifleştiriyordu. Bugün bu anlayış mahkum edilmiş durumdadır.

Eylem anında eylemden sorumlu olan gerilla komutanıdır ve tam yetkilidir. Eylem anında komutanın insiyatifini engelleyici tavırlara girilemez. Aksi durum, eylemin başarısızlığına yol açar. Komiser (P. temsilcisi) ve komutan komutayı esasta birlikte yürütür. Bu, komutanın eylem anında tam yetkisine gölge düşürmez. Ya da komiser'in yetkisini daraltmaz. Önemli olan, eylem öncesi kararın ortak alınması ve bunu pratiğe uygularken, komutanın tam yetkili kılınmasıdır.

"Müfreze önderi ve parti temsilcisi komutayı birlikte yürütmelidirler. Günlük faaliyette müfreze partinin ilgili kuruluşuna bağlıdır. Genel olarak askeri faaliyetlerde, kendini savunma üst kademesine (bu bir askeri organdır; yani

komutanlıktır-Y.N.) ve ilgili kademedeki parti askeri komitesine bağlıdır."

—Giap Halk Ordusunun Kuruluşu, Sf: 87—

Genel askeri faaliyetlerde müfrezeler komutanlıklara ya da askeri parti komitelerine bağlıdır. Ve gelişecek olan askeri harekatları da bu organlar ve bu organlara bağlı olan komutan ve askeri partililer düzenliyor, başkaları değil.

Bu sorunun iyi anlaşılması için, kırsal kesimde pratikte uygulanan anlayışa bir örnek; 1 Nolu AGB'de biri kitle faaliyeti ile görevli, diğeri askeri sorunlarla görevli iki parti organı vardı. İkisinin faaliyet yürüttüğü sınırlar yine aynı. Herhangi bir kişi için hem PÖK (Parti Örgütlenme Komitesi) ve hem de APK (Askeri Parti Komitesi), ölüm kararı alabiliyor. Veyahutta, bir kişi hakkında ölüm kararı alınırken, bir organ onaylarken, diğer bir organ karşı çıkabiliyor. İşte işlerin arap saçına döndüğü pratik bir örnek... Sonuç; kimin hangi işle meşgül olduğu belli olmayan işimleri değişik olduğu halde örnlerine aynı görev ve sorumlulukların konduğu, insan salatasına dönüştürülmeye çalışılan organlar ve görevler... Giap'tan yapmış olduğumuz alıntıdan da rahatlıkla görebileceğimiz gibi, askeri faaliyetlerden sorumlu askeri organlar ve ilgili askeri parti komiteleridir.

Devam edelim,

"Bir yönetmelik, bir kural ne kadar mükemmel olursa olsun, pratikten doğan bütün talepleri karşılayamaz. Yönetmelikler, ordunun değişik faaliyetlerinde ancak temel yönleri gösterir ve her yerde, her an ortaya çıkan bütün sorunlara çözüm sağlayamaz. Dolayısıyla yönetmeliklerin kesinlikle uygulanmasını talep, mekanik olmamalı, kadroların ve savaşçıların yaratıcı zihniyetini ve ustalığını her zaman geliştirmeye uğraşmalıyız."

—Giap, age, Sf: 166—

İşte Giap'ında yukarıda belirtmiş olduğu yönetmelik ve kurallar pratikten doğan bütün talepleri karşılayamıyorsa, eğer gerilla birliklerine de eylem yetkisi verilmezse, prtikten çıkan talepler nasıl karşılanacak ve esneklik nasıl sağlanacak, insiyatif ve yaratıcılık nasıl geliştirilecek soruları çözümsüz kalır. Bunu yerine getirebilmenin yolu, ancak ve ancak, gerilla birliklerine eylem yetkisi ve bağımsız hareket etme serbestliği sağlanarak gerçekleştirilebilir. Bu da gerilla savaşı koşullarının, mücadeleye önderlik edecek olan komünist partisine dayattığı, stratejik ve stratejik olduğu gibi aynı zamanda obektif bir olgudur; yani sorun istek sorunu değildir. Eğer bizde bu objektif şartları doğru değerlendiremez de yanlış eylem politikası ve yanlış yönetmelik ve kurallar tesbit edersek ve bu yanlış politikaya göre hareket edersek, gerilla savaşının büyük esnekliğini sekteye uğratabileceğimiz gibi, aynı zamanda, yenilmeye de mahkum oluruz.

Bağımsız hareket edebilmek için de, belli şartların yerine getirilmesi gerekir.

"Bir müfrezenin bağımsız olması için ona fazla sayıda adam verilmesi şart değildir. İnsan sayısını arttırmadan da bağımsızlık sağlanabilir.

Bir birliğin bağımsız hareket edebilmesi için şunlar şarttır:

a- Kendisine verilen görevin yerine getirilmesine yetecek kadar ateşli silaha ve canlı kuvvete sahip olması.

b- Askeri harakatın biçimine göre, hadefe varmak için gerekli özel alt müfrezelere ve müfrezelere sahip olması.

c- **İhtiyaçlarını kendi imkanlarıyla karşılayabilmesi.** *(abç)*

d- Elindeki vasıtalarla her arazide hareket edebilmesi ve süratli manevra yapabilmesi".

—M. Şehu. M.K.S.T. ve M.O.G.Ü. Sf: 70—

"Bağımsızlık, ulaşıma müsait yollardışında hareket eden alaylarda dahil olmak üzere, bütün müfreze ve alt müfrezeler için şarttır."

—M. Şehu, age. Sf: 71—

Bağımsız hareket etme sorunun direk komuta ilkesi ile ilişkisi vardır; ve biri çözülmeden diğerine doğru bir çözüm getirilemez. Bundan dolayı, gerilla ordusundaki komuta sistemi ile, düzenli ordudaki komuta ilkesini ele alıp, bunlar arasındaki farklılığa değindikten sonra, gerilla ordusunun komuta ilkesini bilgimiz ölçüde aktarmaya çalışacağız.

Gerilla savaşı, güçlü bir düşmana karşı, zayıf bir gücün verdiği bir savaştır; bu savaş biçiminin aynı zamanda kendine özgü, örgütlenme ve mücadele biçimleri vardır. Bu ülkenin yapısının özgül koşullarının bir gereği ve ilk olarak baş vurulması gereken savaş biçimidir. Şuphesiz, gerilla savaşı ve gerilla mücadelesiyle devlet iktidarı yıkılmaz ve mücadele başarıya ulaşamaz. Düzenli bir orduyu yenebilmek için, düzenli bir ordu gereklidir; ancak, bu düzenli orduda kendi kendine kurulmayacak, bizim gibi ülkelerde, gerilla ordusunun gelişme seyri içinde gelişip güçlenmesiyle düzenli bir orduya dönüşmesiyle mümkündür. Yoksa yarı-sömürge, yarı-feodal soyo ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde, düzenli orduyu oluşturma görevini hemen önümüze koyamayız; ve böylesi bir örgütlenmenin sonu da hüsran olur.

Gerilla birlikleri, düzenli değildir; karekterleri dağınık hareket tarafından belirlenir; ve bu ordudaki komuta ilkesi de, düzenli ordudaki komuta ilkesinden farklı olmak zorundadır. O zaman karşımıza şu sorun çıkıyor; gerilla ordusunun komuta ilkesi ne olmalıdır? Bu savaştaki komuta ilkesi, düzenli ordudaki gibi yüksek derecede bir merkeziciliğe uygun değildir ve nispi merkezci komuta ilkesinin uygulanması şarttır.

"Düzenli savaşın komuta yöntemleri gerilla savaşına uygulanmaya kalkılırsa gerilla savaşının büyük esnekliği sınırlandırılmış ve canlılığı baltalanmış olur. Yüksek derecede bir merkezci komuta, gerilla savaşına özgü büyük esneklik ile doğrudan doğruya bir çelişmedir ve bu gerilla savaşına uygulanmamalıdır. Ve uygulanamaz."

—MZ. age. Sf: 224-225—

İşte, farklı örgütlenme, mücadele ve savaş biçimine sahip olan iki ayrı orduya, ayrı komuta ilkesi uygulamaz ve mutlaka ayrı bir komuta ilkesi gerilla ordusunda olmalıdır...

Yine Mao Zedung yoldaş böyle söyleken, bunu gelişme ve koşullardan ayrı olarak ele almıyor; tersine, bu genel politikayı farklı koşullarda, farklı şekilde uygulayıp, yönetmeliğe koyuyor. Fakat, bu köklü bir değişiklik değil, genel ilkenin farklı koşullara uygulanması sorunudur. Bu ilkenin tamamen değişikliğe uğrayabilmesi için, gerilla örgütlenmesi yerine düzenli ordunun geçmesi ve gerilla savaşından düzenli savaşa geçilmesi gerekir.

"Bununla birlikte gerilla savaşı belirli bir ölçüde merkezi komuta olmaksızın başarıyla gelişemez. Yoğun bir düzenli savaş ile yoğun bir gerilla savaşı aynı zamanda sürerken bunların harekatının doğru dürüst koordine edilmesi gerekir; yani ulusal genel kurmay ile savaş bölgesel komutanlarınca oluşturulacak birleşik bir stratejik komutaya gereksinme vardır."

—MZ. age. Sf: 225—

İşte, koşullara ve gelişmelere göre değişikliğe uğrayan ve düzenli komutayla birleştirilmiş nisbi merkezileştirilmiş komutanın gereksinimi. Bu gereksinim de yoğun gerilla savaşının birlikte sürmesinden; ve bunlar arasındaki koordinasyondan doğuyor. En açık ifadesiyle soruna Mao'nun yaklaşımı şöyledir.

"Kesin merkezileştirme ya da kesin merkezileştirmeme yerine, komuta ilkesi, gerilla savaşından merkezi stratejik komuta, seferlerde ve muharebelerde ise merkezileştirilmemiş bir komuta olmalıdır."

—MZ. age. Sf: 225—

Soruna elbetteki düz mantıklı bir şekilde yaklaşılamaz. Gerektiği yerde merkezi komuta ve yine gerektiği yerde merkezileştirilmemiş komuta sistemi uygulanmalıdır. Yani bunu bugünkü koşullarımıza uygulamak istersek gerilla birlikleri birleştiği zaman merkezi komuta, dağıldığı andan itibaren merkezileştirilmemiş (bunun diğer bir adı ademi merkeziyetçiliktir) komuta sistemi uygulanmalıdır. Bunun somut ifadesi, gerillalar birleştiği zaman direk büyük birlikler içerisindeki en yüksek derecedeki komutanın denetimi ve yönetimi altına girerler. Büyük birlikler dağıldığı, parçalara bölündüğü andan itibaren ise, her birlik bağımsız hareket eder ve merkezileştirilmemiş komuta geçerli olur.

"Bölgenin büyüklüğü, durumun karışıklığı, üst ve alt kademeler arasındaki uzaklığın fazlalığı oranında, alt kademelere günlük harekatlarında daha çok bağımsızlık tanımalı ve böylece bu gibi harekatın yerel gereksinmelerine uyan karakterlerin bozulmaması sağlanmalıdır." —MZ. age. Sf: 226—

Devamı Sf. 26'da

TÜRKİYE İSÇİ SINIFI...

Baştarafı sf: 2'de

üstlenmeleri bunların bilinen taktikleridir. Ne varki, geri kesimler bu hainlerin yüzünü kavramış değiller. Bu durum komünistlere önemli görevler yüklemektedir. Modern revizyonistlerin ve reformistlerin işçi sınıfının mücadelesini alt seviyelere çeken anlayışlarını, özünde işçi düşmanı olduklarını açığa çıkarmak, yoğun teşhirlerini yapmak komünistlerin görevidir. Modern revizyonistlerin ve reformistlerin kendiliğindenci ve iktisadi mücadeleyi esas alan siyasi mücadeleyi bir kenara atan, işçi sınıfının karnını iktisadi lapa ile doyurmaya çalışan anlayışlarına karşı mücadele yükseltilmelidir. Bu işçi düşmanlarının yüzleri teşhir edilmedikçe işçi sınıfının komünistler etrafında toplanması zordur.

İdeolojik anlamda modern revizyonizmle reformizmi aynı kefeye koymamakla birlikte işçi sınıfı hareketi önünde aynı rolü oynadıklarını da görmek gerekiyor. İşçi sınıfı içinde reformistlerle eylem birliklerine gidilirken, modern revizyonistlerle böyle bir birlik sözkonusu olamaz. Aradaki bu farkı da görmek gerekiyor. İşçi sınıfının ideolojik anlamda baş düşmanı modern revizyonizmdir. Bu bağlamda tüm ilerici ve demokratik güçlerle modern revizyonizme karşı birleşmek ve bu doğrultuda bir politika izlemek gerekiyor. Sendikal çalışmalarda modern revizyonizmin iç yüzü geçmiş "Maden-İş" ve "DİSK" örnekleri göz önüne alınarak teşhir edilmelidir. Sendikal alanda birleşe bileceğimiz tüm devrimci demokrat güçlerle birleşilmelidir.

Bugün görev, işçi sınıfının devrimci siyasi atmosferini yükseltmektir. İktisadi grevleri küçümsemeden, siyasi grevleri geliştirmek ve grevleri komünizmin birer okulu haline getirmek olmalıdır. İşçi sınıfına giderken salt ekonomik taleplerin öne çıkarılması arzulanmayan bir şeydir. Komünistler düzenin tüm pisliklerinin teşhirini esas almalıdır. Ekonomik teşhir geniş siyasi teşhirin bir parçası olarak kavranmalıdır. Komünistlerle bilumum revizyonist ve reformistleri ayıran önemli bir ayrım noktası burasıdır.

15-16 Haziran'ın öğrettiklerinden biri de, işçi sınıfı içinde çalışmaya ağırlık vermektir. Sendikal çalışma ise hiç savsaklanmayacak bir olgudur. Geniş bir illegal çalışmanın bir yolu da geniş bir sendikal çalışma yapmaktan geçer. Özellikle büyük sendikaları temel almak zorunludur. Varolan büyük sendikalarda çalışılmadan geniş bir illegal örgütlenme yapmamız mümkün değildir.

Bugün komünistlerin sendikalarda güçlenmemesi için hiç bir neden yoktur. Bazı önemli engeller olmasına rağmen doğru bir politika ve geniş siyasi teşhir kampanyaları ile güç toplayabiliriz. Bunun yanında bizi güçlendirecek ya da güçlenmemize hizmet edecek eylem birlikleri oluşturmaktan kaçınmamalıyız. Gerilla mücadelesine destek, işçi sınıfının mücdelesini yükseltmekten geçer. İşçi sınıfının her türlü mücadelesine katılıp ona önderlik etmeden, bu mücadeleyi silahlı mücadeleye kanalize etmek düşünülemez, işçi sınıfını kazanmak mümkün olamaz.

Oportünist ve revizyonistlerin 15-16 Haziran'dan çıkardıkları ders ile partimizin çıkardığı ders aynı değildir. Onlar bir toplu ayaklanma hayaline kapılarken, partimiz bu tür ayaklanmaları silahlı mücadeleye kanalize etme ve düzeni yıpratmanın önemli araçlarından biri olarak değerlendirmektedir. Ancak, işçi sınıfı içindeki çalışmaya marjinal bir öge olarak gören anlayışlara da karşı çıkmamız ve ideolojik olarak mahkum etmemiz şarttır.

Devrimin dengesiz gelişeceği gerçeğini inkar eden oportünist ve revizyonistler, toplu ayaklanmaya bel bağlarken, işçi sınıfına önem verdiklerinden ya da işçi sınıfının ideolojisine sahip olduklarından değil, somut koşulların somut tahlilinden uzak ülkemiz somutunun doğru tahlini yapamadıkları ve ML ideolojiye sahip olmadıkları içindir. Diğer yandan kendiliğindenci ve ekonomist yaklaşımları , onları kendiliğindenci hareketin kuyruğuna itmektedir. Partimizin görüşlerine saldırmaları, silahlı mücadeleyi reddetmeleri ve işçi sınıfını küçümsediğimiz suçlamalarını getirmeleri boşunadır.

15-16 Haziran pratiğinden doğru dersler çıkaran partimiz haklı olarak, silahlı mücadele esas alınmadan proletarya önderliğinde devrimin imkansız olacağı gerçeğini kavramıştı. Bunun yanında işçi sınıfı içindeki çalışmaların küçümsenmesine karşı çıkarken, şehirleri salt kadro deposu gören 'sol' anlayışlara da karşı çıkarak, işçi sınıfının mücadelesine önem verdi. Partimiz, toplu ayaklanma, boykot, genel grev, ve çeşitli direniş biçimlerini mücadele yöntemlerini hiç bir zaman reddetmemiş, koşulları olduğunda bu tür mücadeleleri örgütlemeye çalışmıştır. Ne varki oportünist ve revizyonistler salt bu mücadele yöntemlerini öne çıkararak silahlı mücadele gerçeğini inkara kadar varmışlardır. 15-16 Haziran değerlendirmesinin önemli ayrım noktalarından biri de budur.

15-16 Haziran Türkiye işçi sınıfının mücadelesinde önemli bir yere sahip iken, partimizin doğuşunda da önemli bir yere sahiptir. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ideolojik anlamda belirleyiciliğinin yanı sıra o dönemde Türkiye işçi sınıfının şaha kalkışı partimizin ML temelde doğuşuna hizmet etmiştir. Partimizin bu gerçeğini kavramayanlar, onun çizgisinden de uzaklaşmak zorundadır. İşte partimiz o günkü siyasal ve sosyal gerçeklerin temelinde M-L-MZD ideolojinin ışığında her türlü oportünizmle yoğun bir hesaplaşmayla işçi sınıfının gerçek partisi oldu.

Sonuç olarak 15-16 Haziran şanlı direnişinden doğru dersler çıkarmak istiyorsak ülkemizin gerçeklerini doğru tahlil etmek şarttır. Silahlı mücadeleyi geliştirirken, işçi sınıfının içinde çalışmaya önem vermeliyiz. Her türlü burjuva ideolojisine karşı mücadele edilmeli, düzenin tüm pisliklerinin yoğun siyasi teşhiri yapılmalıdır. İşçi sınıfının demokratik hak ve özgürlük talepleri siyasi teşhirlerle birleştirilmelidir.

PKK Şefleri Kime....

Baştarafı Sf. 18'de

yoldaşlarınca çiğnenmesi konusunda hassastırlar. İşte bunun içindir ki, milli azınlıklara taviz verme ve hoşgörüyle davranma hususunda yetersiz kalmaktansa aşırı gitmek daha iyidir."

—Lenin, DUKH. Sf: 383-384—

Lenin yoldaşın da belirttiği gibi, ezilen ulus milliyetçiliği belli bir yere kadar hoşgörüyle karşılanabilir.

Bugün Türkiye Kürdistanı'nda hakim sınıfların her türlü baskısına karşı mücadele etmeyen demokrat olamaz. Türk hakim sınıfları bugün PKK özelinde Kürt Ulusu'na saldırmaktadır. Bu anlamda Türk hakim sınıflarının PKK'ya karşı baskılarına karşı mücadele edilmelidir.

Sonuç olarak, partimizin Kürdistan politikası ve PKK'ya karşı tavrı öz olarak böyledir. Bunu "S. Murad" adlı anti-komünist kalemşör yazarda çarpıtamaz.

TKP/ML MK'nın Özgürlüğüne Susamış Filistin Halkı Adına, FKÖ'ne Mesajı!

Yıllardır, başta ABD Emperyalizmi'nin uşağı İsrail Siyonizmine ve onu destekleyen emperyalistlere ve gericilere karşı verdiğiniz bağımsızlık mücadelesi, bütün ezilen uluslara örnektir. Bu haklı davanızda, nice adsız Filistinli savaşçı kayıp verdiğiniz gibi, değerli yöneticilerinizi de bu kavga da şehit verdiniz. En son Ebu Cihad (Halil -El Vezir)'ın ABD destekli İsrail Siyonizmi tarafından katledilmesi, Filistin Ulusu'nun bağımsızlık mücadelesini durdurmaya yetmeyecektir. Filistin Halkı, Ebu Cihad gibi liderlerinin katledilişi karşısında susmayacak, şehitlerinin üzerine basa basa zafere her geçen gün yaklaşacaktır. Partimiz ve dünya halkları bundan emindir.

FKO ve El Fetih'in liderlerinden Ebu Cihad'ın katledilmesi, partimizi ve çeşitli milliyetlerden Türkiye Halkı'nı derinden üzdü. Tüm yaşamını Filistin Ulusu'nun bağımsızlığına adamış bu insanın partimize de önemli desteği olmuştur. Partimiz TKP/ML'e karşı hep sıcak duygular beslemiştir. Bu onun ezilen halkların mücadelesine duyduğu derin sempatiden ileri gelmektedir.

Partimiz TKP/ML, kurulduğu günden beri Filistin Halkı'nın ulusal mücadelesini desteklemiş ve bu mücadelede onun yanında yer alarak, emperyalizme ve İsrail Siyonizmine karşı savaşmıştır ve bu savaşı zafere kadar sürecektir.

Partimiz TKP/ML, Ebu Cihad'ın şehit olması nedeniyle başta Filistin Halkı'na ve onun temsilcisi FKÖ'ne başsağlığı diliyor. Emperyalizme, faşist İsrail Siyonizmine ve gericiliğe karşı verdiğiniz bağımsızlık mücadelenizi sonuna kadar destekleyeceğini bir kere daha tekrarlıyor.

—Kahrolsun İsrail siyonizmi ve onun destekcileri!
—Yaşasın Filistin Halkı'nın bağımsızlık mücadelesi!
—Ebu Cihad, Filistin Halkı'nın ve ezilen dünya halklarının kalbinde yaşayacaktır!
—Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin!

17 Nisan 1988
TKP/ML Merkez Komitesi

ASKERİ SORUNLAR

"Yoğun bir harekatta bulunan ... lahlı bir birlik ya da daha büyük bir ... için uygulanacak ilke, durumun yüksek kumuta kademelerince bilinmesinden ötürü kendi iç komuta ilişkilerinde merkeziyetçi olmaktır; ama bu birlik ya da kol, dağınık bir harekât için bölünür bölünmez; genel sorunlarda merkezileştirmenin, ayrıntılarda ise, merkezileştirmemenin uygulanması gerekir. Çünkü bu ikinci halde, yüksek komuta kademesi belirli durumları bilemez."

—MZ. age, Sf: 226

Yani yoldaş Mao'nun da belirttiği ... hiçbir yanlış yorumlanmaya meydan verme yecek şekilde açık ve net olarak ortaya ko olduğu gibi, tekdüze ve mekanik olarak sorun ele alınmamalı, gerektiği yerde birleştirilmiş merkezi komuta (bu da genel konularda) ge rektiği yerde de, yani gerilla birliklerinin da ğıldığı an, ademi merkeziyetçilik (bağımsız haraket etme) uygulanmalıdır. Gerektiği yer de merkezileştirmeme, üst kademelerin sa sanması ve alt kademelerin yetkilerini aşma demektir. Yine gereken yerde de bağımsız lığın tanınması, ademi merkeziyetçiliğin uy gulanmaması, yetkilerin üst kademelerce tek el altına alınması ve onların insiyatifinin köreltilmesi demektir. İşte, komuta ilişkisini gerilla koşullarında doğru bir şekilde çözme nin yolu, gerektiği yerde merkezileştirme ge rektiği yerde merkezileştirmeme temelinde çözümlenmelidir. Elbetteki, merkezileştir memiş komuta demek, her birliğin kendi ba şına herşeyi yapması demek değildir. Bu, her gerilla birliği veya kolu tarafından, merkez talimat ve kurallarının, kendi çalışma alanın da yaratıcı bir şekilde uygulanması demektir. Örgütlenme gereği de olsa, alt kademeler üst kademelerin emir ve talimatlarına uymalıdır lar. Bunun tersi örgütsel anarşiyi doğurur ve böylesi birşeyde, (hangi örgüt olursa olsun) işleyişi felce uğratır.

Metris Zindanı'nı Delen..... *Baştarafı Sf. 6'da*

ne kadar kayda değer hiçbir başarı elde edememenin yarattığı sıkıntı ve sarsılan devlet prestijini kurtarmak için sıkılmış bir palavradır. Partimiz, Batı'da Batı Anadolu Bölge Komitesi (BABK) önderliğinde çalışmalarını kesintisiz sürdürmektedir. Bazı yoldaşlarımızın yakalanması bu gerçeği değiştirmemektedir. Yine yüzlerce taraftarımızın sorgudan geçirilmesine rağmen, eğer polis Batı örgütümüze bir türlü ulaşamamışsa, bu bolşevik örgütlenmemizin sağlamlığını göstermektedir.

Faşist Türk Devleti ve polisine gelince onun kofluğunu son bir örnekle gözler önüne sermek istiyoruz. 9 yoldaşımızın yakalanmasından bir süre önce yine Metris firarisi yoldaşlarımızdan biri —Murat Şaşkal— Türkiye'de polisin çok güçlü göründüğü ve yoğun operasyon yürüttüğü bir yerde "şüpheli şahıs" olarak yakalanmıştı. Ama 6 günlük bir sorgulamadan sonra yasadışı hiçbir şeyinin olmadığına kanaat getirilerek serbest bırakıldı. Siyasi şubenin "tecrübeli ve uyanık" (!) polis şefleri baştan sona dikkatli ve soğukkanlı davranan yoldaşımızın sahte kimliğini ve buna uygun hikayesini yuttular. Bir güzelde nasihat çekip ön kapıdan uğurladılar. Bu olay kendi dünyanın en güçlü ve tecrübeli polisi olarak ilan eden Türk po lisinin gerçek durumunu gözler önüne sermektedir. Ve yine bu olay onun 9 yoldaşımızı tesadüfen yakalamış olmakla ş nip "güç-kudret" gösterisi yapmaya hiç hakkı olmadığını çarpıcı bir göstergesidir.

Faşist Türk polisinin malum "gücünü" son yakalama üzerine Gayrettepenin köhne işkence tezgahlarında 9 yoldaşımız ve diğer tutsaklar üzerinde büyük bir işhatla kullandığına şüphe yok. Bu odaların geçtiğimiz günlerde bitmez tükenmez coşku sesleri, askı gıcırtıları ve manyeto gürültüleri arasında yoldaşlarımızın güçlü, yürekli devrimci sloganlarıyla inlediğine emin iniz. Bundan sonra da partimiz TKP/ML, ordumuz TİKKO ve tutsak partizan yoldaşlarımızın özgürlük savaşını komünist bir sabır ve inatla daha yüksek seviyelerde nasıl da yürüttüğü görülecektir.

TKP/ML BASIN BÜROSU

Her insan bir gün ölür, ama her ölümün önemi aynı değildir.... Halk için ölmek Tay Dağı'ndan da yücedir, ama faşistler için çalışmak ve sömürenler ve ezenler için ölmek tüyden de değersizdir.

Mao Zedung

ANILARINI YAŞATACAĞIZ!

Partimizin Büyük Bir Başarı İle Gerçekleştirdiği Metris.... *Başlarafı Sf. 7'de*

var olan olanağı da ortadan kaldıracak bir tavır içine girmek, akıllı bir devrimci siyasetin yapacağı bir iş değildir. DS ile eylemden iki gün önce bu sorun konuşulmuştu. Ancak onları bu eyleme katma olanağımızın olmadığı anlatıldı. Eylemi ertelemek ya da başka yollara başvurmak var olan fırsatın kaçmasına neden olacaktı. DS olayı bu şekilde açıklayacağı yerde, partimize gölge düşürmeye çalışması, sorumsuzluğun en büyüğüdür.

Partimiz DS'nin dediği gibi "grupçu" olsaydı, aynı havalandırmada bulunan diğer devrimcilerin kaçmasını istemezdi. Nitekim kaçmak isteyen, herkesin dışarı çıkmasını sağlamıştır. Bir kaç tanesi ise kendi istekleri ile kaçmamıştır.

Dev-Yol adına Avrupa'da çıkan "Devrimci İşçi" dergisinin tavrı ise tam bir iki yüzlülük. Kendi adamlarına bile sahip çıkmayanlar, utanmadan eyleme sahip çıkmaya çalışıyorlar. Partimizin bu eylemi üstlenmesini "fırsatçı"lık olarak niteliyorlar. Şaban Özbek'in yakalanması Devrimci-İşçi'nin suçudur. Çünkü bunlar, adamlarını teslim almaya gelmemişlerdir. Verilen randevulara gelmemişlerdir. Bunu kamuoyundan gizlemeye çalışmaları boşunadır. Erzincan askeri cezaevinden kaçanların başına gelenlerin, Metris'ten kaçanların da başına gelmesinin ortamını hazırlamışlardır. Kaçan devrimcileri başı boş bırakmışlardır.

Partimiz eylemi başından sonuna kadar tek başına örgütlemiştir. Dışarıya çıkarma işlemi de buna dahildir. Ancak, bu kadar insanı barındırma olanağı olmadığı için diğer siyasetten devrimcilere, kendi siyasetlerine teslim edileceğini söylemiştir. Dev-Yol ise teslim alacağını söylemesine rağmen randevularına gelmemiş ve en büyük sorumsuzluğu yapmıştır. Şaban Özbek'in yakalanmasıdan Dİ sorumludur.

Partimizi "fırsatçı" olarak suçlamak için bu eylemin ortak yapılması gerekirdi. Ne varki bu konuda hiçbir siyasetin katkısı yoktur. Eylem başından sonuna kadar başarı ile partimiz tarafından yapılmıştır. Elbette bu eylemi partimiz üstlenecektir. Devrimci-İşçi'nin eylemden haberi kısmen vardı. Kaçanlar arasında kendi taraftarları var diye, partimizle birlikte ortak basın toplantısı yapmak istemiştir. Partimiz ise bu tür bir tavırı reddetmiştir. Çünkü Devrimci-İşçi'nin bu konuda sorumluluğu yok, sorumsuzluğu vardır. Partimiz haklı olarak, başından sonuna kadar başarıyla sonuçlandırdığı eylemi kamuoyuna basın toplantısıyla dururmuştur.

Partimizin başka siyasetlerin yaptığı eylemleri üstlenme diye bir anlayışı yoktur. Bu tür anlayışlar devrimci kamuoyunda "Suriye'nin Hatay Valisi" olarak adlandırılan Miraç Ulaç ve Acilciler denen şahsiyet ve gruplara aittir.

Bir kere daha yineliyoruz ki, partimiz kaçış eyleminden yüzakı ile çıkmıştır. TC tarihinde ilk defa böylesi bir zor eylemi gerçekleştirmiş ve hakim sınıflara büyük bir darbe vurmuştur. DS, Devrimci-İşçi vb. gibi partimize suçlama getirenler, eylemi karartmaya boşuna çabalamasınlar. Eleştirilerinde tutarlı ve samimi olsunlar. Grupçu ve fırsatçı olanları TDH çok iyi bilmektedir. Devrimci gelenekleri kimlerin yıkmaya çalıştığını herkes biliyor. Bu konuda Devrimci-İşçi ve Dev-Sol'un kendi tavırlarını gözden geçirmeleri gerekir. Bu nedenle fazla söze gerek yoktur.

Ve son olarak şunu söylüyoruz. Koşulları düşünmeden, iyi tahlil etmeden konuşanlar, partimizi suçmalaya çalışanlar bedavadan konuşuyorlar. Bu tutum devrimcilere yakışmaz.

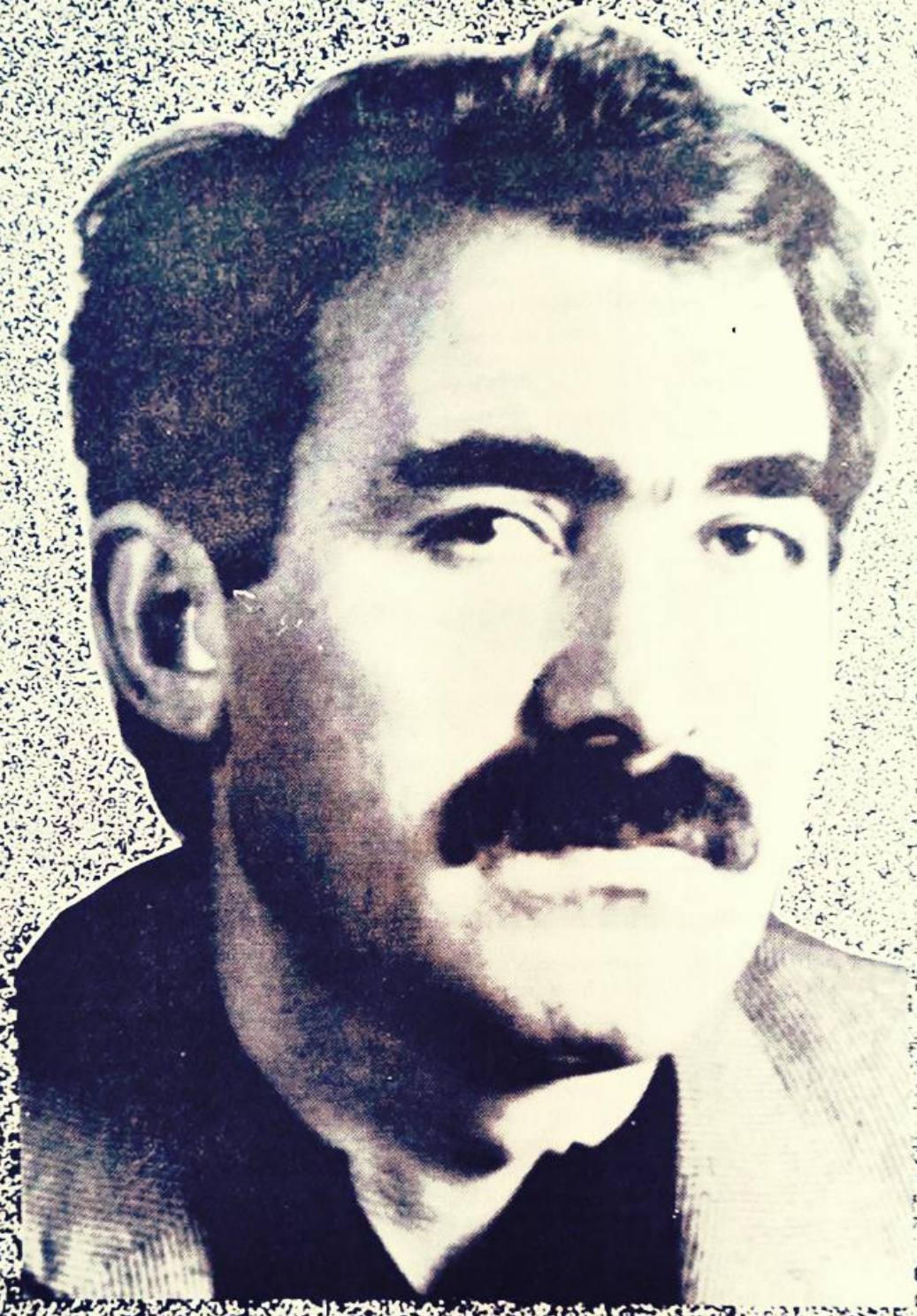

Parti Genel Sekreterimiz

Kazım Çelik'i

Ölümünün 2. Yılında Anıyoruz!